Έτος Η'

Τεῦχος 163ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ — *Σελὶς*

Ληστεῖες καὶ ἀντιμετώπισις αὐτῶν, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Constellation», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Δ. Μόρου 7903

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορ. Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 7909

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἀποπλανήσεως παίδων, κατὰ τὸν ποινικὸν κώδικα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα (συνέχεια καὶ τέλος) 7917

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Διεθνὴς κομμουνισμὸς καὶ ἐργατικὰ συνδικάτα—Κ.Κ.Ε. καὶ συνδικαλισμός, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀνδρέου Κωσταρᾶ 7923

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Λορέντζος Μαβίλης—Ἕνας μεγάλος πατριώτης καὶ ποιητής, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 7926

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Κυκλοφοριακὴ τεχνική, ὑπὸ κ. Α. Γ. Ν. (συνέχεια) 7931

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Φυγαλίας, ὑπὸ τῆς Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 7933

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἀλκοολισμός, ἡ μεγαλύτερη μάστιγα τοῦ αἰῶνος μας, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7936

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7943

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7945

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7947

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
{ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 163ον

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΛΗΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Constellation», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. **Δ. ΜΟΡΟΥ**

Τὸ πιὸ σοβαρὸ πρόβλημα ποὺ ἀπησχόλησε καὶ θ' ἀπασχολῇ πάντοτε τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς μιᾶς Χώρας, εἶναι αἱ λῃστεῖες καὶ τὰ λαμβανόμενα μέτρα πρὸς πρόληψι καὶ καταστολὴ αὐτῶν.

Ἡ λῃστεία, (Χόλντ-άπ), ὅπως λέγεται στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ ὅπως ἐπεκράτησε πλέον νὰ λέγεται σ' ὅλες τῆς Χῶρες, εἶναι τὸ ἔγκλημα ποὺ προδίδει, ἂν ἡ δημοσία ἀσφάλεια μιᾶς Χώρας βρίσκεται σὲ καλὸ ἢ κακὸ σημεῖο, καὶ ποὺ ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ ἐπίδρασι στὸ αἴσθημα ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν.

Ὅταν δὲ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ διαπράττεται ὡς συνήθως κατὰ τὸν πλέον θρασὺ τρόπο ὑπὸ ἐνόπλων κακοποιῶν, ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ σὲ πολυσύχναστα κέντρα καὶ ἔχει πολλάκις ὡς ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς τῆς ἁρπαγῆς χρημάτων, φόνους καὶ σοβαροὺς τραυματισμούς, οἱ πολῖτες καταλαμβάνονται ἀπὸ αἴσθημα φόβου, ποὺ πολὺ δύσκολα ἀποβάλλεται.

Εἶναι ἀλήθεια, τὸ φροῦτο αὐτὸ δὲν εὐδοκιμεῖ διόλου στὴ Χώρα μας καὶ λίγα τέτοια ἐγκλήματα ποὺ διεπράχθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα 20 χρόνια, ἀνεκαλύφθησαν καὶ οἱ δᾶστες ἔδωσαν λόγο τῶν πράξεών των.

Τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας ποὺ νοιώθουν οἱ ξένοι στὴ Χώρα μας, εἶναι κάτι τὸ ἐκπληκτικὸ γι' αὐτούς, ὅταν βλέπουν στοὺς δρόμους π.χ. Σοφοκλέους, Ἀθηνᾶς κ.λ.π. νὰ ὑπάρχουν τραπεζάκια τῶν ἀργυραμοιβῶν, μὲ ἄφθονες λίρες ἐκτεθειμένες, ἢ νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὶς Τράπεζες πολῖτες κρατῶντες δέματα μὲ χαρτονομίσματα πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν στὰ χέρια των. Πάντως ὅμως καλὸν εἶναι ν' ἀποφεύγηται ἡ προκλητικότης καὶ νὰ λαμβάνωνται ὅλα τὰ συνετὰ προληπτικὰ μέτρα, διότι μόνο αὐτὰ τὰ μέτρα εἶναι τὰ πλέον ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀποτρέπουν τοὺς κακοποιοὺς ἀπὸ παρόμοιες ἀπόπειρες.

Στὴ Γαλλία σήμερα παρουσιάζεται σὲ λίαν ὀξὺ καὶ ἀνησυχητικὸ σημεῖο τὸ πρόβλημα ἀντιμετωπίσεως τῶν λῃστειῶν.

«Ἀντὶ νὰ μὲ συλλάβετε κ. Ἀστυνόμε, θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ μὲ παρασημοφορήσετε», ἔλεγε ἕνα βράδυ κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1952, στὸν Ἀστυνόμο Berzet τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῆς Μασσαλίας, ὁ Ἀντώνιο Paolini, ποὺ εὑρίσκετο στὸ Γραφεῖον του, χωρὶς νὰ μειδιᾷ διόλου, λέγοντας αὐτὴ τὴν παράξενη φράσι. Ὁ Ἀντώνιο Paolini, ὁ πιὸ μεγάλος λαθρέμπορος σιγαρέττων, ποὺ ἔδρασε ποτὲ στὴ Γαλλία, καὶ ποὺ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν εἶχαν βάλει στὰ χέρια των οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Μασαλλίας,

δὲν ἀστειεύετο διόλου λέγοντας τ' ἀνωτέρω στὸν 'Αστυνόμο καὶ προσέθεσε ἀκόμη, μὲ τὴ βαρειὰ καὶ σοβαρὴ φωνή του:

«Τὸ λαθρεμπόριό μου ζημιώνει πράγματι λίγα χρήματα στὸ Κράτος· αὐτὸ » εἶναι ἀλήθεια κ. 'Αστυνόμε. 'Αλλὰ σκεφθήκατε ποτὲ πιὸ σοβαρὰ καὶ πιὸ βαθειά; » Αὐτὴ ἡ μικρὴ ζημιὰ δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὸ καλὸ ποὺ προκαλεῖ στὴν κοινωνία. » Πιστεύσατέ με, τὴν ἡμέρα ποὺ μέσα στὴ φυλακή, δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ ἐξασφα- » λίσω, σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς 300 νεαροὺς ἀνέργους, τὰ 150.000 φράγκα κατὰ » μῆνα, ποὺ τοὺς ἐξησφάλιζα ἐπὶ 5 χρόνια τώρα, ἡ Μασαλλία, ἀκόμη καὶ τὸ Παρίσι, » θὰ χάσουν τὴν ἡσυχία τους. Γιὰ νὰ ζήσουν αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ὀφείλουν νὰ ἐξεύρουν » κάποια ἄλλη ἀπασχόλησι. Ἔ! λοιπὸν φοβοῦμαι πολύ, ὅτι αἱ λῃστεῖες, θὰ ἐπανα- » ληφθῶσι. Θὰ κάμητε συνεπῶς καλὰ νὰ διατάξητε νὰ μ' ἀφίσουν ἐλεύθερο».

'Ο 'Αντώνιο Paolini, δὲν ἔπεισε βέβαια κανένα μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ ἐπιχειρήματά του αὐτὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, πολλοὶ ἀστυνομικοὶ διερωτῶντο, ἂν τότε λέγοντας αὐτά, δὲν εἶχε κάποιο δίκαιο. 'Ο μέσος ὅρος τῶν λῃστειῶν αὐξήθηκε σημαντικὰ στὴ Γαλλία, βάζοντας τὴν Χώρα αὐτή, εὐθὺς μετὰ τὶς 'Ινδίες καὶ τὸ Πακιστάν, ποὺ εἶναι ὡς γνωστὸν οἱ πρῶτες στὸν κόσμο, γιὰ τὶς διαπραττόμενες ἔνοπλες λῃστεῖες. Τὰ ποσὰ-προϊόντα τῶν λῃστειῶν ἀνῆλθον σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων φράγκων στὴ Γαλλία, κατὰ τὸν περασμένο χρόνο. 'Απ' αὐτὰ ἐλάχιστα ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἀπεδόθησαν στοὺς παθόντας.

Ὅπως σ' ὅλες τὶς Χῶρες, ἔτσι καὶ στὴ Γαλλία, ἡ λῃστεία ἔλεγε ὁ 'Αστυνόμος Rene Levitre τῆς 'Ασφαλείας τοῦ Παρισιοῦ, εἶναι ὁ ἐφιάλτης τῶν ἀστυνομικῶν.

'Απὸ μακροῦ χρόνου οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος κακοποιοί, εἶχον ἐγκαταλείψει καὶ ἀπέφευγον αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς δραστηριότητος, διότι ἀπαιτεῖ μεγάλη, ἐπιμελημένη καὶ προσεκτικὴ προπαρασκευή, ὡς καὶ πολλοὺς συνεργούς, πρᾶγμα ποὺ αὐξάνει τοὺς κινδύνους διαφυγῆς, ἂν δὲ συμβῇ νὰ συλληφθῶσι οἱ δρᾶστες, ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ κακουργοδικεῖο.

Σήμερα ὅμως, μετὰ ἀπὸ τὰ σκληρὰ κτυπήματα ποὺ ἐπιφέραμε στὶς μεγάλες συμμορίες καὶ σπεῖρες λαθρεμπόρων παντὸς εἴδους, ναρκωτικῶν, οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, σιγαρέττων κ.λ.π., ἡ λῃστεία εἶναι ὁ μοναδικὸς τομεὺς ἐγκληματικῆς δραστηριότητος ποὺ ἔμεινε γιὰ ὅσους διέφυγαν τὴν σύλληψι.

Κατὰ τὴν γνώμη τῶν εἰδικῶν, τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν δίωξιν τῆς λῃστείας προβλέπεται ὅτι κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας θὰ παρουσιασθῇ ἔτι μεγαλυτέρα αὔξησις σὲ λῃστεῖες στὴ Γαλλία.

Γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν ἐγκλημάτων καὶ περιορισμό των στὸ ἐλάχιστο, ἕνα μόνο μέσο ὑπάρχει, ὡς βεβαιοῦν ὅλοι οἱ εἰδικοί. Αὐτὸ ποὺ ἡ 'Αστυνομία τῆς Στοκχόλμης, ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὸ 1950, ὅταν καὶ ἐκεῖ αἱ λῃστεῖες παρουσίαζαν μεγάλη καὶ ἀνησυχητικὴ αὔξησι.

Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι νὰ ἐνημερωθῇ τὸ κοινό, μὲ τὶς μέθοδες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ κακοποιοὶ καὶ πρὸ παντὸς νὰ συνηθίσῃ νὰ λαμβάνῃ καὶ χρησιμοποιῇ μέτρα ἀσφαλείας καὶ προστατευτικὰ τοιαῦτα.

Μὲ τὴν λῆψι τοιούτων μέτρων στὴ Σουηδία καὶ μὲ τὸν ἐθισμὸ τοῦ κοινοῦ νὰ χρησιμοποιῇ τοιαῦτα μέτρα, ἐμειώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόπλων ἐπιθέσεων σχεδὸν στὸ μηδέν.

'Ιδοὺ παρακάτω οἱ συμβουλὲς πρὸς τὸ κοινό, ποὺ ἡ Γαλλικὴ 'Αστυνομία προετοιμάζει μέσα στὸ πλαίσιο τῶν προσπαθειῶν καὶ ἀγώνων της, πρὸς περιορισμὸν τῶν διαπραττομένων λῃστειῶν:

1. Οἱ πολῖτες νὰ μὴ φέρουν ἀντίστασι σὲ ἀπόπειρα λῃστείας.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὸ δόγμα καὶ αἱ θεωρίες τῆς Γαλλικῆς 'Αστυνομίας, μόλις εὐθυγραμμίσθησαν μὲ τὶς θεωρίες τῆς 'Αμερικανικῆς τοιαύτης. Μέχρι τοῦ

1951 αἱ δύο 'Αστυνομίες εἶχαν ἀντίθετες γνῶμες. Στὴν 'Αμερικὴ ὁ διαβόητος καὶ τρομερὸς ἀρχιγκάγκστερ Ντίλιγκερ, αὐτὴ ἡ φρικαλέα ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὁ πιὸ εἰδικευμένος στὶς ληστεῖες, δὲν δίσταζε διόλου νὰ σκοτώσῃ τὸ θῦμα του. "Οταν τὸ θῦμα ἔφερε τὴν παραμικρότερη ἀντίστασι ἐφονεύετο. 'Από τότε, ποὺ μεσουρανοῦσε στὸ ἐγκληματικὸ στερέωμα ὁ ἀνωτέρω σκληρός, ἄκαρδος, αἱμοχαρής, αἱμοσταγὴς καὶ ἄσπλαγχνος κακοῦργος, κατὰ τὸ 1930, ἡ 'Ομοσπονδιακὴ 'Αστυνομία τῆς 'Αμερικῆς (F.B.I.), συνιστᾷ πάντοτε στὸ 'Αμερικανικὸ κοινὸ ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀντίστασι σὲ περίπτωσι ληστείας. «Μὴ φέρετε ἀντίστασι. 'Υπακού-» σατε. Προστατεύετε ἔτσι τὴ ζωή σας, καὶ δίδετε στοὺς κακοποιοὺς ἕνα ἀπατηλὸ αἴ-» σθημα, ὅτι εὑρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὑποπέσουν σὲ » σφάλματα, τὰ σφάλματα δὲ αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν χρήσιμα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀνα-κάλυψί των». Στὴ Γαλλία ἡ 'Αστυνομία δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν ἀνωτέρω θεωρία καὶ συνιστοῦσε στὸ κοινό, ποτὲ νὰ μὴ ὑπακούῃ στὰ προστάγματα τῶν κακοποιῶν. «Ποτὲ μὴ ὑπακούητε. 'Ο εἰδικευμένος στὶς ληστεῖες κακοποιὸς ποτὲ δὲν σκοτώ-» νει. Οὐδένα κίνδυνο διατρέχητε φέροντας ἀντίστασι. Μπορεῖ μάλιστα μὲ τὴν ἀντί-» στασι, νὰ τὸν κάμητε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του».

Σήμερα ὅμως αἱ συμβουλὲς καὶ συστάσεις τῆς 'Αστυνομίας ἄλλαξαν. Γιατί; Γιατὶ οἱ δρᾶστες τῶν ληστειῶν σήμερα δὲν σκέπτονται ὅπως στὸ παρελθόν, οὔτε δροῦν μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία. Οἱ εἰδικευμένοι στὴ διάπραξι τοιούτων ἐγκλημάτων, ἐξηφανίσθησαν καὶ ἔχουν ἀντικατασταθῇ σήμερα ἀπὸ ἐρασιτέχνες, δηλ. ἐγκληματίες ἐκ περιστάσεως.

Τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1951 ἐληστεύθη ἡ Ταχυδρομικὴ ἅμαξα τῆς Λυῶνος στὴ συνοικία Brotteaux. Κάθε βράδυ, περὶ τὰ 20 ἑκατομμύρια φράγκα, αἱ ἡμερήσιες εἰσπράξεις, μετεφέροντο μὲ τὸ ἁμάξι αὐτὸ ποὺ ἦτο τεθωρακισμένο, ἀπὸ τὸ Ταχυδρομικὸ Κατάστημα στὴν Τράπεζα. 'Η ἐπίθεσις ἐγένετο κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς φορτώσεως τῶν χρημάτων. Καμμιὰ δεκαριὰ κακοποιοὶ μὲ μάσκες ἔφθασαν μὲ ἕνα ἁμάξι καὶ πήδησαν στὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἀμέσως δὲ ἄνοιξαν πῦρ κατὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν συνοδῶν τῶν χρημάτων. Δέκα τέσσαρες ἀπ' αὐτοὺς ἐφονεύθη-σαν καὶ δώδεκα ἐτραυματίσθησαν σοβαρά. Δύο ἀστυφύλακες ποὺ ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου ἐφονεύθησαν ἀμέσως. 'Η 'Αστυνομία κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἔγκλημα καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς δρᾶστες ποὺ ἦσαν 'Ισπανοὶ ἀναρχικοί. Πολὺ πρόσφατα στὴ Μασαλλία ἐφονεύθη ὁ συνοδὸς μιᾶς χρηματαποστολῆς ἀπὸ τὴν συμμορία μὲ τὶς «γκρίζες μπλοῦζες», γιατὶ ἔφερε ἀντίστασι.

Σήμερα λέγει ὁ Γάλλος 'Αστυνόμος Rene Levitre, τὸ κοινὸ ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπόπειρα ληστείας, δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ διὰ βίας. 'Ο κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγάλος. Αἱ μόνες συνετὲς καὶ ἀποτελεσματικὲς συμβουλὲς καὶ ἐνέργειες εἶναι τὰ προληπτικὰ μέτρα, ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν ἐπίβλεψι γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν χρημάτων.

2. Οἱ μεταφορεῖς χρημάτων ν' ἀλλάζουν δρομολόγια.

Σὲ κάθε ληστεῖα ὑπάρχει τὸ στάδιο τῆς προπαρασκευῆς ἐκ μέρους τῶν κακοποιῶν, βασικὸ δὲ στοιχεῖο τῆς προπαρασκευῆς, ἀποτελεῖ ἡ παρακολούθησις τῶν μελλόντων θυμάτων καὶ παρατήρησις ὅλων τῶν συνηθειῶν μὲ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες. "Οπως ἔλεγε χαριτολογῶν ὁ διαβόητος καὶ πνευματώδης κακοποιὸς Rene Girier, ποὺ ἔδρασε στὴ Γαλλία, «οὐσιῶδες στοιχεῖο, γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασι » μιᾶς καλοσχεδιασμένης ληστείας, εἶναι νὰ βρεθοῦν τὰ χρήματα φίξ στὸ ραντεβοῦ».

'Από μιὰ ἔρευνα ποὺ ἐγένετο ἀπὸ ἕνα γκροὺπ 'Ασφαλειῶν ποὺ ἀσφαλίζουν κατὰ ἐνόπλων ἐπιθέσεων, διεπιστώθη ὅτι, μέσα σὲ 500 μεταφορεῖς χρημάτων, οἱ 480 ἀπὸ δεκαετίας ἀκολουθοῦσαν πάντοτε τὸ ἴδιο δρομολόγιο. "Ενα παιδὶ ἑνὸς Γρα-φείου στὸ Puteaux, ποὺ τὸν περασμένο 'Οκτώβριο ἔπεσε θῦμα ληστείας 2 ἑκατομ-μυρίων φράγκων, διεπιστώθη ὅτι ἀπὸ 8ετίας ἀκολουθοῦσε πάντοτε τὸ ἴδιο δρομολό-

γιο, ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο στὴν Τράπεζα, ποὺ ἀπεῖχε περὶ τὰ 600 μέτρα, φέροντας κάτωθι τῆς μασχάλης του ἕνα φάκελλο, ποὺ περιεῖχε τὰ χρήματα. Ὑπέστη δὲ τὴν ἐπίθεσι ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ὅπου κατὰ συνήθεια σταματοῦσε ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του.

Στὶς Βόρρειες Χῶρες, αἱ Ἀσφαλιστικὲς Ἑταιρεῖες ποὺ ἀσφαλίζουν κατὰ ἐνόπλων ἐπιθέσεων, ἀκυρώνουν τὰ συμβόλαια, ἂν οἱ ἐλεγκτές τους διαπιστώσουν ὅτι, τρεῖς φορὲς κατὰ συνέχεια, ὁ μεταφορεὺς χρημάτων ἑνὸς οἴκου ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸ ἴδιο δρομολόγιο.

3. Συνοδοὶ χρηματαποστολῶν, μὴ χαλαρώνετε οὔτε μιὰ στιγμὴ τὰ μέτρα ἀσφαλείας.

Οἱ κακοποιοὶ περιμένουν καὶ καραδοκοῦν τὴ στιγμὴ ποὺ χαλαρώνονται τὰ μέτρα ἀσφαλείας γιὰ νὰ δράσουν. Καὶ αὐτὴ ἡ κατάλληλος γι' αὐτοὺς εὐκαιρία θὰ παρουσιασθῇ ἂν βέβαια οἱ συνοδοὶ τῶν χρηματαποστολῶν δὲν ὑποβάλλωνται περιοδικῶς σὲ παρακολούθησι καὶ ἔλεγχο, ὡς πρὸς τὴν ἄγρυπνο ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των. Ἡ ἀπόσπασις τῆς προσοχῆς των δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, ὅπως ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ἡ χαλάρωσις τῶν μέτρων ἀσφαλείας, ὅσο καὶ σχολαστικὰ ἂν φαίνονται ταῦτα. Στὴ Γερμανία, τῇ αἰτήσει τῶν Τραπεζῶν καὶ μεγάλων Ἐμπορικῶν ἢ Βιομηχανικῶν Οἴκων, ποὺ ἐνεργοῦν τακτικὰ μεταφορὲς χρημάτων, ἡ παρακολούθησις καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν μεταφορέων καὶ συνοδῶν, ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἶναι ἄκρως αὐστηρός. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἔχει ἐφαρμοσθῇ πρὸς τὸ παρὸν στὴ Γαλλία, γι' αὐτὸ καὶ λῃστεῖες ποὺ ἐφαίνοντο ὅλως ἀπίθανες, διεπράχθησαν, καὶ πρὸς μεγάλη κατάπληξι πάντων, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Στὶς 13 Ὀκτωβρίου τοῦ 1959, μιὰ Παρισινὴ Τράπεζα, μετέφερε κεφάλαια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποκαταστήματά της, σ' ἕνα κεντρικὸ καὶ πολυσύχναστο δρόμο, ὅπως συνήθιζε νὰ κάμῃ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Μιὰ ἀσύνηθης πολυτέλεια προφυλακτικῶν μέτρων περιστοίχιζε τὴν μεταφορὰν τῶν χρημάτων. Οἱ σάκκοι ποὺ περιεῖχον τὰ χρήματα κλείσθησαν μὲ ἀστάλινα περιλαίμια καὶ ἀσφαλίσθησαν μὲ λουκέτα μυστικῆς ἀσφαλείας, ἐκρεμάσθησαν δὲ σὲ μιὰ σιδηρένια ἀμπάρα ποὺ ἦτο ἐφηρμοσμένη στερεὰ στὴν καροσσερὶ τῆς ἁμάξης καὶ ἀσφαλίσθησαν ἐπάνω στὴν ἀμπάρα μὲ ἕνα λουκέτο ἀσφαλείας ποὺ λειτουργοῦσε ἐπίσης κατὰ τὸν πιὰ μυστικὸ τρόπο. Ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἁμάξι ἐστάθμευσε στὸ ὑποκατάστημα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὑποκαταστήματος ποὺ ἀνέμενε τοὺς σάκκους μὲ τὰ χρήματα μπροστὰ στὸ ὑποκατάστημα, μπῆκε στὴν Τράπεζα νὰ ζητήσῃ ἐνίσχυσι γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς σάκκους ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν βγῆκε καὶ πάλι, τὸ αὐτοκίνητο τῶν κακοποιῶν ποὺ εἶχαν ἁρπάξει τοὺς σάκκους μὲ τὰ χρήματα, ἔστριβε τὴν γωνία τοῦ δρόμου. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο εὑρίσκοντο ἀκόμη οἱ 4 συνοδοὶ τῆς χρηματαποστολῆς, ἀλλὰ οἱ 8 σάκκοι μὲ τὰ χρήματα εἶχαν ἐξαφανισθῇ, ὡς ἀνεφέρθη. Πῶς ἐπάνω σ᾽ένα λεπτὸ καὶ 5'' δευτερόλεπτα, μὲ ὅλα τὰ αὐστηρὰ καὶ σχολαστικὰ μέτρα ποὺ εἶχαν ληφθῇ, ἦτο δυνατὸν νὰ διαπραχθῇ μιὰ τέτοια λῃστεία, διερωτήθησαν μετ' ὀλίγον οἱ ἀστυνομικοί. Οἱ συνοδοὶ ὡμολόγησαν ὅτι, ἀπὸ φόβο μήπως λησμονήσουν τὸν συνθηματικὸ ἀριθμὸ μὲ τὸν ὁποῖο ἄνοιγε τὸ λουκέτο καὶ ἐπειδὴ τοὺς εἶχε ἀπαγορευθῇ νὰ τὸν σημειώσουν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀναρτοῦσαν στὴ σιδηρένια ἀμπάρα τοὺς σάκκους χωρὶς νὰ τοὺς ἀσφαλίσουν μὲ τὸ λουκέτο ἀσφαλείας πρᾶγμα ποὺ εἶχαν πληροφορηθῇ οἱ κακοποιοί. Κατὰ τὸν περασμένο Δεκέμβριο ἐγένετο μιὰ λῃστεία καὶ ἐκλάπησαν τὰ χρήματα ἀπὸ ἕνα ἁμάξι ποὺ τὰ μετέφερε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο σ' ἕνα ὑποκατάστημα. Ὁ βιομήχανος ἔμεινε κατάπληκτος, διότι οἱ δύο συνοδοὶ τῆς χρηματαποστολῆς δὲν ἐπωφελήθησαν μερικῶν δευτερολέπτων νὰ σύρουν τὰ περίστροφά των καὶ νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν κακοποιῶν. «Παραλύσατε ἀπὸ φόβο;» τοὺς ἠρώτησε. «Δὲν τολμήσατε;» καὶ ἐπειδὴ οὗτοι σιωποῦσαν, ἠρώτησε καὶ πάλιν

«ποὺ εἴχατε τὰ περίστροφά σας; στὰ γόνατά σας; στὶς θῆκες σας;». Οἱ δύο συνοδοὶ ὡμολόγησαν τελικὰ ὅτι, μὴ πιστεύοντες ποτὲ σὲ μιὰ ἀπόπειρα λῃστείας, σὲ διαδρομὴ ποὺ τὴν εἶχαν κάμη περισσότερες ἀπὸ 100 φορές, εἶχαν βάλει τὰ περίστροφά των μέσα στὶς βαλίτσες ποὺ περιεῖχαν τὰ χρήματα καὶ συναποκομίσθησαν μ' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς κακοποιούς.

4. Ὑπάλληλοι Τραπεζῶν, ἐπαναλαμβάνετε τακτικὰ τὶς ἀσκήσεις ἀσφαλείας.

Μιὰ λῃστεία εἶναι ἕνα σενάριο κινηματογραφικό, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται δεκάδες φορὲς ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, πρὶν παιχθῇ στὴν πραγματικότητα. Ἡ Ἀστυνομία τῆς Φινλανδίας ὑποχρεώνει τὸ προσωπικὸ τῶν Τραπεζῶν, ν' ἀσκεῖται στὰ μέτρα ἀσφαλείας καὶ πρὸ παντὸς στὴν ἑτοιμότητα ἀπαντήσεως, διὰ τῶν συμπεφωνημένων συνθηματικῶν, σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως. Οἱ Τράπεζες βεβαίως ἔχουν συνδεθῇ μὲ τὸ πλησιέστερο Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, δι' εἰδικῶν μέσων ἐπικοινωνίας. Εἰδικὲς μυστικὲς ὁδηγίες ἔχουσι δοθῇ στοὺς ὑπαλλήλους, ἐπὶ τοῦ συστήματος αὐτομάτου κλεισίματος τῶν θυρῶν καὶ σημάνσεως συναγερμοῦ, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ γίνεται δοκιμαστικὴ πρακτικὴ ἐξάσκησις, χρησιμοποιήσεως τῶν ἄνω μέτρων ἀσφαλείας, ὥστε νὰ ἐθισθῶσι εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

Ἰδοὺ πῶς, μὲ τὸ νὰ ξεχάσῃ τὰ συμπεφωνημένα συνθηματικὰ μὲ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀσφαλείας, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τοῦ Βανκοῦβερ, ἐγένετο ἀφορμὴ ν' ἀνοιχθῇ τουφεκίδι μέσα στὴν Τράπεζα καὶ νὰ χάσῃ τὴ ζωή του τὴν 2-4-1956.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἐνεφανίσθησαν οἱ Γκάγκστερς, ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης κατώρθωσε νὰ κινήσῃ τὸν μυστικὸ μοχλὸ συναγερμοῦ καὶ εἰδοποιήσεως τῆς Ἀστυνομίας. Ἀμέσως αὐτοκίνητα γεμᾶτα μὲ ἀστυνομικοὺς κατέφθασαν μπροστὰ στὴν Τράπεζα. Τὰ πάντα ὅμως ἐπρόδιδον ὅτι ἐπικρατοῦσε ἀπολύτως ὁμαλὴ κατάστασις μέσα στὴν Τράπεζα. Οἱ κακοποιοὶ εἶχον κρυφθῇ πλησίον τῶν ὑπαλλήλων, ἀπειλοῦντες αὐτοὺς μὲ τὰ περίστροφά των ἐὰν θὰ ἔκαμαν τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ τοὺς προδόσουν. «Ὅλα ἐν τάξει;» ἠρώτησε ὁ Ἀρχιφύλαξ Johnson τὸν Διευθυντήν.

Οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα ποὺ ἐννοῦσε «κίνδυνος», παρετήρησε μὲ ἀγωνία τὸν ἀστυνομικὸ μέσα στὰ μάτια ἐπ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν πραγματικὴ κατάστασι. Ἔπειτα, ἀπότομα πέρνοντας θάρρος εἶπε : «Ὄχι». Ἀμέσως ὅμως ἔπεσε νεκρὸς φονευθεὶς ὑπὸ τῶν κακοποιῶν ἀκαριαίως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

5. Ἀκολουθῆτε τὸ παράδειγμα τῶν πιὸ συνετῶν καὶ σωφρόνων. Ποτὲ δὲν ὑπέστησαν ἐπίθεσι.

Ὅσο ἐξαιρετικὰ ἐπιτήδιοι, θρασεῖς, ἱκανοὶ καὶ ριψοκίνδυνοι καὶ ἂν εἶναι οἱ κακοποιοί, ποτὲ δὲν θὰ ριψοκινδυνεύσουν ἐν τούτοις ν' ἀποπειραθῶσι τὴν διάπραξι λῃστείας, ὅταν γνωρίζουν ὅτι θὰ συναντήσουν ἄκρως αὐστηρὰ καὶ σχολαστικὰ μέτρα ἀσφαλείας.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχουν μερικὰ ἁμάξια ποὺ ἔχουν ἐπονομασθῇ «C.D.B.F.», «Κομάντος τῆς Δευτέρας Τεθωρακισμένης Ταξιαρχίας» καὶ τὰ ὁποῖα, δὲν θὰ πήγαινε ποτὲ στὸ μυαλὸ τῶν κακοποιῶν νὰ τὰ προσβάλλουν. Τὸ πρῶτο ἀνήκει σὲ μιὰ Τράπεζα. Εἶναι πράγματι ἕνα ἀληθινὰ τεθωρακισμένο ἄτρωτο αὐτοκίνητο, ποὺ κάθε ἡμέρα μεταφέρει ἀπὸ 20ετίας πολλὲς δεκάδες ἑκατομμυρίων φράγκων σὲ διάφορα μέρη τοῦ Παρισιοῦ. Ἐμπρὸς εὑρίσκεται ὁ ὁδηγὸς καὶ ἕνας συνοδὸς καὶ οἱ δυὸ τους ὡπλισμένοι. Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἁμάξης εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ φρουρὸς τῶν σάκκων μὲ τὰ χρήματα, ἐπίσης ὡπλισμένος. Ἡ ἐκφόρτωσις τῶν σάκκων γίνεται κατὰ ἕνα κανόνα ἀπαράβατον. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ ἁμάξι σταθμεύει μπροστὰ σ'ἕνα ὑποκατάστημα στὸ ὁποῖο θ' ἀφίσῃ χρήματα, ὁ συνοδὸς ποὺ βρίσκεται ἐμπρὸς μὲ τὸν ὁδηγό, κτυπᾷ 4,5,6 φορὲς συνθηματικὰ στὸ πίσω μέρος τῆς ἁμάξης. Ἀπὸ ἕνα μυστικὸ μάτι ἄτρωτο στὶς σφαῖρες, ὁ συνοδὸς ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ παρατηρεῖ

καὶ ἐλέγχει, ἂν πράγματι εἶναι ὁ σύντροφος του καὶ ὄχι κάποιος κακοποιὸς ποὺ τὸν καλεῖ, ἀφοῦ σκότωσε τοὺς δύο ἐμπρός. Ἐὰν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἔχῃ συμβῆ, ὁ συνοδὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ ἕνα ὡρισμένο αὐτόματο σύστημα θ' ἀκινητοποιήσῃ τοὺς τροχούς, θὰ διακόψῃ τὴν τροφοδότησι τῆς μηχανῆς καὶ θὰ θέσῃ σὲ λειτουργία τὶς σειρῆνες συναγερμοῦ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἕνας μεγάλος Ἐμπορικὸς Οἶκος Οἴνων, ποὺ μεταφέρει κάθε ἡμέρα στὸ Παρίσι 50 ἑκατομμύρια περίπου φράγκα, χρησιμοποιεῖ ἕνα ἁμάξι ἑνὸς ἄλλου εἴδους, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἀσφαλές. Δὲν ἔχει μυστικὸ μάτι, δὲν ἔχει σειρῆνα, οὔτε περίστροφα στὶς τσέπες τῶν συνοδῶν. Ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἁμαξιοῦ αὐτοῦ συνίσταται στὴν βραδυπορία του. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ τὰ 20 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἡ βενζίνη ποὺ περιέχει τὸ ρεζερβουάρ, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διανύσῃ τὴν διαδρομὴ ποὺ ἐκ τῶν προτέρων ἔχει καθορισθῆ, οὔτε ἕνα χιλιόμετρο περισσότερο. Ἂν οἱ κακοποιοὶ ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ λῃστέψουν ἀπεφάσιζαν, ἐπειδὴ δὲν τρέχει, ν' ἁρπάξουν μόνο τὸ περιεχόμενο, θὰ εὑρεθῶσι ἀντιμέτωποι ἑνὸς χρηματοκιβωτίου, ποὺ ἐχρειάζετο γερανὸς διὰ νὰ τὸ κινήσῃ, ἂν δὲ καὶ στὴν ἀπίθανη αὐτὴ περίπτωσι ἐπεχείρουν νὰ τὸ μετακινήσουν χωρὶς νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, δεκάδα ἀπὸ ἐκκρηκτικὰ μηχανήματα, κρυμμένα στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ αὐτοκινήτου θὰ ἐξερρηγνύοντο τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ χρηματοκιβώτιο θὰ μετεκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσι του.

6. Τὸ καλλίτερο ὅπλο κατὰ τῶν λῃστειῶν οἱ ἐπιταγές.

Δεκάδες πολλὲς λῃστειῶν διεπράχθησαν κατὰ τὸν περασμένο χρόνο στὴ Γαλλία εἰς βάρος λογιστῶν διαφόρων Ἐμπορικῶν Οἴκων ἢ Ἐργοστασίων, ἐνῷ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὶς Τράπεζες ἢ πήγαιναν νὰ πληρώσουν τὸ προσωπικό. Ἕνας μοναδικὸς τρόπος ὑπάρχει ν' ἀποφευχθῆ αὐτὸς ὁ μεγάλος κίνδυνος. Νὰ πληρώνεται ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἐπιταγές. Ἀλλὰ τὸ σύστημα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ κατ' ἀπόλυτο καὶ αὐστηρῶς προσωπικὸ τρόπο. Ἐρωτηθέντες 1.200 ὑπάλληλοι, ἀνήκοντες σὲ 23 Ἐμπορικοὺς Οἴκους στὴν Λυών, τί θὰ ἔκαμαν τὴν ἐπιταγὴν ἂν ἐπληρώνοντο σ' ἐπιταγή, ἐδήλωσαν κατὰ 80% ὅτι θὰ τὴν παρέδιδαν στὸν ποδηλάτη τοῦ Ἐμπορικοῦ Οἴκου ὀπισθογραφημένη στὸ ὄνομά του, νὰ πάῃ νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματα στὴν Τράπεζα γιὰ λογαριασμό των. Ἐρωτηθέντες δὲ μὲ τὴν σειρὰν των οἱ ποδηλάτες, ἐδήλωσαν ὅτι θ' ἀνέμενον νὰ συγκεντρώσουν τὶς ἐπιταγὲς ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Οἴκου γιὰ νὰ πᾶνε μιὰ φορὰ μόνο στὴν Τράπεζα. Ἔτσι ὁ κίνδυνος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐφ' ὅσον ὁ ποδηλάτης θὰ μεταφέρῃ ὅλα τὰ χρήματα τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ χρῆσις τῆς ἐπιταγῆς δὲν περιορίζει λοιπὸν τοὺς κινδύνους, ἐκτὸς ἂν ὁ καθένας πηγαίνει προσωπικῶς νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματά του στὴν Τράπεζα.

Κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστο διαπράττονται λιγώτερες λῃστεῖες, γιατὶ οἱ γκάγκστερς πηγαίνουν καὶ αὐτοὶ στὶς ἐξοχὲς ν' ἀναπαυθοῦν ὅπως οἱ περισσότεροι Γάλλοι καὶ νὰ λησμονηθῶσι ἐπ' ὀλίγον ἐκεῖ.

Προσοχὴ ὅμως μεγάλη τὸν Σεπτέμβριον.

Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην χρημάτων μετὰ ἀπὸ τὶς θερινὲς διακοπές, ἔτσι καὶ οἱ κακοποιοὶ ἔχουν ἀνάγκη τοιούτων. Ὁ καθένας λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι περισσότερο ἄγρυπνος καὶ νὰ ἔχῃ πιὸ πολὺ ἐντεταμένη τὴν προσοχή του.

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. **ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

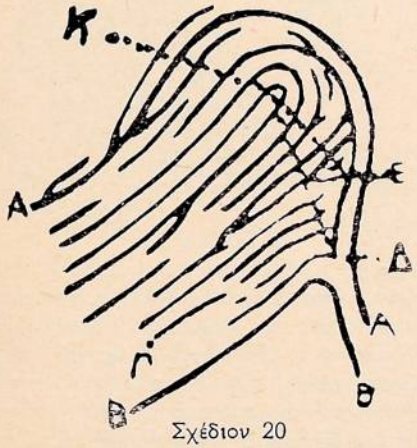
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ σχέδιον 19 δεικνύει ὅτι ἡ διὰ τοῦ γράμματος Α σημειουμένη γραμμὴ ἤτις εἶναι καὶ ἡ προσδιοριστικὴ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμὴ διαχωρίζεται—διανοίγεται —καὶ τὸ ἓν σκέλος αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Διαχωριζομένας ἐπίσης γραμμὰς δεικνύουν καὶ τὰ γράμματα Β καὶ Γ. Τὸ (δίκρανον) τοῦ γράμματος Δ εἶναι τὸ μόνον σημεῖον ὅπερ πληροῖ τοὺς κανόνας οἵτινες διέπουν τὸ «δέλτα», ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ περιπτώσει ἰδιαιτέρως λόγῳ τοῦ σημείου εἰς ὃ εὑρίσκεται. Δέον νὰ κατανοηθῇ πλήρως ὅτι αἱ ἀποκλίνουσαι γραμμαὶ δέον νὰ ὑπάρχουν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἐμφανίζεται τὸ «δέλτα» καὶ ὅτι εἷς ἐκ τῶν κανόνων οὓς ἐμνημονεύσαμεν εἶναι: α) τὸ «δέλτα» δέον νὰ εὑρίσκεται ἐπὶ σημείου εὑρισκομένου εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ἀποκλινουσῶν γραμμῶν, προσδιοριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἢ ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τοῦ σημείου τῆς ἀποκλίσεως αὐτῶν, ἵνα οὕτω πληροῦται ὁ κανὼν καὶ λαμβάνεται τοῦτο ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα».

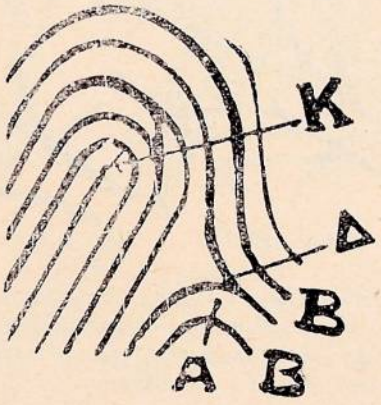

Σχέδιον 19

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὑπάρχει δυνατότης ἐπιλογῆς τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα» μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων σημείων ὁ ἑξῆς κανὼν ἰσχύει: α) Τὸ «δέλτα» δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ διαχωριζομένης γραμμῆς τῆς ὁποίας τὸ ἄνοιγμα δὲν κατευθύνεται πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Εἰς τὸ σχέδιον 20 τὸ ἄνοιγμα τῆς διὰ τοῦ γράμματος Ε σημειουμένης γραμμῆς εὑρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος,

Σχέδιον 20

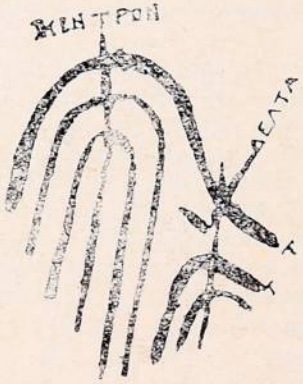
Σχέδιον 21

ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς διαχωριζομένης γραμμῆς τοῦ σημειουμένου διὰ τοῦ γράμματος Δ. Ἀλλὰ τὸ σημειούμενον διὰ τοῦ γράμματος Ε ἄνοιγμα τῆς

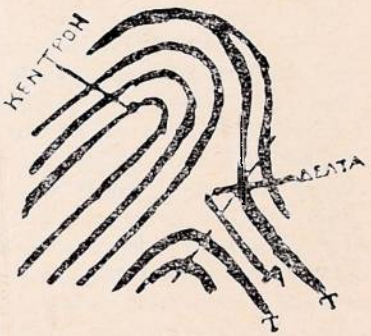
διαχωριζομένης αὐτῆς γραμμῆς, α) δὲν εὑρίσκεται ἔμπροσθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ἀποκλινουσῶν γραμμῶν τῶν προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος καὶ β) τὸ ἄνοιγμα αὐτῶν δὲν κατευθύνεται πρὸς ὃ σημεῖον εὑρίσκεται τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ὅθεν αἱ σημειούμεναι διὰ τῶν γραμμάτων Α—Α καὶ Β—Β γραμμαὶ εἶναι αἱ μόναι δυναταὶ νὰ θεωρηθοῦν ὡς προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαὶ καὶ

Σχέδιον 21α

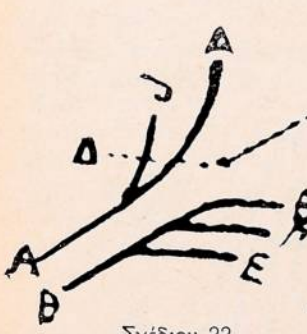
Σχέδιον 21β

Σχέδιον 21γ

κατὰ συνέπειαν τὸ «δέλτα» τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τριγώνου τοῦ ἀνοίγματος τῆς διαχωριζομένης—διανοιγομένης—γραμμῆς, διὸ καὶ ἡ πρώτη καταμετρουμένη γραμμὴ εἶναι ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Γ. Ὑπάρχουν ἀνακύπτουν περιπτώσεις ἐπιλογῆς τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα» μεταξὺ διαχωριζομένης γραμμῆς καὶ ἑτέρας γραμμῆς σχηματιζούσης μορφὴν τύπου «δέλτα» ἡ διαχωριζομένη γραμμὴ προτιμᾶται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα». Μίαν τοιαύτην περίπτωσιν ἀπεικονίζει τὸ σχέδιον 21.

Τὸ σημειούμενον διὰ τοῦ γράμματος Α στίγμα—τελεία—καὶ τὸ δίκρανον—ἄ-

Σχέδιον 22

Σχέδιον 22α

Σχέδιον 23

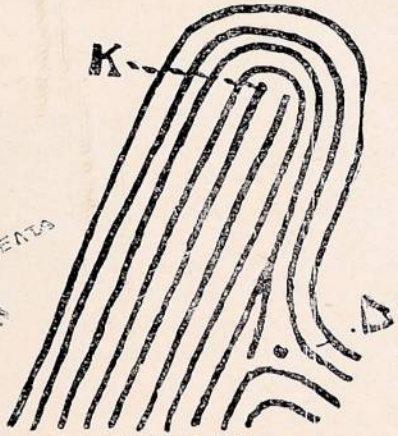
νοιγμα τῆς διαχωριζομένης γραμμῆς τὸ σημειούμενον διὰ τοῦ γράμματος Δ ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀποκλίσεως τῶν ἀφοριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν, ἀλλὰ τὸ σημεῖον τῆς διαχωριζομένης γραμμῆς προτιμᾶται διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ δέλτα. Αἱ σημειούμεναι διὰ τοῦ γράμματος Β—Β γραμμαὶ εἶναι αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαί. Ὑπάρχουν δύο ἢ περισσότερα σχήματα γραμμῶν ἅτινα πληροῦν τοὺς ὅρους τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα», τὸ δέλτα τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ εὑρισκομένου πλησιέστερον πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

Πολλάκις παρατηρεῖται θηλοειδής τις γραμμὴ νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ διαχωριζομένη νὰ σχηματίζῃ δύο ἢ καὶ περισσότερα δίκρανα—διακλαδώσεις—ὧν τὸ ἄνοιγμα κατευθύνεται πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

Τὸ σχέδιον 21α δίδεται ὡς παράδειγμα τῆς ἀναφερομένης περιπτώσεως. Ἡ

Σχέδιον 23α

Σχέδιον 23β

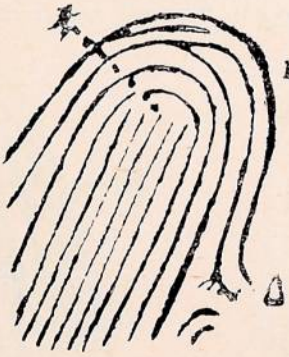
Σχέδιον 23γ

θηλοειδὴς γραμμὴ ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Α εἰσέρχεται εἰς τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ εἰς τὰ σημεῖα β καὶ γ διχάζεται.

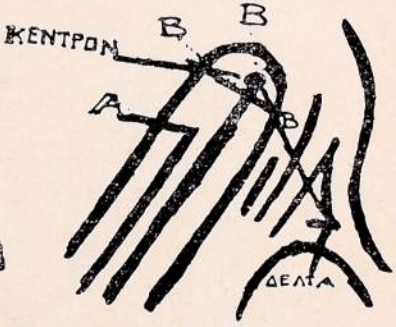
Τὸ σημεῖον τοῦ διαχωρισμοῦ τὸ δεικνυόμενον διὰ τοῦ γράμματος γ εὑρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος διὸ καὶ ἐκλέγεται καὶ ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα» καθ' ὃ πληροῖ ὅλους τοὺς κανόνας.

Σχέδιον 23δ

Σχέδιον 23ε

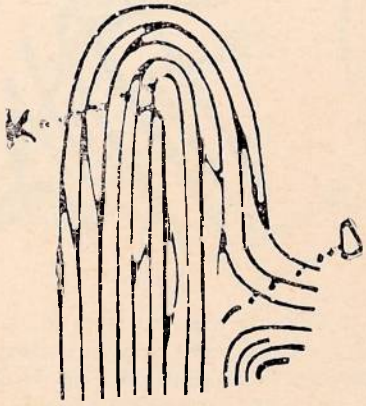
Σχέδιον 24

Αἱ σημειούμεναι διὰ τῶν γραμμάτων Α—Α καὶ Β—Β γραμμαὶ εἶναι αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαί. Διαχωριζομένη γραμμὴ μὴ πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ «δέλτα» δὲν λαμβάνεται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα», ἀσχέτως τῆς ἀποστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται αὕτη ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

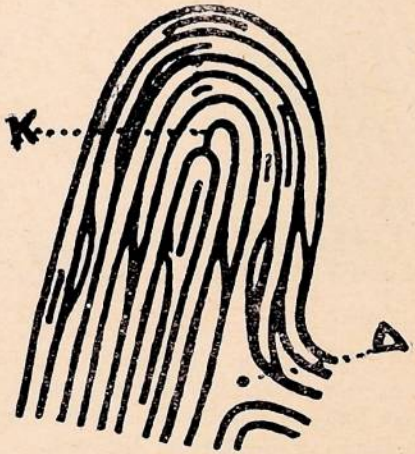
Τὸ δέλτα δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ μέσου γραμμῆς βαινούσης μεταξὺ τῶν προσδιοριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν καὶ κατευθυνομένης πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πλησιεστάτου πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος σημείου τοῦ ἄκρου τῆς τερ-

ματιζούσης αὐτῆς γραμμῆς. Ἡ τοποθέτησις τοῦ δέλτα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ σημείου τῆς ἐκκινήσεως τῆς γραμμῆς, δηλαδὴ τῆς βαινούσης μεταξὺ τῶν προσδιοριστικῶν τοῦ τύπου γραμμῶν καὶ τῆς πορευομένης πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ἂν ἡ γραμμὴ αὕτη εὑρίσκεται τελείως ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος τὸ «δέλτα» τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ ἄκρου αὐτῆς τοῦ εὑρισκομένου πλησιέστερον πρὸς τὰς ἀποκλινούσας γραμμάς. Τὸ σχέδιον 21β δίδεται ὡς παράδειγμα τῆς ἐν λόγῳ περιπτώσεως. Ἂν ἡ γραμμὴ εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἐκκινοῦσα ἐκ σημείου εὑρισκομένου πέραν τῆς ἀφετηρίας τῶν ἀποκλινουσῶν καὶ προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν, τὸ «δέλτα» τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ ἄκρου αὐτῆς τοῦ πλησιέστερον εὑρισκομένου πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος. Τὸ σχέδιον 21γ δίδεται ὡς παράδειγμα τῆς δευτέρας αὐτῆς περιπτώσεως. Εἰς τὸ σχέδιον 22 αἱ σημειούμεναι διὰ τῶν γραμμάτων Α—Α καὶ Β—Β γραμμαὶ εἶναι αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμαὶ καὶ τὸ στίγμα—τελεία—τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ τοποθετεῖται τὸ δέλτα. Αἱ διαχωριζόμεναι—διανοιγόμεναι—γραμμαὶ Β—Γ, Β—Ε, καὶ Α—Γ οὐδεμία ἐκλέγεται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ «δέλτα» διότι οὐδεμιᾶς τὸ ἄνοιγμα κατευθύνεται πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος.

Εἰς τὸ σχέδιον 22α τὸ στίγμα—τελεία—δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ δέλτα διότι ἡ γραμμὴ ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος «Δ» δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσδιοριστικὴ τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμή, διότι αὕτη δὲν εἶναι παράλληλος τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ γράμματος Α—Α γραμμῆς, εἰς οὐδὲν σημεῖον. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἰσχύει καὶ διὰ τὴν γραμμὴν τὴν σημειουμένην διὰ τοῦ γράμματος Ε. Τὸ ἄκρον τῆς γραμμῆς τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ γράμματος Ε εἶναι τὸ μόνον δυνατὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ τοποθετηθῇ τὸ δέλτα, διότι εἶναι τὸ σημεῖον τῆς γραμμῆς τὸ εὑρισκόμενον πλησιέστερον πρὸς τὸ κέντρον τῶν ἀποκλινουσῶν γραμμῶν τῶν προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ἡ ἑτέρα προσδιοριστικὴ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμὴ φυσικὰ εἶναι ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος Β—Β.

Σχέδιον 25

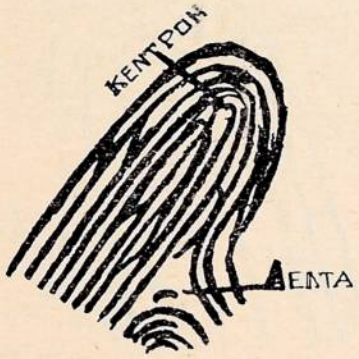

Σχέδιον 25α

Τὸ δέλτα εἶναι τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ καταμέτρησις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Εἰς τοὺς τύπους τῶν λούπ αἱ παρεμβαίνουσαι θηλοειδεῖς γραμμαὶ μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου καταμετροῦνται. Τὸ κέντρον εἶναι τὸ τρίτον οὐσιῶ-

δες σημεῖον τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπιμάτων τὸ σπουδαίως ἐπηρεάζον τὴν ταξινόμησιν αὐτῶν.

Τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ὡς ἡ λέξις δηλοῖ τοποθετεῖται ἐπὶ ἢ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐσωτάτης θηλοειδοῦς γραμμῆς αὐτῶν. Κατ' ἀρχὴν ὅμως θὰ ἐξετάσωμεν τὸ κέντρον τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ τύπου λούπς μόνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ κανὼν εἶναι: Τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ

Σχέδιον 25β

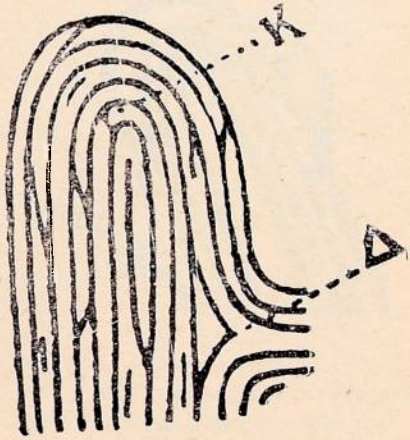

Σχέδιον 25γ

ἢ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐσωτάτης θηλοειδοῦς γραμμῆς, δηλαδὴ τοῦ «ὤμου» τῆς καμπύλης. Ὅσάκις ἡ πλήρης καμπύλη θηλοειδὴς γραμμὴ δὲν περιβάλλει μεμονωμένως λήγουσαν γραμμὴν τῆς ὁποίας μεμονωμένης καὶ τερματιζούσης γραμμῆς τὸ ἄκρον νὰ ἐξικνῆται μέχρι τοῦ ὕψους τῆς καμπύλης, ὡς ἡ καμπύλη γραμμὴ νοεῖται εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς, τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς καμπύλης γραμμῆς

Σχέδιον 25δ

Σχέδιον 25ε

τῆς ἀποκαλουμένης «ὤμος» καὶ δὴ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πλέον ἀπομεμακρυσμένου ἐκ τοῦ δέλτα σκέλους τῆς καμπυλοειδοῦς θηλοειδοῦς γραμμῆς.

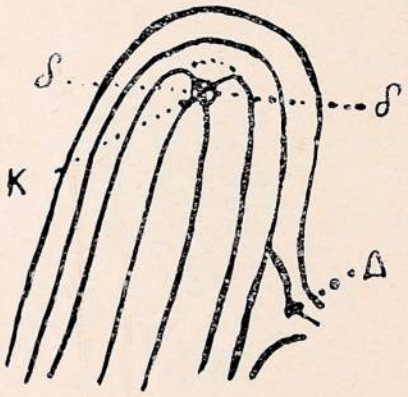
Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἐσωτάτη κολποειδὴς θηλοειδὴς γραμμὴ περικλείει περιττὸν ἀριθμὸν ἀνεξαρτήτων θηλοειδῶν γραμμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα φθάνουν μέχρι

τοῦ ὕψους τῆς καμπύλης τῆς κολπώσεως—ὤμου—τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἄκρου τῆς εἰς τὸ κέντρον εὑρισκομένης ἀνεξαρτήτου γραμμῆς, ἀσχέτως ἂν αὕτη ἅπτεται ἢ οὔ τὴν καμπύλην—ὦμον—τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἐσωτάτη κολπωειδὴς θηλοειδὴς γραμμὴ περικλείει ἄρτιον ἀριθμὸν μεμονωμένων θηλοειδῶν γραμμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα φθάνουν μέχρι τοῦ ὕψους τῆς καμπύλης—ὤμου—τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς

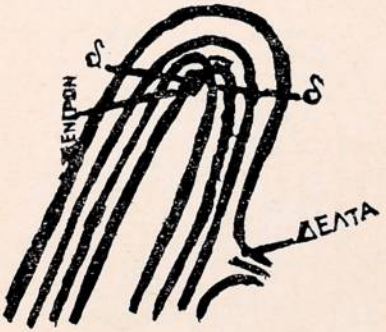

Σχέδιον 26

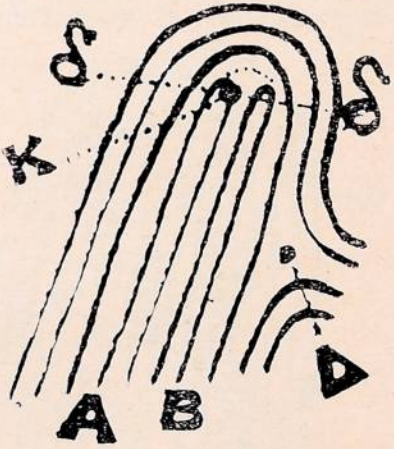

Σχέδιον 26α

κορυφῆς τοῦ ἄκρου τῆς μεμονωμένης θηλοειδοῦς γραμμῆς τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης ἐκ τοῦ δέλτα, διότι αἱ δύο μεμονωμέναι καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς καμπύλης εὑρισκόμεναι, θηλοειδεῖς γραμμαὶ θεωροῦνται ὡς ἀποτελοῦσαι μ ί α ν πλήρη κολποειδὴν γραμμήν. Ὦμος ἀποκαλεῖται εἰς τὴν φρασεολογίαν τῶν δακτυλικσκόπων τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ θυλοειδὴς γραμμὴ ἄρχεται νὰ κάμπτεται πρὸς τὰ ἔσω, δηλαδὴ

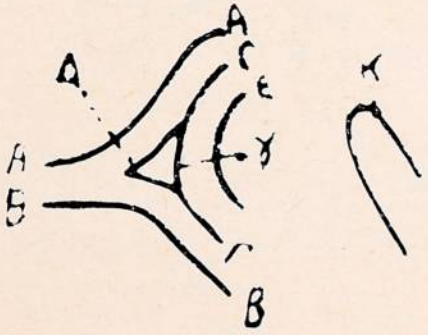
Σχέδιον 26β

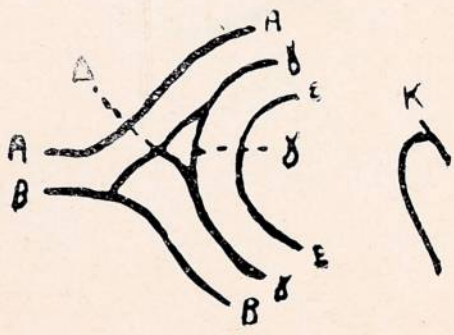
Σχέδιον 26γ

νὰ σχηματίζῃ τὴν καμπύλην. Τὰ σχέδια 23 ἕως καὶ 23ε δεικνύουν ἐπὶ ποίων σημείων τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τοποθετεῖται τὸ κέντρον τῶν ὑπὸ διαφόρων σχημάτων ἐμφανιζομένων μεμονωμένων θηλοειδῶν γραμμῶν ἐντὸς τῆς πρώτης ἐσωτάτης κολπώσεως τοῦ τύπου τῶν λούπς. Εἰς τὸ σχέδιον 24 ἐντὸς τῆς πρώτης κολπώσεως περικλείονται δύο ἀνεξάρτητοι θηλοειδεῖς γραμμαί, οὐχ' ἧττον ὅμως ἡ σημειουμένη διὰ

τοῦ γράμματος Α γραμμὴ δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ ὕψους τῆς καμπύλης—τοῦ ὤμου—τῆς ἐκτάσεως τῆς καμπύλης—ὤμου— προσδιοριζομένης διὰ τῶν γραμμάτων δ—δ καὶ τούτου ἕνεκεν τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μεμονωμένης γραμμῆς τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ γράμματος Κ. Τὰ σχέδια 25 ἕως καὶ 25ε δεικνύουν τὸν κανόνα βάσει τοῦ ὁποίου : τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς καμπύλης τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς—ὦμος—δέον νὰ μὴν ἑνοῦται (νὰ μὴν στηρίζεται) μετὰ τῆς ἀμέσως ὕπερθεν αὐτῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Ἂν ἡ καμπύλη —ὦμος— τῆς κοπλοειδοῦς ἐσωτάτης γραμμῆς ἑνοῦται μετὰ τῆς ἀμέσως ὕπερθεν αὐτῆς κολπώσεως, ἡ κολποειδὴς αὕτη γραμμὴ δὲν θεωρεῖται πλέον ὡς κόλπωσις καὶ τούτου ἕνεκεν ἡ ἀμέσως καὶ ὕπερθεν αὐτῆς κολποειδὴς γραμμὴ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὡς κόλπωσις καὶ φυσικὰ ἐπ' αὐτῆς τοποθετεῖται πλέον καὶ τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Τὸ γράμμα Κ εἰς ὅλα τὰ σχέδια δεικνύει ἐπὶ ποίου σημείου τοποθετεῖται τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν καμπυλῶν

Σχέδιον 27

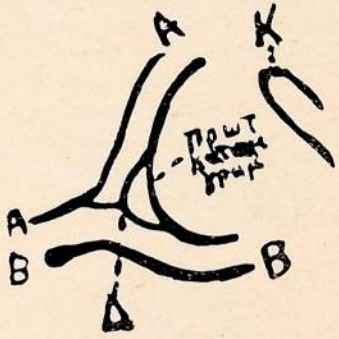
Σχέδιον 27α

θηλοειδῶν γραμμῶν εἰς τὸν χῶρον τὸν ἀποκαλούμενον—ὦμον—θὰ ἐπανέλθωμεν ὅταν θὰ πραγματευθῶμεν εἰδικώτερον τὸν τύπον τῶν λούπς.

Τὸ σχέδιον 26 δεικνύει κολποειδεῖς γραμμὰς τῶν ὁποίων τὸ ἓν σκέλος εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς ἑτέρας κολπώσεως, ἀντιθέτως δὲ τὸ σχέδιον 26α, διότι τὸ ἕν σκέλος τῆς κολπώσεως εὑρίσκεται παρὰ τὸ ἄλον. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις αἱ δύο κολπώσεις ὑπολογίζονται ὡς μ ί α ! Εἰς τὸ σχέδιον 26 ἂν σύρωμεν τὴν νοητὴν γραμμὴν δ—δ θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι αἱ κολποειδεῖς γραμμαὶ τέμνονται ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον τῆς διχοτομήσεως τῆς καμπύλης τῶν κολπώσεων—ὦμον—αὐτῶν. Ἐπομένως αἱ δύο κολποειδεῖς αὗται γραμμαὶ θεωροῦνται ὡς μ ί α μετὰ μιᾶς ἀνεξαρτήτου γραμμῆς εἰς τὸ κέντρον, διὸ καὶ τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ σημείου εἰς ὃ διασταυροῦνται τὰ δύο σκέλη τῶν κολποειδῶν θηλοειδῶν γραμμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ γράμματος γ σημειουμένου σημείου.

Εἰς τὸ σχέδιον 26 α παρατηροῦμεν ὅτι ἡ νοητὴ εὐθεία γραμμὴ δ—δ εὑρίσκεται ἄνωθεν τῆς διχοτομήσεως τῶν δύο κολποειδῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν λούπς καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ δύο κολπώσεις λογίζονται ὡς μ ί α μετὰ δύο ἀνεξαρτήτων γραμμῶν ἐντὸς τῆς κολπώσεως καὶ ἑπομένως τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος τοποθετεῖται εἰς τὸ σημεῖον Κ. Εἰς τὸ σχέδιον 26β ἡ νοητὴ εὐθεῖα γραμμὴ δ—δ, ἡ προσδιορίζουσα τὰ ὅρια τῆς καμπύλης—ὦμου—εὑρίσκεται κάτωθι τοῦ σημείου τῆς διχοτομήσεως τῶν δύο σκελῶν τῶν καμπυλῶν τῶν κολποειδῶν, γραμμῶν. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ δύο κολπώσεις ὑπολογίζονται ὡς μ ί α μετὰ δύο ἀνεξαρτήτων γραμμῶν εἰς τὸ κέντρον, διὸ καὶ τὸ κέντρον τοποθετεῖται εἰς τὸ διὰ τοῦ γράμματος Κ σημειούμενον σημεῖον. Εἰς τὸ σχέδιον 26γ αἱ μία παρὰ τὴν ἄλλην, ἐν τῷ κέντρῳ κολποειδεῖς γραμμαὶ θεωροῦνται ἐπίσης ὡς μία κόλπωσις μετὰ δύο ἀνεξαρτήτων ἐντὸς αὐτῆς γραμμῶν, διὸ καὶ τὸ κέντρον τοποθετεῖται εἰς τὸ σημεῖον

τοῦ γράμματος Κ. Εἰς τὸ σχέδιον 27 τὸ δέλτα τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τριγώνου τῆς διαχωριζομένης γραμμῆς ἥτις γραμμὴ—διχάλα—μετ' οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν συνδέεται. Ὅθεν ἡ πρώτη καταμετρουμένη γραμμὴ εἶναι ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος γ.

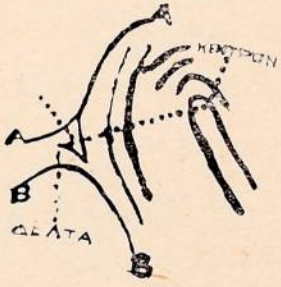

Σχέδιον 27β

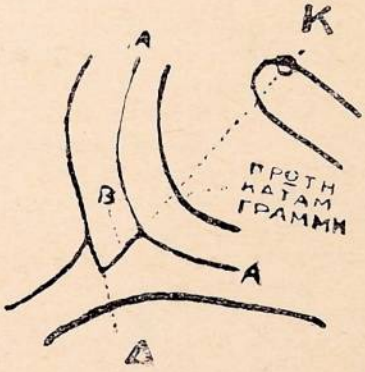

Σχέδιον 28

Ἂν ἡ διαχωριζομένη γραμμὴ ἔλλειπε, τὸ δέλτα θὰ ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τῆς γραμμῆς Γ ὁπότε ἡ πρώτη καταμετρουμένη γραμμὴ θὰ ἦτο πλέον ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος ε. Εἰς τὸ σχέδιον 27α ἡ διαχωριζομένη—διανοιγομένη—γραμμὴ ἑνοῦται μετὰ τῆς κάτω προσδιοριστικῆς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος

Σχέδιον 28α

Σχέδιον 28β

γραμμῆς. Τὸ δέλτα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τριγώνου τῆς διανοιγομένης γραμμῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πρώτη καταμετρουμένη γραμμὴ εἶναι ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ γράμματος γ.

Τὸ σχέδιον 27β ἀπεικονίζει τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ὡς καὶ τὸ σχέδιον 27α ἔστω καὶ ἂν ἡ διαχωριζομένη γραμμὴ ἑνοῦται μετὰ τῆς ἄνω προσδιοριστικῆς τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμῆς, διὸ καὶ οἱ κανόνες τοῦ σχεδίου 27α ἰσχύουν καὶ διὰ τὸ σχέδιον 27β. Μία μεγάλη ἀπόστασις—κενὸν—δέον νὰ μεσολαβῇ μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τῆς πρώτης καταμετρουμένης γραμμῆς. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀπόστασις αὕτη, ἡ γραμμὴ δὲν δύναται νὰ καταμετρηθῇ. Εἰς τὸ σχέδιον 28 καὶ 28α ἡ πρώτη μετὰ τὸ δέλτα γραμμὴ καταμετρᾶται, ἀντιθέτως δὲν καταμετρᾶται αὕτη εἰς τὸ σχέδιον 28β, διότι δὲν μεσολαβεῖ κενὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ δέλτα, διότι ἡ γραμμὴ ἥτις ἄρχεται ἐκ τοῦ δέλτα καὶ βαίνει πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος εἶναι μία συνεχὴς εὐθεῖα γραμμή. Ἂν ἡ γραμμὴ αὕτη δὲν ὑπῆρχε τότε θὰ ἴσχυε καὶ διὰ τὸ σχέδιον 28β ὁ αὐτὸς κανών, ὡς καὶ διὰ τὰ σχέδια 28 καὶ 28α. *(Συνεχίζεται)*

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΩΣ ΠΑΙΔΩΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ)

Ἄρθρον 339 Π.Κ.

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Β'

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

III. Δύναται νὰ διαπραχθῇ ἀποπλάνησις εἰς βάρος ἐγγάμου;
IV. Ἄλλαι τινὲς παρατηρήσεις.
V. Ποινὴ καὶ ποινικὴ δίωξις.

***

III. Δύναται νὰ διαπραχθῇ ἀποπλάνησις εἰς βάρος ἐγγάμου;

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου μας ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀποπλανήσεως εἶναι πᾶν πρόσωπον, ἀνεξαρτήτως φύλου, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ εἶναι νεώτερον τῶν 16 ἐτῶν. Ἐρωτᾶται ὅμως, δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν ἔγγαμον πρόσωπον; Ἄλλοις λόγοις· δύναται νὰ διαπραχθῇ ἀποπλάνησις εἰς βάρος ἐγγάμου προσώπου καὶ δὴ εἴτε ἀνδρὸς εἴτε γυναικός;

Ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀσχοληθέντων συγγραφέων, καθ' ἃ τοὐλάχιστον γνωρίζομεν, οὐδεὶς ἀναφέρει τι περὶ τοῦ θέματος[1]. Τὸ ζήτημα, παρὰ τὴν σιωπὴν τῶν ἑρμηνευτῶν μας ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν. Διότι, ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκλείσῃ περιπτώσεις ἀποπλανήσεως εἰς βάρος ἰδίᾳ ἐγγάμων γυναικῶν. Δι' ὃ καὶ ἐκφράζομεν ὡρισμένας ἐπ' αὐτοῦ ἀπόψεις μας χωρὶς καὶ νὰ θέλωμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅτι οὕτω παρέχομεν πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἐπὶ τοῦ τόσον σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος ἑρμηνείαν. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου συνάγεται ὅτι εἶναι δυνατὴ ἀποπλάνησις εἰς βάρος ἐγγάμου. Διότι κατὰ τὴν ἑρμηνευομένην διάταξιν ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος καθίσταται ὁ ἐνεργῶν ἀσελγῆ πρᾶξιν μετὰ προσώπου νεωτέρου τῶν 16 ἐτῶν. Ὁ νόμος εἶναι σαφής. Ἀναφέρεται εἰς πᾶν πρόσωπον ἄνευ διακρίσεώς τινος. Ὅθεν, εὐλόγως θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τις, ὅτι ἡ προκειμένη προστασία εἶναι ἀπόλυτος, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ προστατεύσῃ τὰ ἄγαμα πρόσωπα καὶ μόνον αὐτὰ ἔδει νὰ τὸ ὁρίσῃ ρητῶς, ὡς πράττει λ.χ. προκειμένου νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ βιασμοῦ ἢ τῆς ἀπαγωγῆς. Οὕτως, ὡς βιαστὴν χαρακτηρίζει τὸν ἐξαναγκάζοντα εἰς ἐ ξ ώ γ α μ ο ν συνουσίαν θῆλυ πρόσωπον, διὰ σωματικῆς βίας ἢ ἀπειλῆς σπουδαίου καὶ ἀμέσου κινδύνου (ἄρθρον 336 Π.Κ.), ὡς ἔνοχον ἐκουσίας ἀπαγωγῆς δὲ τὸν ἐπὶ σκοπῷ γάμου ἢ ἀκολασίας ἀπάγοντα ἢ κατακρατοῦντα θῆλυ ἄ γ α μ ο ν καὶ ἀνήλικον τῇ συγκαταθέσει μὲν αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν προσώπων, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων τοῦτο διατελεῖ (ἄρθρον 328 Π.Κ.). Ἐκ παραλλήλου προκειμένου περὶ ἀκουσίας ἀπαγωγῆς προστατεύεται ἀδιακρίτως πᾶν θῆλυ καὶ δὴ ἀσχέτως τοῦ ἂν τοῦτο εἶναι ἄγαμον ἢ ἔγγαμον, ἀμέμπτων ἢ ἐπιμέμπτων ἠθῶν κλπ.

Τοιαύτη ὅμως διάκρισις δὲν γίνεται προκειμένου περὶ ἀποπλανήσεως παίδων μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὁδηγῆται τις εἰς τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως περίεργον ἴσως συμπέ-

---

(1) Οὕτω Γαρδίκας «Ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν» Ποιν. Χρονικὰ Τόμος Β' σελ. 49 ἐπ. Παπαδάκης Εἰδικὸν Ποιν. Δίκαιον 1955 Τόμος Β' σελ. 280 ἐπ., Τούσης—Γεωργίου 1959 ὑπ' ἄρθρ. 339. Καὶ ἐκ τῶν παλαιοτέρων Ἡλιοπούλου—Χωραφᾶ, Εἰδικὸν Ποιν. Δίκαιον Β § 21, Κωστῆ-Μπουροπούλου, Τόμος Β' σελ. 350 ἐπ.

ρασμα, ὅτι καὶ ὁ νόμιμος σύζυγος, ἀσελγῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπὶ τῆς νεωτέρας τῶν 16 ἐτῶν συζύγου του, ὑποπίπτει εἰς τὸ ἔγκλημα. Βεβαίως, θ' ἀντιπαρετήρει τις ὅτι αἱ ἐκ τοῦ γάμου ἀπορρέουσαι γενικαὶ ὑποχρεώσεις, ἐπιβάλλουν εἰς τὴν σύζυγον τὴν ἀνοχὴν παρομοίων πράξεων. Πλὴν τοῦτο ἀποτελεῖ συμπέρασμα καὶ δὴ ἀντιθετον πρὸς τὸ σαφές, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γράμμα τοῦ νόμου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν συνάγεται ὅτι ἡ θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὸ δυνατὸν τῆς ἀποπλανήσεως εἰς βάρος ἐγγάμου, ἀλλὰ γυναικὸς μόνον,—καθ' ἃ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἐκτίθεται—ἢ τὴν ὕπαρξιν ἀντιφατικῶν διατάξεων ἀστικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαίου, δεομένων μεταρρυθμίσεως, πρὸς ἀποφυγήν, εἰς ἃς αὗται ἄγουσιν, ἀπαραδέκτων λύσεων. Τὸ δεύτερον νομίζομεν ὅτι εἶναι καὶ τὸ ὀρθότερον ἐπὶ ταῖς κάτωθι δὲ σκέψεσιν.

Κατὰ τὰ συνδεδυασμένα ἄρθρα 350 καὶ 352 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «ὑπαρχούσης τῆς συναινέσεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ὁ ἀνὴρ ἐὰν ἔχῃ συμπεπληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἡ γυνὴ τὸ 14ον συνάπτουν ἔγκυρον γάμον». Γάμος ὅθεν ἄρρενος μὴ συμπληρώσαντος τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του μετὰ γυναικὸς οἱασδήποτε ἡλικίας καὶ πολλῷ μᾶλλον κατωτέρας τῶν 14ων ἐτῶν εἶναι ἄκυρος. Ἡ τοιαύτη μάλιστα ἀκυρότης εἶναι ἀπόλυτος, ἀφοῦ τὴν ἀναγνώρισίν της δύναται νὰ ζητήσῃ πᾶς τις ἔχων ἔννομον συμφέρον, ἔτι δὲ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρον 1378 § 1 Α.Κ.). Τούτων οὕτως ἐχόντων ἀποκλείεται ἡ διάπραξις ἀποπλανήσεως παιδὸς εἰς βάρος ἐγγάμου ἀνδρός, διότι τ έ λ ε σ ι ς ἐ γ κ ύ ρ ο υ γ ά μ ο υ μ ε τ ὰ π ρ ο σ ώ π ο υ ἄ ρ ρ ε ν ο ς κ α ὶ ν ε ω τ έ ρ ο υ τ ῶ ν 1 6 ἐ τ ῶ ν ε ἶ ν α ι ἀ δ ύ ν α τ ο ς κ α τ ὰ ν ό μ ο ν, καίτοι κατ' οἰκονομίαν, καὶ ἡ ἀντίθετος λύσις δὲν εἶναι ἀπορριπτέα, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄκυρος γάμος παράγει οἵα καὶ ὁ ἔγκυρος ἀποτελέσματα, μέχρι τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητός του. Ἐκτὸς ἐὰν ὡς « π α ῖ ς » θεωρηθῇ μόνον ὁ ἄγαμος (ἀνεξαρτήτως φύλου), ὁπότε καὶ περιττεύει οἱαδήποτε περαιτέρω ἐπὶ τοῦ θέματος ἔρευνα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου, δυνατὸν δὲ ἁπλῶς νὰ συναχθῇ ἐκ τῆς ἑρμηνείας αὐτοῦ. Διὰ τὸ Ποινικὸν ὅμως Δίκαιον ἑρμηνεία τοιούτου εἴδους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἄνευ ἑτέρου τινός, ἐνῷ ἐξ ἀντιθέτου δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ἐπικινδύνους λύσεις καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαραδέκτους.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποπλάνησιν ἐγγάμου ἀνδρός. Δὲν προσήκει ὅμως ἡ αὐτὴ λύσις καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔγγαμον γυναῖκα τὴν εἰσελθοῦσαν μὲν εἰς τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸ 17ον τοιοῦτο. Διότι, ἐν προκειμένῳ, ἐξ ἐπόψεως μὲν Ἀστικοῦ Δικαίου ὁ γάμος ταύτης δύναται νὰ εἶναι κατὰ πάντα ἔγκυρος, συντρεχουσῶν τῶν ἐν τῷ Α.Κ., προϋποθέσεων (ἱερολογία παρ' ὀρθοδόξου ἱερέως, συναίνεσις τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν κλπ.), ἐξ ἐπόψεως δὲ Ποινικοῦ Δικαίου, εἶναι δυνατὴ διάπραξις ἀποπλανήσεως, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν διακρίνει μεταξὺ ἐγγάμων καὶ ἀγάμων προσώπων, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως ὅτι παῖς εἶναι πᾶς τις καὶ οὐχὶ μόνον ὁ ἄγαμος.

Ἀποδοχὴ ὅμως τῆς ἀπόψεως ταύτης ὁδηγεῖ εἰς λύσιν ἀντίθετον πρὸς τὰς γενικὰς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἀρχάς. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ 15έτις καὶ ἔγγαμος Α συνουσιάζεται κατὰ φύσιν μετὰ τοῦ Β. Περὶ τοῦ ὅτι βαρύνει τὴν Α εὐθύνη διὰ μοιχείαν δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία. Ἐκ παραλλήλου ὅμως δέον νὰ διωχθῇ καὶ ὁ Β δι' ἀποπλάνησιν τῆς Α, ἀφοῦ αὕτη εἶναι ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν. Ἐντεῦθεν ὅμως ἀγόμεθα εἰς τοῦτο τὸ περίεργον. Μία ὑλικὴ πρᾶξις τῆς Α καὶ δὴ ἡ συνουσία της μετὰ τοῦ Β νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν διάπραξιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐγκλήματος εἰς βάρος της, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν διάπραξιν ἑτέρου ἐγκλήματος (μοιχείας) εἰς βάρος τοῦ συζύγου τῆς Α, ὑπὸ τῆς ἰδίας. Οὕτως ὅμως παραβιάζεται ἡ ἀρχὴ καθ' ἣν τὸ ὑλικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὑποκείμενον αὐτοῦ ἐὰν συμμετέχῃ εἰς τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως. Βεβαίως ἐπὶ τοῦ προκει-

μένου ἡ Α δέον νὰ κριθῇ ὡς ὑποκείμενον οὐχὶ ἀποπλανήσεως, ἀλλὰ μοιχείας, ἑτέρας δηλ. πράξεως, νομίζομεν ὅμως ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ προσήκει λύσις. Ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 339 Π.Κ. ἠθέλησε ἀκριβῶς νὰ προστατεύσῃ τὸ ἓν ἐκ τῶν μετεχόντων τῆς πράξεως προσώπων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθιερώσῃ ἐκ παραλλήλου ποινικὴν εὐθύνην τοῦ προσώπου τούτου, διὰ παράβασιν ἄλλης διατάξεώς του (ἄρθρου 357) βασιζομένην εἰς τὴν ἰδίαν ὑλικὴν πρᾶξιν καὶ μόνον εἰς αὐτήν [1].

Ἀνεζητήσαμεν σχετικὰς διατάξεις εἰς τὸ Γαλλικὸν Δίκαιον. Ὁ Code Pénal (ἄρθρον 331 § 1) ὁρίζει ὅτι ἔνοχος ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν καθίσταται ὁ ἐνεργῶν ἀσελγῆ πρᾶξιν ἢ ἀποπειρώμενος νὰ ἐνεργήσῃ τοιαύτην ἐπὶ προσώπου ἡλικίας νεωτέρας τῶν 15 ἐτῶν ἀνεξαρτήτως δὲ φύλου [2].

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 144 τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν πρὸς σύναψιν ἐγκύρου γάμου ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ συμπεπληρωμένον ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ 18ον ἡ δὲ γυνὴ τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας της [3]. Κατὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ ἐπομένως κρατοῦντα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπραχθῇ ἀποπλάνησις εἰς βάρος ἐγγάμου. Τοῦτο, σημειωτέον συνάγεται καὶ ἐξ ἄλλης διατάξεως τοῦ Code Pénal καὶ δὴ τῆς τοῦ ἄρθρου 331 § 1 [4] αὐτοῦ καθ' ἣν «τιμωρεῖται ἡ ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν (κατὰ τὸ ἡμέτερον δίκαιον κατάχρησις ἀνηλίκων εἰς ἀσέλγειαν ἢ αἱμομιξία, Π.Κ. 342 καὶ 345) πραττομένη ὑπὸ παντὸς ἀνιόντος ἐπὶ ἀνηλίκου μεγαλυτέρας ἡλικίας τῶν 15 ἐτῶν, μὴ χειραφετηθέντος ὅμως διὰ τοῦ γάμου».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τὸ ἄρθρον 144 τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἄρθρον 331 τοῦ Code Pénal. Ὡς δὲ τονίζεται καὶ ὑπὸ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς ordonance τοῦ 1945 ἡ ἐπελθοῦσα μεταρρύθμισις τῆς ἀρχικῆς διατάξεως (αὔξησις ἔτους εἰς 15) ἐγένετο διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ μία ἁρμονία μεταξὺ τῶν διατάξεων τούτων, οὖσα ἀπολύτως ἀναγκαία.

Νομίζομεν ὅτι καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Δίκαιον δεῖται ἐν προκειμένῳ μεταρρυθμίσεως πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀτόπων εἰς ἃ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγάγῃ ἡ ὑφισταμένη ἤδη ἀντινομία μεταξὺ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ καὶ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ αἱ ὁποῖαι, ὡς εἰκός, ὡς ἔχουσιν σήμερον οὐδόλως δύναται νὰ συμβάλουν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς ποινικῆς ἐν γένει καταστολῆς.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἄγουσα ἡλικίαν 14-16 ἐτῶν ἀνήλικος θεωρεῖται ὡς ἱκανὴ νὰ συναινέσῃ εἰς γάμον, πρᾶξιν κατὰ πάντα θεμιτήν, δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἱκανὴ πρὸς συγκατάθεσιν καὶ ἀσελγοῦς ἔστω πράξεως. Ἐκτὸς ἐὰν τροποποιηθῶσιν αἱ τοῦ Α.Κ. διατάξεις, ὁπότε δὲν δύναται ν' ἀνακύψῃ ἑρμηνευτικὸν ζήτημα τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

---

(1) Συναφὴς καὶ ἡ περίπτωσις τοῦ προσφέροντος, ἀντὶ μεγάλης τιμῆς, κλοπιμαῖα πράγματα εὐτελοῦς ἀξίας, ἀπατεῶνος, εἰς ἕτερον, ὅστις καὶ τὰ ἀποδέχεται ἐν γνώσει τῆς προελεύσεώς των. Ἐνταῦθα ὁ τελευταῖος δέον νὰ διωχθῇ ἐπὶ ἀποδοχῇ καὶ διαθέσει προϊόντων ἐγκλήματος. Περὶ τοῦ ἐὰν ὅμως τυγχάνῃ προστατευτέος καὶ διὰ τὴν εἰς βάρος του ἀπάτην διχογνωμία κρατεῖ, καθ' ὅσον ὑποστηρίζεται καὶ ἡ ἄποψις ὅτι ἡ ἀπάτη εἰς παρανόμους ἢ ἀνηθίκους παροχὰς δὲν τυγχάνει ποινικῶς κολάσιμος.

(2) Ἀρχικῶς κατὰ τὸν Code Pénal, (Ordonance 28 Ἀπριλίου 1832) ἐπροστατεύοντο τὰ μὴ συμπληρώσαντα τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας των πρόσωπα. Ἀκολούθως, διὰ τῆς ordonance τῆς 13 Μαΐου 1863 τὸ ὅριον τοῦτο ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ 13ον ἔτος, τέλος δὲ εἰς τὸ 15ον διὰ τῆς ordonance τῆς 2 Ἰουλίου 1945.

(3) Τὸ ἄρθρον 144 τοῦ Code Civil ἔχει ὡς ἑξῆς: «L' homme avant dix-huit ans révolus, la femme avant quinze ans révolus, ne peuvent contracter mariage».

(4) Αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς: Τιμωρεῖται κλπ. «L' attentat à la pudeur commis par tout ascendant sur la personne d'un mineur, même âgé de plus de quinze ans, mais non émancipé par le mariage».

IV. Ἄλλαι τινὲς παρατηρήσεις.

Περὶ τοῦ πότε καθίσταται τετελεσμένον τὸ ἔγκλημα τῆς ἀποπλανήσεως παίδων εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Πάντως καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν δέον νὰ ἔχωσι αἱ γενικαὶ ἀρχαί. Οὕτως, ἡ πλήρης κατὰ φύσιν ἔτι δὲ καὶ παρὰ φύσιν συνουσία, συνιστᾷ τετελεσμένην ἀποπλάνησιν παίδων. Ζήτημα γεννᾶται ἂν ἡ μὴ διαπαρθένευσις (ἐκπαρθένευσις) κόρης συνιστᾷ πάντοτε ἀπόπειραν ἢ ὄχι. Ὀρθότερον νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δυνατὸν (ὑπὸ προϋποθέσεις) νὰ ἔχωμεν τετελεσμένην ἀποπλάνησιν παρὰ τὴν ἐπὶ τούτου κρατοῦσαν ἀντίθετον ἀντίληψιν (Οὕτω Παπαδάκης op cit, σελ. 268). Τοῦτο, διότι κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ἐπιστήμης, εἰς τινας περιπτώσεις λόγῳ τῆς ἰδίας φύσεως τοῦ ὑμένους, δὲν ἐπέρχεται οὐχὶ πλήρης ἀλλ' οὐδ' ἀτελὴς κὰν ρῆξις τοῦ ὑμένους καὶ μετὰ πλήρη εἰσέτι συνουσίαν [1].

Περὶ τοῦ ἐὰν πρόκειται περὶ τετελεσμένης ἢ ἐν ἀποπείρᾳ ἀποπλανήσεως παίδων ἔχει σημασίαν ἰδίᾳ ἐπὶ ὑπαναχωρήσεως, διότι ὡς γνωστὸν ὑπαναχώρησις, μὲ συνέπειαν ἐνίοτε τὴν πλήρη ἀτιμωρησίαν τοῦ δράστου (ἄρθρον 44 Π.Κ.) χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἀποπείρας καὶ οὐχὶ ὁσάκις τὸ ἔγκλημα εἶναι τετελεσμένον.

Ὑπὸ τῶν δικαστηρίων μας (Α.Π. 106/1951 Ποινικὰ Χρονικὰ Τόμ. Α σελ. 233) ἐγένετο δεκτὴ ἀπόπειρα διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν «ὁ δράστης παρέσυρε τὴν παθοῦσαν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὴν ἐνηγκαλίσθη, θωπεύων καὶ ἀσπαζόμενος ταύτην, τῆς ἀφῄρεσε τὴν περισκελίδα καὶ προσήγγισε τὰ γεννητικά του ὄργανα πρὸς ταύτην». Ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὡς προπαρασκευαστική, διότι, παρατεινομένη θὰ ἦγεν εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ δὲν συμβαίνει μὲ τὰς προπαρασκευαστικάς, αἵτινες ἁπλῶς διευκολύνουν τὴν κυρίαν πρᾶξιν [2].

Καὶ αἱ ψαύσεις καὶ αἱ ἁπλαῖ θωπεῖαι τῶν ἀποκρύφων μερῶν παιδίσκης, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ δράστου δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ ἔλαβε τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν μορφὴν ἀσελγοῦς πράξεως τεινούσης εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς, συνιστοῦν ἀπόπειραν καὶ οὐχὶ προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν (Ἐφετεῖον Κρήτης 42/1953, Ποιν. Χρονικὰ Γ σελ. 343).

Πάντα τὰ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι πρόκειται περὶ ἀσελγοῦς πράξεως, πράξεως δηλ. «ἐμψυχουμένης ἀπὸ ἡδονιστικὴν τάσιν, ἤτοι, ἐπιχειρουμένης πρὸς διέγερσιν ἢ ἱκανοποίησιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς» (Χωραφᾶς op cit, σελ. 225).

Εἶναι ἑπομένως ἀσελγεῖς πράξεις ἡ συνουσία [3], ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, ἄλλως παιδεραστία (ἐνεργητικὴ ἢ παθητική), ὁ λέσβιος ἔρως ἢ τριβακὴ ἀσέλγεια, καθ' ἣν γυνὴ αἰσθάνεται γενετήσιον ἀπόλαυσιν συνευρισκομένη μετὰ γυναικός, ἡ ἐπιδειξιμανία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνδρες ἱκανοποιοῦνται γενετησίως διὰ τῆς ἐξαγωγῆς καὶ ἐπιδείξεως τῶν γεννητικῶν των ὀργάνων εἰς παρισταμένας γυναῖκας, ὁ μαζοχισμός, καθ' ὃν ὁ γενετησίως διάστροφος, ἀνὴρ συνήθως, αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν ὅταν ὁ ἴδιος βασανίζεται (δέρεται κλπ.) ἀπὸ μέρους τοῦ μεθ' οὗ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν προσώπου, ὁ σαδισμὸς (βασανισμὸς τοῦ θύματος ἐνίοτε δὲ καὶ κατακρεούργησις αὐτοῦ) ἡ νεκροφιλία, ἤτοι ἡ μετὰ πτωμάτων συνουσία, ὁ μπανισμός κλπ.

Ἐξ αὐτῶν ὅμως μόνον αἱ ἐπὶ ἢ ὑπὸ ἀνηλίκων ἐπιχειρούμεναι ἀσελγεῖς πράξεις συνιστοῦν ἀποπλάνησιν εἰς ἀσέλγειαν. Οὐχὶ ἑπομένως ἡ κτηνοβία, ἡ ἐπιδειξι-

---

(1) Ἴδε σχετικῶς Κάτσα, Ἰατροδικαστική, Τόμος Β' σελ. 8 ἐπ.

(2) Προπαρασκευαστικὴ εἶναι ἡ πρᾶξις, ἤτις, προηγουμένη χρονικῶς, χρησιμεύει ἁπλῶς εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ δυνατὴν ἢ νὰ διευκολύνῃ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος. (Χωραφᾶ, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου 1958 σελ. 233).

(3) Τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 336 Π.Κ. (βιασμὸς) ὁμιλοῦντος περὶ «συνουσίας» καὶ τοῦ ἄρθρου 337 αὐτοῦ (ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀσέλγειαν) τοῦ ὁμιλοῦντος «περὶ ἑτέρας ἀσελγοῦς πράξεως».

μανία κλπ., αἵτινες ὅμως συνιστοῦν ὑπὸ προϋποθέσεις πρόκλησιν σκανδάλου (ἄρθρον 353 Π.Κ.). Οὔτε πάλιν ἡ ἐπίδειξις ἀσέμνων εἰκόνων ὡς καὶ αἱ ἀσελγεῖς συνομιλίαι, ἂν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ ἄλλης τινὸς ἐνεργείας ἔστω καὶ ἂν τείνουν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα δράστης ἀποπλανήσεως δύναται νὰ εἶναι ἄρρεν ἢ θῆλυ πρόσωπον. Τέλος δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ δράστης, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου (ἐνεργῶν ἀσελγῆ πρᾶξιν μετὰ προσώπου νεωτέρου τῶν 16 ἐτῶν ὡς καὶ ὁ παραπλανῶν αὐτὸ εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσῃ ἢ νὰ ὑποστῇ τοιαύτην), δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ λάβῃ τὴν ἐνεργητικὴν θέσιν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀσελγείας. Οὕτω καὶ ἡ γυνὴ (μεστωμένη χήρα) τῆς ὁποίας ἐπέβη δεκαπενταετὴς ἔφηβος, δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐνεργήσασα ἀσελγῆ πρᾶξιν, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι μετέσχεν εἰς αὐτήν.

Περαιτέρω, ἡ συναίνεσις τοῦ ἀνηλίκου, ἡ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη πρόκλησις, ἡ ὑπάρχουσα διαφθορά του κλπ., οὐδόλως δύνανται ν' ἀποκλείσουν τὴν τιμωρίαν τοῦ δράστου, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος, λαμβάνονται δὲ μόνον ἁπλῶς ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 79 τοῦ Ποιν. Κώδικος.

Ἂν ἀμφότεροι οἱ συνευρεθέντες ἦσαν κάτω τῶν 16 ἐτῶν, δέον ν' ἀναζητηθῇ τότε ὁ ἐκ τούτων παραπλανήσας τὸν ἄλλον, ὅστις καὶ χαρακτηριστέος ὡς δράστης. Ἀλλ' ὡς γνωστὸν δὲν θὰ ὑποβληθῇ εἰς ποινήν, ἀλλ' εἰς ἀναμορφωτικὰ ἢ θεραπευτικὰ μέτρα, ἔτι δὲ καὶ ποινικὸν σωφρονισμὸν (ἄρθρον 127 Π.Κ.). Μόνον ἂν ἡ πρᾶξις ἐκδικασθῇ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους δύνατον νὰ ὑποβληθῇ ὁ δράστης εἰς ποινὴν μειωμένην, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν ἄρθρῳ 130 Π.Κ. διαλαμβανόμενα. Ἐνδεχομένως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ ἔχωμεν πρᾶξιν ἀνέγκλητον ἂν δὲν διαπιστοῦται τὶς ὁ δράστης καὶ ποῖον τὸ θῦμα. (Κοινὴ συναίνεσις ἄνευ παραπλανήσεως)[1]. Δυνατὸν ἀκόμη ὁ δράστης νὰ εἶναι νεώτερος τοῦ θύματος.

Οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὅτι καὶ ὁ μνηστὴρ διαπράττει τὸ ἀδίκημα εἰς βάρος τῆς μνηστῆς, εἴτε συνουσιαζόμενος, εἴτε ὄχι ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τὴν μητρικὴν στέγην καὶ τῇ ἀνοχῇ ἴσως τῆς μητρός, διότι οὕτω προσβάλλονται τὰ ἑλληνικὰ ἤθη, ἅτινα ἀπαιτοῦν τὴν ἐν γαμικῇ συμβιώσει καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ στάδιον τῆς μνηστείας καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ταύτης τέλεσιν τῆς πράξεως (Ἐφετεῖον Πατρῶν 70/1958 Ποιν. Χρονικά, τόμ. Θ σελ. 536).

Ἡ τέλεσις τῆς πράξεως ὑπὸ προσώπου ἀνικάνου πρὸς συνουσίαν, ὡς τοῦτο ἀπεδείχθη ἰατροδικαστικῶς, ἐχαρακτηρίσθη ὡς πρόσφορος καὶ οὐχὶ ἀπρόσφορος ἀπόπειρα, δεδομένου ὅτι ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος πληροῦται διὰ τῆς ἐπιχειρήσεως, οἱασδήποτε ἀσελγοῦς πράξεως (Α.Π. 324/59 Ποιν. Χρονικά, Τόμ. Α σελ. 460). Ὀρθῶς, διότι ἀπρόσφορος ἀπόπειρα εἶναι ἡ πρᾶξις, ἥτις ναὶ μὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῷ νῷ τοῦ δράστου παραστάσεως τῶν γεγονότων ἀποτελεῖ ἀρχὴν τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ὁποία ὅμως εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου καθ' οὗ ἐστράφη, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ χρησιμοποιηθέντος ὑπὸ τοῦ δράστου μέσου, ἀποκλείεται νὰ ἀγάγῃ εἰς πραγμάτωσιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος (Χωραφᾶς, op cit, σελ. 238). Τοιοῦτον ὅμως δὲν συμβαίνει εἰς τὴν ὑπὸ

(1) Ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ αἰτιολογία ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Τὸ ζήτημα ἂν ὑπαίτια τῆς πράξεως τοῦ ἄρθρου τούτου δύνανται ἢ οὐ νὰ νοηθῶσι πρόσωπα νεώτερα τῶν 15 ἐτῶν (ἀρχικῶς ὁ νόμος ὡμίλει περὶ προσώπων νεωτέρων τῶν 15 ἐτῶν, τῆς τροποποιήσεως αὐτοῦ εἰς 16, γενομένης, καθ' ἃ ἀνωτέρω, διὰ τοῦ νόμου 623/1950, ἄρθρον 6 περ. 5), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι μὲν ἀπαντῶσι καταφατικῶς ἄλλοι δὲ ἀποφατικῶς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λελυμένον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' οὔτε αἱ νομοθεσίαι καὶ τὰ σχέδια ἐπιλαμβάνονται νομοθετικῆς λύσεως αὐτοῦ, ἀναφερόμενα βεβαίως εἰς τοὺς γενικοὺς τοῦ νόμου κανόνας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς γενικὰς διατάξεις περὶ τῶν ἐγκληματούντων ἀνηλίκων».

κρίσιν περίπτωσίν μας. Καθ' ὅσον πρὸς τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἀπαιτεῖται μόνον συνουσία, ὁπότε θὰ ἐγίνετο λόγος περὶ ἀπροσφόρου ἀποπείρας, ἀλλὰ καὶ οἱαδήποτε ἄλλη ἀσελγὴς πρᾶξις, ἥτις ἀντικειμενικῶς μὲν προσβάλλει τὸ κοινὸν αἴσθημα τῆς αἰδοῦς καὶ τῶν ἠθῶν, ὑποκειμενικῶς δὲ κατευθύνεται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς γενετησίου ὁρμῆς, πρᾶγμα πραγματοποιούμενον καὶ ὑπὸ προσώπου ἀνικάνου πρὸς συνουσίαν, ὡς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Κατ' ἰδέαν πραγματικὴ συρροὴ μὲ βιασμόν, ὡς εἰκός, ἀποκλείεται. Ἐὰν δὲ ὁ δράστης πραγματοποιήσῃ κατ' ἀρχὴν μὲν ἀσελγεῖς ἐπαφὰς ἄνευ βίας, εἶτα δὲ συνουσίαν ἢ ἄλλην ἀσελγῆ πρᾶξιν βιαίως θὰ πρόκειται περὶ φαινομένης πραγματικῆς συρροῆς, τῆς ἀποπλανήσεως παίδων ἀποτελούσης μὴ τιμωρητὴν προτέραν πρᾶξιν ἔναντι τοῦ βιασμοῦ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ εἰς ἀσέλγειαν ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει.

Εἶναι ὅμως δυνατὴ ἀληθὴς κατ' ἰδέαν συρροὴ μεταξὺ ἀποπλανήσεως παιδὸς καὶ μοιχείας, αἱμομιξίας, ἀσελγείας μεταξὺ συγγενῶν κλπ. Ὅθεν ἐὰν δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν τιμωρηθῇ ἡ ἀποπλάνησις (λ.χ. ἐλλείψει ἐγκλήσεως προκειμένου περὶ θήλεος, λόγῳ ἀνακλήσεως ταύτης κλπ.) δὲν θὰ μείνῃ ἀδίωκτος καὶ ἡ συρρέουσα ἑτέρα πρᾶξις λ.χ. ἡ αἱμομιξία ἢ ἡ ἀσέλγεια μεταξὺ συγγενῶν.

V. Ποινὴ καὶ ποινικὴ δίωξις.

Ἡ πρᾶξις διώκεται πάντοτε αὐτεπαγγέλτως, ἐὰν ὁ παθὼν εἶναι πρόσωπον ἄρρεν. Ἀντιθέτως, προκειμένου περὶ θήλεος ἡ δίωξις χωρεῖ μόνον κατόπιν ἐγκλήσεως ἐκτὸς ἐὰν αὕτη ἔσχεν ὡς ἐπακόλουθον τὸν θάνατον τοῦ θύματος, ὁπότε καὶ ἡ πρᾶξις, διώκεται αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρα 340 καὶ 344 Π.Κ.). Ποινὴ προβλέπεται βασικὴ μὲν κάθειρξις 5-10 ἐτῶν, ἐν περιπτώσει ὅμως ἐπελεύσεως θανάτου τοῦ θύματος αὕτη καθίσταται κάθειρξις 10 ἐτῶν καὶ ἄνω ἢ πρόσκαιρος τοιαύτη. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅμως, ὅτι τὸ βαρύτερον τοῦτο ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου (συνδυασμὸς ἄρθρων 339, 340 καὶ 29 Π.Κ.). Διότι ἂν ὀφείλεται εἰς τὸν δόλον του ἔστω καὶ ἐνδεχόμενον, θὰ πρόκειται περὶ πραγματικῆς συρροῆς ἀνθροποκτονίας ἐκ προθέσεως καὶ ἀποπλανήσεως παιδός, ἂν δὲ δὲν ὀφείλεται οὔτε εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου, οὗτος θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν βασικὴν ποινὴν τῶν 5-10 ἐτῶν (ἐνδεχομένως μειωμένην κατὰ τὰ ἄρθρα 83 καὶ 84 Π.Κ.), ἔστω καὶ ἂν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ θύματος, μετὰ τὴν πρᾶξιν.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ - Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Α. ΚΩΣΤΑΡΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Εἰσαγωγή.
2. Διεθνὴς κομμουνισμὸς καὶ ἐργατικὰ συνδικάτα.

***

1. Εἰσαγωγή.

Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ—παροῦσα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ἀπὸ τὴν αὐγὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμερώσεως—ἔχει προικισθῆ ἀπὸ τὴν μοῖραν μὲ ἕνα μοναδικὸν προνόμιον: Νὰ μάχεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν της, καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Πρέπει νὰ ὑπενθυμίζεται ἡ ἀδαμάντινη αὐτὴ ἀλήθεια, διότι οἱ λαοὶ λησμονοῦν εὐκόλως. Εἶναι ἴσως ἡ ἰδιότης των αὐτὴ ἀπαραίτητον συστατικὸν τῆς αἰωνίας ἀνανεώσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν λαοὶ μὲ μακρυνὸν παρελθόν, ὡς ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, παραμένουν ἀκαταβλήτως νέοι.

Ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τὴν ἱστορίαν περιστατικὰ τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἄπαξ λάβουν χώραν δὲν ἐξαφανίζονται οὔτε ἀπὸ τὴν ζωήν, οὔτε ἀπὸ τὴν μνήμην, διότι συνεχίζονται ἐν αὐταῖς, ὅπως συνεχίζει εἰς τὰ στέρνα τῆς γῆς ὁ καρπὸς τὴν αἰωνιότητα τῆς δημιουργίας.

Σήμερον ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρωπότητος συνεχίζεται. Ὁ ἐρυθρὸς ἐφιάλτης ἀπειλεῖ μὲ κατακλυσμὸν τὰ ἐλεύθερα ἔθνη. Ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται καὶ πάλιν ἄγρυπνος φρουρός, ἑτοίμη διὰ νέους ἀγῶνας ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος. Πρώτη καὶ πάλιν ἔδωσεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν πρώτην νίκην κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ παλινδίνητος ὁρμή του, διὰ τοῦ προδοτικοῦ Κ.Κ.Ε., ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον ἐδαμάσθη.

Τὸ Κ.Κ.Ε., ἐλησμόνησε τὴν τριάκοντα αἰώνων πορείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἑνὸς λαοῦ ἐνσυνειδήτως ἐλευθέρου, ἡ παρουσία τοῦ ὁποίου εἰς τὴν βραχώδη ἄκραν τῶν βαλκανίων, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἀγῶνες του δὲν ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ.

Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι ἀντίπαλος ἰσχυρὸς καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀδάμαστον θέλησιν διὰ νὰ τὸν καταπολεμήσωμεν καὶ ἀντιμετωπίσωμεν. Καὶ πέραν τῶν ὅπλων, ὀφείλομεν νὰ κρατῶμεν τὴν διαφωτιστικὴν δάδαν μὲ πίστιν ἄκαμπτον, γρανιτώδη, ἄτρωτον, ἐμπιστευόμενοι τὴν μοῖραν μας ὄχι μόνον εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἑαυτούς μας.

Ἀνέκαθεν αἱ πράξεις τοῦ παγκοσμίου κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ΚΚΕ ποὺ ἀποτελεῖ ἐξάρτημά του φανερώνουν ὅτι ὡρκίσθησαν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν. Εἶναι βαθὺ τὸ σχέδιον. Ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων ὀφείλει νὰ δώσῃ ὅρκον πίστεως ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς αὐτῆς ὑψηλοφρόνως.

Ὁ κομμουνισμός, διὰ νὰ θεμελιώσῃ τὸ στυγνὸν οἰκοδόμημά του, τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν δικτατορίαν, στρέφεται ἐπικινδύνως εἰς τὰς μεγάλας ἐργατικὰς μάζας καὶ τὰς συνδικαλιστικάς των ὀργανώσεις, τὰς ὁποίας διὰ δελεαστικῶν συνθημάτων, προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν κοίτην.

Ἡ δρᾶσις του, ἐπισημανθεῖσα, ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ ὀργανωθῇ εἰς παγκόσμιον κλίμα ἡ ἄμυνα τῶν ἐλευθέρως καὶ δημοκρατικῶς σκοπτομένων συνδικαλιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν τὴν Διεθνῆ Ὁμοσπονδίαν τῶν ἐλευθέρων Ἐργατικῶν Συνδικάτων, ποὺ ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ κατεύθυνσιν τῆς μάχης τοῦ ἐλευθέρου καὶ Δημοκρατικοῦ Συνδικαλισμοῦ ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Συνδικαλισμοῦ.

Θεωροῦντες ἀναγκαίαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν ὑποταγὴν τῶν 'Εργατικῶν Συνδικάτων θὰ ἐξετάσωμεν: α) τὰ βήματά του εἰς τὸν διεθνῆ συνδικαλιστικὸν στίβον καὶ β) θὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἰχνηλάτησιν τῆς πορείας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τῆς συστάσεώς του μέχρι σήμερον, ἐὰν εἶναι φίλος ἢ ἐχθρὸς τῶν 'Ελλήνων ἐργατοϋπαλλήλων, καὶ θὰ διερευνήσωμεν τὰς συνωμοτικάς του μεθόδους πρὸς διείσδυσιν καὶ κατάκτησιν τῶν ἐργατοϋπαλληλικῶν Συνδικάτων τῆς χώρας.

'Η μάχη πρέπει νὰ συνεχίζεται μὲ ἀμείωτον θέλησιν διὰ νὰ ξεκαθαρισθοῦν αἱ πλάναι καὶ αἱ συγχύσεις ποὺ ἐχθροὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ Συνδικαλισμοῦ δημιουργοῦν, εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ παραπλανήσουν τὰς μάζας καὶ νὰ κατασυκοφαντήσουν κάθε τι ποὺ ἀποτελεῖ ἐμπόδιον τῶν σκοτεινῶν καὶ ὑπόπτων ἐπιδιώξεών των.

2. Διεθνὴς κομμουνισμὸς καὶ ἐργατικὰ συνδικάτα.

Δὲν εἶναι ἄσκοπον, ἐὰν ἐπαναληφθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπέβλεψε νὰ κηδεμονεύσῃ τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν δύναμίν της πρὸς ὄφελος τῶν πολιτικῶν του σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων.

'Η 1η Διεθνὴς (1864) υἱοθέτησεν ὡς πρόγραμμα τὸ «Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο» τῶν Μάρξ καὶ Ἔγκελς καὶ ὡς βασικὸν σύνθημα ἐξεπέλυσε τὸ «Προλετάριοι ὅλου τοῦ Κόσμου ἑνωθῆτε».

Τὸ σύνθημα αὐτὸ δεικνύει ὁλοκάθαρα τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ κομμουνισμοῦ, διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἐθνικῶν διακρίσεων, τὴν διάλυσιν τῶν θρησκειῶν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν παραδόσεων, τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν, καὶ ἰδανικῶν, δηλαδὴ πάντα ἐκεῖνα, ποὺ συνέχουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὁδηγοῦν τὰ ἄτομα πρὸς τὴν μεγαλουργίαν.

'Αλλὰ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ μίαν ἄλλην βασικὴν ἐπιδίωξιν τοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν παγκόσμιον δηλαδὴ δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου, διὰ τῆς καταργήσεως καὶ τῶν ἰδίων ἐθνῶν καὶ πατρίδων.

'Ιδού, τί γράφει ἀποκαλυπτικώτατα καὶ ἐπιγραμματικώτατα εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὁ θεωρητικὸς κομμουνιστὴς Μπροΐντο: «'Εθνικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ζυγοί, πρέπει » νὰ συντριβοῦν ἀντάμα, γιατὶ ὁ ἕνας εἶναι συνέχεια καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἄλλου. » Δὲν μπορεῖ ὁ ἕνας νὰ συντριβῇ χωρὶς τὸν ἄλλον καὶ πρῶτα πρέπει νὰ συντριβῇ ὁ » 'Εθνικὸς δεσμός, γιατὶ ἔτσι μόνον ἀδυνατίζει ἡ μπουρζουαζία καὶ διευκολύνεται ἡ » πάλη τοῦ προλεταριάτου. Κοινὸς ἀγών, κοινὸς ἐχθρός, κοινὸ μέτωπο πρέπει νὰ γί- » νῃ γιὰ τὸ γκρέμισμα τοῦ παγκοσμίου καπιταλισμοῦ».

'Αφ' ἧς λοιπὸν στιγμῆς, ἐγένετο ἡ υἱοθέτησις τοῦ κομμουνιστικοῦ μανιφέστου, συντελεῖται γεγονὸς κοσμοϊστορικῆς σημασίας, καθ' ὅσον τὸ κίνημα τῶν ἐργατῶν λαμβάνει πολιτικὴν μορφὴν καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ ἐπαναστατικὸν ρόλον.

Οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως χαράσσωνται πλέον, καί, οὕτω ὑποδεικνύονται τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα αὐτὴ θὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκοπούς της: Ποῖος εἶναι ὁ βασικὸς σκοπός; Εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ συστήματος δι' ἐπαναστάσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἐγκαθίδρυσις καθεστῶτος καθαρῶς ἐργατικοῦ, ἀντλοῦντος τὴν δύναμίν του ὄχι πλέον ἀπὸ τὴν καθολικὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ ἀστικὰ καθεστῶτα, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν τῶν 'Εργατικῶν Συνδικάτων.

'Αλλὰ καὶ τὸ 14ον ἄρθρον τῆς Κόμιντερν (Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς) ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Τὰ Συνδικάτα ποὺ εὑρίσκονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ » κομμουνισμοῦ καὶ ποὺ εἶναι ἑνωμένα μέσα σὲ διεθνῆ κλίμακα θὰ πρέπει νὰ εὑρί- » σκωνται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς ἐκτελεστικῆς της ἐπιτροπῆς ἀποτελοῦν δὲ » ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς διεθνοῦς».

Καὶ εἰς ἕτερον κεφάλαιον, ὑπὸ τὴν τίτλον «ὁ ρόλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος στὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση» γράφονται τὰ ἑξῆς: «Οἱ κομμουνιστὲς ἔχουν » ὑποχρέωση νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπόλυτη καὶ καθολικὴ ἑνότητα καὶ δράση μεταξὺ » τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσουν τὰ » συνδικάτα στὴν ὑπεύθυνη καὶ πραγματικὴ διοίκηση » τοῦ κόμματος, ποὺ εἶναι ἡ πρωτοπορία τῆς ἐργατικῆς ἐπανάστασης. Μὲ τέ- » τοιο σκοπὸ οἱ κομμουνιστές, ὀφείλουν νὰ σχηματίζουν μέσα στὰ συν- » δικᾶτα κομμουνιστικὲς ὁμάδες μὲ τὴν βοήθεια τῶν » ὁποίων μποροῦν καὶ πρέπει νὰ γίνουν κύριοι τοῦ συνδι- » καλιστικοῦ κινήματος καὶ νὰ τὸ διευθύνουν».

Ὁ Στάλιν γνωρίζων τὴν σημασίαν ποὺ δίδει ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὸ ἐργατικὸν κίνημα, ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα εἶναι ἡ μόνη ὀργάνωση ποὺ ἔχει » τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν δύναμη νὰ συγκεντρώνῃ στὰ χέρια του τὴν τεράστια δύ- » ναμη τοῦ προλεταριάτου, καὶ νὰ μετατρέψῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε μὴ κομ- » ματικὴ ὀργάνωση τῶν ἐργαζομένων σὲ ἐπικουρικὸ σῶμα καὶ σὲ κινητήριο ἱμάντα » ποὺ νὰ δένῃ τὸ κόμμα μας μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Τὸ προλεταριᾶτο ἔχει ἀνάγκη » ἀπὸ αὐτούς τοὺς ἱμάντες, ἀπὸ αὐτούς τοὺς μοχλοὺς καὶ ἀπὸ τὴν καθοδηγητικὴ » δύναμη τοῦ κόμματος, γιατὶ χωρὶς αὐτὲς τὶς δυνάμεις θὰ ἦταν αὐτὸ ἀνοργάνωτο » καὶ θὰ μοιάζῃ μὲ ἄοπλο στράτευμα, ἀνίσχυρο καὶ ἀδύναμο ν' ἀντιμετωπίσῃ τό τό- » σο καλὰ ὠργανωμένο καὶ ἐξοπλισμένο κεφάλαιο».

Παράλληλα πρὸς τὰς κομμουνιστικὰς κομματικὰς ὀργανώσεις, ἡ κατὰ τὸ 1919 ἱδρυθεῖσα «Κόμιντερν» περὶ ἧς καὶ ἀνωτέρω, θέτει ὡς βασικὸν καθῆκον καὶ τὴν ὀργάνωσιν μαζικῶν (ἐργατικῶν), διότι χωρὶς αὐτὰς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτε- λεσθῇ ὁ σκοπὸς τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως.

Ἦτο τότε τὸ καθοδηγητικὸν διεθνὲς ὄργανον,—σήμερα εἶναι ἡ Παγκόσμιος Συνδικαλιστικὴ Ὁμοσπονδία ὑπὸ τὸ ἡγετικὸν Συνδικαλιστικὸν Κομμουνιστικὸν στέλεχος Λουΐ Σαγιὰν—τὸ ὁποῖον διεκήρυξε μετὰ φανατισμοῦ ὅτι: «Ἡ καινούργια » διεθνὴς Ἕνωσις τῶν ἐργατῶν ἱδρύεται γιὰ νὰ συνδέσῃ καὶ ὀργανώσῃ σὲ καθολικὴ » καὶ ἐνιαία δράση τὸ προλεταριᾶτο τῶν διαφόρων χωρῶν ποὺ θ' ἀποβλέπῃ στὸ μονα- » δικὸ σποπὸ τοῦ γκρεμίσματος τοῦ καπιταλισμοῦ, στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατο- » ρίας τοῦ προλεταριάτου καὶ μιᾶς διεθνοῦς δημοκρατίας τῶν Σοβιὲτ γιὰ τὴν ὁλο- » κληρωτικὴ κατάργηση τῶν τάξεων καὶ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σοσιαλισμοῦ, » ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας».

Ὁμολογεῖται, λοιπόν, ξεκάθαρα ὅτι προορισμὸς καὶ ἐπιδίωξις τῶν Συνδικά- των, δὲν εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις καὶ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Ἐπίσης, εἰς ἄλλο κεφάλαιον τῆς διεθνοῦς, ἀνευρίσκομεν καὶ τὴν ἑξῆς ἐξομολό- γησιν: «Ἀλλὰ ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν θὰ νικήσῃ καὶ δὲν θὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀστικὴ (τὴν » Δημοκρατίαν λέγομεν ἡμεῖς) μὲ τὴν γενικὴ ἀπεργία ἢ μὲ τὴν τακτικὴ τῶν σταυρο- » μένων χεριῶν. Τὸ προλεταριᾶτο πρέπει νὰ προχωρήσῃ ἀκόμα καὶ νὰ φθάσῃ » στὴν ἔνοπλη ἐπανάσταση. Μόνον ἔτσι οἱ κομμουνιστὲς » μποροῦν νὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συνδικαλιστικοῦ » κινήματος καὶ νὰ κάμουν ἕνα ἀκόμη ὄργανο τοῦ ἐπα- » ναστατικοῦ ἀγώνα γιὰ τὸν κομμουνισμόν».

Καὶ ἔτσι οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σταδιακῶν παραχωρήσεων τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῆς ἐργοδοσίας, διὰ νὰ καλύψουν τὸν λόγον, τῆς κατὰ νόμον ὑπάρξεώς των. Μίαν γλῶσσαν ὀφείλουν κατὰ τὸν κομμουνισμὸν νὰ χρησιμοποιοῦν, τὴν γλῶσσαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν τακτικὴν τοῦ μίσους.

(Συνεχίζεται)

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

– ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ –

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι ἐμπνεύσανε στὸν ποιητή μας πολλὰ σοννέτα ποὺ ἀνήκουν ἀνάμεσα στὰ καλύτερα τῆς ποιητικῆς του προσφορᾶς καὶ χαρακτηρίζουν περίφημο τὸ φρόνημα ποὺ τὰ ἐγέννησε. Στὸ σοννέτο «Ε x e c e l s i o r», ποὺ ἔγραψε τὸν Αὔγουστο 1896 στὴν Κρήτη καὶ τὸ ἐτελοιποίησε στὴν Κέρκυρα τὸ 1898, ὁ ποιητὴς περιγράφει τὴν πορεία τῶν ἀνταρτῶν του ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Σφακιῶν στὸ Νίμπρο, τὸ ψηλότερο χωριὸ τοῦ νησιοῦ. Ἐγκωμιάζει μὲ τοὺς στίχους του τὴν λεβεντιὰ καὶ τὸ φρόνημα τῶν ἀνταρτῶν, τὴ φιλοξενία καὶ τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης. Ἔπειτα, μὲ τὸ σοννέτο «Κ ρ ή τ η» ζωγραφίζει προσωποποιῶντας τὸ ἡρωϊκό νησί. Καὶ στὸ «Π λ ή ρ ω μ α τ ο ῦ χ ρ ό ν ο υ», τὸ σοννέτο ποὺ ἔγραψε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1897 ὁ ποιητὴς παρακινεῖ ἀγανακτισμένος τὴν Ἑλλάδα νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας, ὅταν βροντοφωνάζει ἀγανακτισμένος:

I

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι θεριά, δὲν εἶν' ἀνθρῶποι,
γιὰ χιλιοστὴ φορὰ πάλι σηκώσου!
Τὸ τρισένδοξο θέλει ριζικό σου
θεριὰ νὰ σφάξῃς ποὺ τὰ θρέφει ἡ Εὐρώπη.

II

Πολὺ ψηλά, κεῖ ποὺ δὲν φτάνει τόπι (1)
ἀφωρισμένου Τούρκου, Φράγκου, ἢ Ρώσου,
εἶναι σηκωμένο τ' ἅγιο φλάμπουρό σου
στοῦ ἰδανικοῦ τὸ οὐράνιο κατατόπι.

III

Κι' ἂν σὲ κρατοῦν πισθάγκωνα δεμένη,
κι' ἂν χίλια μύρια βάσανα παθαίνεις,
μὰ στὸ τέλος θέ νἄβγῃς κερδεμένη.

IV

Εἶσαι αἷμα Ἑλληνικὸ καὶ δὲ πεθαίνει.
Ἂν εἶναι ἕνας Θεὸς δικαιοκρίτης,
σὺ θὰ τὸ δείξῃς, Λευτεριὰ τῆς Κρήτης.

Μὲ τὸ πέρασμα στὴν Ἤπειρο ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς φονικὲς μάχες, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀντάρτικου σώματος ποὺ εἶχε ὀργανώσει. Παροιμιώδης εἶναι ἡ ἀντοχὴ στὶς κακουχίες τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἄκαμπτη πειθαρχία τοῦ Μαβίλη στὶς ἐκστρατεῖες Κρήτης καὶ Ἠπείρου. Στὴ φονικὴ μάχη τῶν Πέντε πηγαδιῶν, ὅπου πληγώθηκε στὸ δεξί του χέρι καὶ μεταφέρθηκε στὸ πλησιέστερο χειρουργεῖο, ἐθαύμασε τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο νεαροῦ Ἄγγλου φίλου του, τοῦ Gb. Harris, ποὺ τὸν Ἰούλιο 1897 τοῦ ἀφιέρωσε τὸ σοννέτο «H a r r i s». Μὰ ἦταν γραφτό, ὁ πόλεμος ἐκεῖνος τοῦ 1897 νὰ ἔχῃ ἀποτυχία καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ θλίψη τὴν καρδιὰ τοῦ ποιητοῦ, μιὰ καρδιὰ ποὺ δὲν ἄφισε ὅμως νὰ κλονιστῇ ἡ πίστη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ μεγαλεῖο της.

***

Παράλληλα μὲ τὰ ἀγωνιστικὰ σοννέτα τοῦ 1896-1897 ὁ Μαβίλης δὲν παύει νὰ γράφῃ καὶ σοννέτα εἰρηνικά, σοννέτα εἰδυλλιακά, σχετικὰ μὲ τὰ διάφορα γεγονότα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν. Τὸν Μάϊο 1896 καὶ σὲ στιγμὲς ὄχι τόσο ρομαντικές, ἀφοῦ ἡ Κρητικὴ Ἐπανάσταση τὸν ἀπασχολεῖ, γράφει τὸ περίφημο σοννέτο «Λ ή θ η» τὸ κομψοτέχνημα αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας ποὺ καὶ μόνο του ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀνακηρύξῃ τὸν Μαβίλη μεγάλο ποιητή. Στὸ ὅμορφο τοῦτο σοννέτο, παρατηροῦμε τὴν ἄφθαστη τεχνικὴ τοῦ ποιητῆ μὲ τὴν ἐπίμονη ἐπανάληψη τῶν ἤχων κ.λ.π. Ἤχους

1. Τόπι=Κανόνι. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Σολωμός: «Βόλι Τουρκιᾶς, τόπι Ἄγγλου».

πού τονίζουν τούς «καλότυχους νεκρούς», πού θυμίζει καὶ μακαρίζει ὁ Μαβίλης στὴν ἀστείρευτη, θαρρεῖς, μοναξιά του.

I

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ πού λησμονᾶνε
τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. Ὄντας βυθήση
ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήση.
μὴν τούς κλαῖς, ὁ καημός σου ὅσος καὶ νᾶναι.

II

Τέτοιαν ὥραν οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πᾶνε
στῆς λησμονιᾶς τὴν κρουσταλλένια βρύση,
μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαυρίσῃ
ἂν στάξῃ γι' αὐτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.

III

Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδήλι,
πόνους παληούς, πού μέσα τους κοιμοῦνται.

IV

Ἂ δὲ μπορῇς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι,
τούς ζωαντανούς τὰ μάτια σου ἂς θρηνήσουν
θέλουν—μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.

Διάχυτος εἶναι στὴ «Λ ή θ η» ὁ πεσιμιστικὸς χαρακτῆρας τοῦ Μαβίλη, ἕνας πεσιμισμὸς πού παρατηρεῖται καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σοννέτα του. Τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τῆς ὅλης σχεδὸν ποίησης τοῦ Μαβίλη θέλησαν πολλοὶ ν' ἀποδώσουνε στὶς πεσιμιστικὲς ἰδέες τοῦ ποιητῆ, ἰδέες πού ἀπέκτησε μὲ τὰ ἀπαισιόδοξα κηρύγματα τῶν Γερμανῶν καὶ Σαξώνων φιλοσόφων τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. Κάπου ἀλλοῦ ὅμως, ἐμεῖς θὰ βροῦμε τὴν αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας τοῦ ποιητῆ καὶ τοῦτο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀγαπητοῦ του φίλου Πανταζόπουλου. «Ἔρως ἀνίκατε μάχαν» κατὰ τὸν Πανταζόπουλο λοιπόν, μιὰ καὶ ὁ Μαβίλης παράκουσε τὴν ἐντολὴ τῆς σοφίας τοῦ Ἰησοῦ υἱοῦ Σειρὰχ πού θριαμβολογεῖ: «Μ ὴ δ ῶ ς γ υ ν α ι κ ὶ τ ὴ ν ψ υ χ ή ν σ ο υ, ἐ π ι β ῆ ν α ι α ὐ τ ή ν, ἐ π ὶ τ ὴ ν ἰ σ χ ύ ν σ ο υ». Ἀπὸ τὸν Πανταζόπουλο θὰ μάθουμε πὼς «...ἡ ψυχή του ἐκυριάρχει ἐντελῶς τοῦ σώματός του, καὶ ὅταν ἡ μοῖρα τοῦ » παρουσίασε ἓν ὀνἰσάξιόν του, ὁ Μαβίλης τοῦ ἐδώρησε ὁλόκληρον τὴν γιγάντειον ψυ- » χήν του διὰ πρώτην φορὰν καὶ διὰ παντός. Τὸ παραμύθι τῆς μιᾶς καὶ αἰωνίου ἀγά- » πης, ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸν Μαβίλην. Ὁ ὡραῖος, βραχύτατος ἐκεῖνος σύνδεσμος, » εἶχε τραγικὸν τέρμα καὶ ἔκτοτε ἡ ἐσωτερική του ζωὴ ἦτο μιὰ σειρὰ ἀπὸ σπασμοὺς » καὶ τὸ αἴσθημά του ἕνα ἀτέλειωτο δάκρυ πού γράφει τὸ στῖχο του στοῦ τάφου τὴν » πλάκα. Ἡ φιλοσοφική του ἀπαισιοδοξία καὶ ὁ μηδενισμὸς χρονολογοῦνται ἀπὸ » τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ δὲ δρᾶσις του εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὴν πολιτικὴν ἦσαν ναρ- » κωτικὰ διὰ τὴν μεγάλην πίκρα τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν ἐκράτησε ὡς τὸ μεγάλο » καὶ ἱερὸ μυστικὸ τοῦ βίου του μέσα του μέχρι τέλους...».

Φαίνεται πὼς στὸ ἀριστούργημα «Λήθη» καταστάλαξε ὁ μεγάλος πόνος τοῦ Μαβίλη γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ἀγάπης του. Κάτω ἀπὸ τὸ καλοτύχισμα τῶν νεκρῶν, γιατὶ δὲν θυμοῦνται πλέον, καὶ τὸ θρῆνο του γιὰ τοὺς ζωντανούς, πού θέλουνε, μὰ πού δὲν μποροῦν νὰ λησμονήσουν, διαφαίνεται ὁ θρῆνος τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, κάποιο συγκρατημένο κλάμα ἑνὸς μυστικοῦ καὶ ἀβάσταχτου πόνου, πού ἔμελλε νὰ τὸν συνοδεύῃ ὡς τὰ στερνά του χρόνια.

Τὸν ἴδιο χρόνο, τὸν Ὀκτώβρη 1896, γράφει καὶ δημοσιεύει τὸ σοννέτο «Ἰ ά κ ω β ο ς Π ο λ υ λ ᾶ ς». Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ποιητῆ πρὸς τὸ μεγάλο καὶ φωτεινό του δάσκαλο σέρνει τὴν πέννα του σὲ μυστικοπαθεῖς ἐμπνεύσεις γιὰ τὸ δημιουργό του. Ἔπειτα σοννέτο ἀφιερώνει στὸ θάνατο τοῦ Σπύρου Μαρκορᾶ, ὅπως καὶ στὸν Νῖκο Κογεβίνα. Καὶ στὸ σοννέτο «Ψ υ χ ο φ ί λ η μ α» πού ἔγραψε τὸ Νοέμβριο 1896, συνεχίζεται ἡ θίλη καὶ ἡ λύπη γιὰ τὴ χαμένη ἀγάπη του, ὅταν μαῦρες νύχτες κι' ἄγριες μπόρες συνταράζουν τὴν ἰδεατή του ὕπαρξη.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα τὸ 1898, βρίσκουμε ἀξιόλογα σοννέτα τοῦ Μαβίλη γιὰ τὸν σύγχρονό του Κωστῆ Παλαμᾶ. Τὸ σοννέτο «Ἄ λ κ η ς Π α λ α μ ᾶ ς» εἶναι ἐκεῖνο πού ὁ ποιητὴς ἀφιέρωσε στὸ γυιὸ τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ τροβαδούρου, μὲ τὸν ἄκαιρο χαμό του στὶς 23 τοῦ Φλεβάρη 1898. Ἦταν ἕνα παρήγορο φῶς γιὰ τὸν θλιμμένο πατέρα ἡ ποιητικὴ συνδρομὴ «Ἄλκης Παλαμᾶς» τοῦ Μαβίλη, πού γράφτηκε μόλις δημοσιεύτηκε ὁ «Τ ά φ ο ς» στὶς ὀκτὼ τοῦ Μάη 1898 καὶ σὰν ἀπάντησι

παρηγοριᾶς στὸ σιωπηλὸ σπαραγμὸ τοῦ ποιητῆ τόσων καὶ τόσων στοχασμῶν. Τὸ ἴδιο εἶχαν δημοσιέψει στίχους γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Ἄλκη Παλαμᾶ καὶ ὁ Στέφανος Μαρτζώκης καὶ ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου τότε.

Θὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε ὁ Μαβίλης στὸν Παλαμᾶ καὶ τὸ ἔργο του, τὸν ἴδιο χρόνο ἀπάντησε ἀρνητικὰ στὸ δημοψήφισμα ποὺ εἶχε διοργανώσει ἡ 'Εφημερίδα «Ἄστυ» μὲ τὸ ἐρώτημα «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς ζῶντας ποιητὰς εἶναι ὁ καλύτερος». Τὸ δημοψήφισμα ἐκεῖνο εἶχε σὰν πρότυπο μιὰ παρόμοια ποιητικὴ ἐκλογὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γαλλία μὲ τὴν ἐκλογὴ ὡς «πρίγκηπος τῶν ποιητῶν» ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Γάλλους ποιητάς. Τὴν τιμητικὴ αὐτὴ διάκριση εἶχε κερδίσει ἄλλοτε στὴ Γαλλία ὁ ποιητὴς Βερλαίν, καὶ ἀργότερα ὁ διάδοχός του Μαλλαρμέ. Στὴν 'Ελλάδα ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ στεφάνωσε τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ παραμερίστηκαν ἀρκετὰ σεβαστὲς φυσιογνωμίες, ὅπως ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς καὶ ὁ 'Αριστομένης Προβελέγγιος. Ἂν σκεφτοῦμε μερικὰ λαμπρὰ ὀνόματα τῆς λογοτεχνικῆς πλειάδος τοῦ τέλους τοῦ δέκατου ἑνάτου αἰῶνα, ὅπως τοῦ Κώστα Χατζόπουλου, τοῦ 'Ιωάννη Γρυπάρη, τοῦ Λάμπρου Πορφύρα, τοῦ Μιλτιάδη Μαλακάση, τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου, τοῦ Σπήλιου καὶ τοῦ Κώστα Πασσαγιάννη, τοῦ Κωνσταντίνου Μάνου, τοῦ 'Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, τοῦ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου, τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου, τοῦ 'Ανδρέα Καρκαβίτσα, τοῦ Στέφανου Μαρτζώκη, τοῦ 'Αριστομένη Προβελέγγιου, τοῦ Γεράσιμου Μαρκορᾶ, τοῦ Παύλου Νιρβάνα, τοῦ Γεωργίου Δροσίνη, τοῦ 'Εμμανουὴλ Ροΐδη, καί, φυσικά, τοῦ Λορέντζου Μαβίλη, θὰ δοῦμε ὅλη τὴν ἄνθηση τῆς νεοελληνικῆς τέχνης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὶς συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸ «Ἄστυ», καλοῦσε τοὺς γίγαντες αὐτοὺς τῆς σκέψεως καὶ τοῦ πνεύματος γενικὰ νὰ ψηφίσουν ποιὸς ἀπὸ τοὺς ζῶντες εἶναι ὁ καλύτερος ἐκπρόσωπος τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ. 'Ακούστηκαν πάρα πολλὲς γνῶμες ὑπὲρ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ ἀπὸ τὸν Κ. Χατζόπουλο, τὸ Λ. Πορφύρα, τὸν Π. Νιρβάνα, τὸν Μ. Μαλακάση καὶ ἄλλους, ποὺ ἔφεραν πρῶτο ἀπ' ὅλους στὸ δημοψήφισμα τὸν ποιητὴ τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου» καὶ τῆς «Φλογέρας τοῦ βασιλιᾶ». Μοναδικὴ παραφωνία ὑπῆρξε ἡ γνώμη τοῦ 'Εμμανουὴλ Ροΐδη καὶ τοῦ Λορέντζου Μαβίλη. Εἰδικὰ ὁ ποιητὴς τῆς «Λήθης» ἐπρότεινε ὡς καλύτερο τὸν Γεράσιμο Μαρκορᾶ μὲ τὸ σοννέτο «περὶ στεφάνου» ποὺ καταλήγει:

...Κι' ἂν ἀλλωνῶν τῆς τέχνης τὸ παράσημο
δώση ὁ Λαός, μὰ ὡς Ρήγα θὰ φιλέψη
τὸ Μαρκορᾶ, λογιάζω τὸ Γεράσιμο,
ποὺ δὲ γεράζει. Ἡ ποίηση ἂς βασιλέψη;
Μὲ γενικὲς ἀπόλυτες καὶ ἰσόκωλα,
ἀντὶς νὰ πᾶμε ὀμπρός, πᾶμε πισόκωλα.

Στὴν ἀγαπημένη του Κέρκυρα ὁ ποιητὴς ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ ἀξιόλογα σοννέτα του. Φυσιολάτρης ἀγέραστος ὁ Μαβίλης καὶ μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ νησιοῦ του δὲν ἔπαυνε νὰ κάνῃ πολλὲς ἐκδρομὲς στὶς διάφορες τοποθεσίες του καὶ νὰ γράφῃ σοννέτα ἐμπνευσμένα ἀπὸ εἰδυλλιακὰ καὶ ὄμορφα τοπία, ὅπως τά: «Κέρκυρα», «Ἕρμονες», «Ἀνεμόμυλος», «Πορταριόλα», «Καρδάκι», «Παλαιοκαστρίτσα», «Σωκράκη» καὶ ἄλλα πολλά. Γεμᾶτος στοχασμὸ καὶ λατρεία γιὰ τὴν πατρικὴ γῆ θὰ μᾶς πληροφορήσει πολλὲς φορὲς πώς:

...Τοῦ νησιοῦ μου τὲς μύριες ὀμορφάδες,
σὰν κι' ἐμένα κανένας δὲν ἐχάρη....

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ σοννέτα σμίγουνε ἁρμονικὰ συνταιριασμένα τὸ ζωγραφικό, τὸ φανταστικό, τὸ μυθολογικὸ καὶ τὸ ἱστορικὸ στοιχεῖο σ' ἕνα σπάνιο μουσικὸ καλλιτέχνημα μὲ θαυμαστὴ τὴν ἑνότητα. Ἀλλὰ εἰδικώτερα στὸ σοννέτο «Μούχρωμα» περιγράφεται μὲ ἀσύλληπτη μαγεία ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτραγουδημένα Κερκυραϊκὰ δειλινά, τὰ γεμᾶτα γαλήνη καὶ ὄμορφη μελαγχολία δειλινὰ τῶν ὀπτασιασμῶν καὶ τοῦ μεθυσιοῦ σάρκας καὶ ψυχῆς:

I

Φυσάει τ' ἀεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα
καὶ τὲς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλεύει,
στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλεύει,
ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,

II

Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα,
ποὺ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντεύει,
τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντεύει
σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε της γνώρα

III

ἀξέχαστη· ξανθὲς κρινοτραχίλες
ἀγάπες, γαλανὰ βασιλεμένα
μάτια ὑγρὰ καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες.

IV

καὶ δάκρυα, πλάνα δῶρα ζηλεμένα
τῆς ζήσης, ποὺ ἀχνοσβιέται καὶ τελειώνει
σὰν τὸ θαμπὸ γυαλὶ ποὺ ὁλοένα λυώνει.

Τ' ἄλλο του σοννέτο, τὸν Ἰούνιο 1899, καλοτυχίζει μιὰ γέρικη ἐλῆὰ ποὺ μέσα στὸ ἀσώπαστο θρόϊσμα τῶν δένδρων καὶ τὶς μελῳδικὲς σερενάτες τοῦ ἱεροῦ, τελείωσε τὴ ζωή της, μὲ τὰ φτερουγίσματα καὶ λαλήματα τῶν πουλιῶν καὶ τὴ βουὴ τῶν μελισσῶν. Ἡ «Ἐλῆά», τὸ ἀγαπημένο του ἰδανικὸ τῆς εὐθανασίας καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικώτερα σοννέτα τῆς νεοελληνικῆς ποίησης, μᾶς δείχνει ὁλάκαιρη τὴν αἰσθαντικότητα τοῦ ποιητῆ:

I

Στὴν κουφάλα σου ἐφώλιασε μελίσσι,
γέρικη ἐλῆά, ποῦ γέρνεις μὲ τὴ λίγη
πρασινάδα ποὺ ἀκόμα σὲ τυλίγει
σὰ νάθελε νὰ σὲ νεκροστολίσῃ.

II

καὶ τὸ πουλάκι στὸ μεθύσι
τῆς ἀγάπης πιπίζοντας ἀνοίγει
στὸ κλαρί σου ἐρωτιάρικο κυνήγι,
στὸ κλαρί σου ποὺ δὲ θὰ ξανανθίσῃ.

III

Ὡ πόσο στὴ θανὴ θὰ σὲ γλυκάνουν,
μὲ τὴ μαγευτικιὰ βουὴ ποὺ κάνουν,
ὁλοζώντανη νειότης ὁμορφάδες,

IV

Ποὺ σὰ θύμησες μέσα σου πληθαίνουν
ὦ, νὰ μποροῦσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν
καὶ ἄλλες ψυχὲς τῆς ψυχῆς σου ἀδερφάδες.

Παρόμοιο μὲ τὴν «Ἐλῆὰ» εἶναι καὶ τὸ σοννέτο «Ν α ν ο ύ ρ ι σ μ α», ὅπου ὁ θάνατος—λυτρωτὴς τῆς κάποιας μηδενιστικῆς του ἀπαισιοδοξίας εἶναι φανερὸς σὲ μεγάλη κλίμακα.

***

Σταθμὸς στὴν ποιητικὴ προσφορὰ τοῦ Μαβίλη στάθηκαν τὰ μετὰ τὸ 1895 χρόνια καὶ εἰδικώτερα ἡ τετραετία 1896-1899, ποὺ ἦρθαν στὸ φῶς τὰ κυριώτερα σοννέτα ὑψηλῆς λογοτεχνικῆς σκοπιᾶς γιὰ τὸν ποιητή, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὶς διαρκεῖς προσπάθειές του γιὰ τὴν ἐνθάρρυνση τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνα καὶ τὴν ἐνίσχυση τούτου μὲ κάθε μέσο καὶ τρόπο. Μὲ τὴν ἐθνικὴ ἀφύπνιση τοῦ 1909 ὁ Μαβίλης παρακινεῖται ἀπὸ φίλους του νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ. Καὶ ἐκλέγεται βουλευτὴς τὸ 1910 στὸν ὑπὸ τοῦ Κ. Ζαβιτσιάνο φιλελεύθερο συνδυασμὸ Κερκύρας, γιὰ νὰ σημειώσῃ ἕνα σταθμὸ ἀκόμα στὸ ἀνέβασμα καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας. Θᾶναι ζωντανὸ μνημεῖο τοῦ δημοτικισμοῦ ἡ μνημειώδης ἀγόρευση τοῦ Μαβίλη κατὰ τὴ συζήτηση τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου του Συντάγματος, ὅπου σὰν ἀπάντηση στοὺς γλωσσαμύντορας τοῦ Μιστριώτη κατὰ τὰ γνωστὰ «Ὀρεστειακὰ» γεγονότα, ἀκούστηκε ὁ καραυνὸς τοῦ ποιητῆ τῆς «Λήθης» καὶ τῶν «Πατρίδων» μὲ τὴν περίφημη ἀπὸ τότε ἀποστροφὴ τῆς 26 Φεβρουαρίου 1911: «Δ ὲ ν ὑ π ά ρ χ ε ι χ υ δ α ί α γ λ ῶ σ σ α· ὑ π ά ρ χ ο υ ν μ ό ν ο ν χ υ δ α ῖ ο ι ἄ ν θ ρ ω π ο ι, κ α ὶ ὑ π ά ρ χ ο υ ν π ο λ λ ο ὶ χ υ δ α ῖ ο ι ε ἰ ς τ ὴ ν α ἴ θ ο υ σ α ν α ὐ τ ή ν, π ο ὺ μ ι λ ο ῦ ν τ ὴ ν κ α θ α ρ ε ύ ο υ σ α...».

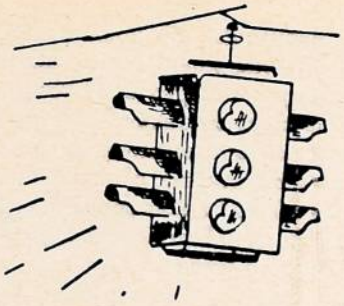
Ὁπωσδήποτε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἡ εὐτυχέστερη τῆς ζωῆς του, ἀφοῦ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ βοηθήσῃ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγώνα καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν γλώσσα ποὺ λάτρευε. Ἡ εὐτυχία του αὐτὴ κορυφώθηκε τὸν ἑπόμενο χρόνο μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔφερε ὁ πόλεμος τοῦ 1912. Μὰ ὁ Μαβίλης τοῦ 1912 δὲν εἶναι ὁ πλούσιος ἀριστοκράτης τοῦ 1896 ποὺ μποροῦσε νὰ καταρτίζῃ ἀντάρτικα σώματα καὶ νὰ τὰ μισθοτροφοδοτῇ μὲ δικά του χρήματα. Φτωχὸς σχεδὸν ὁ Μαβίλης τώρα

ἔρχεται μὲ τὴν ἔκρηξη τοῦ πολέμου στὸ σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν καὶ στὴ μονάδα ἐκείνη ποὺ διοικοῦσε ὁ Ἀλέξανδρος Ρώμας, ὅπου ζητάει νὰ καταταγῇ σὰν ἁπλὸς στρατιώτης. Φαίνεται πὼς ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Μαβίλη νὰ καταταγῇ ὡς στρατιώτης τῶν πενῆντα δύο χρόνων ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἀλέξανδρου Ρώμα νὰ τὸν δεχτῇ τοὐλάχιστον μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Λοχαγοῦ εἶχε ψυχράνει τὶς σχέσεις τῶν δύο ἀνδρῶν γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα. Καὶ φυσικὰ τὸ δίκαιο ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ρώμα, ἀφοῦ οἱ Γαριβαλδινοὶ στρατιῶτες ἦταν νέοι κάτω ἀπὸ τὰ τριάντα χρόνια καὶ οἱ κακουχίες τοῦ στρατοπέδου καὶ τῆς ὅλης διαβίωσης γενικὰ πολὺ σκληρὲς γιὰ τὸν εὐπατρίδη Μαβίλη. Ὅπως καὶ νἆναι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ρώμα νίκησε στὸ τέλος καὶ ὁ ποιητὴς κατατάχθηκε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Λοχαγοῦ ἄσχετα ἂν δὲν ἐπωφελήθηκε ποτὲ τῶν προνομίων τοῦ Ἀξιωματικοῦ.

Σὰν ἐθελοντὴς ὁ Μαβίλης καὶ ἔχοντας τὴν Διοίκηση ἑνὸς Λόχου τῶν Γαριβαλδινῶν ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς μάχες μέχρι τὴν τραγικὴ ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Διέσχισε πεζὸς τὴν Μακεδονία, τὴ Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο καὶ πάτησε πρῶτος τὰ τουρκοκρατούμενα Γιάννενα. Ὅμως ἡ μοῖρα τοῦ εἶχε πλέξει τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου τόσο νωρίς, ἀνταμώνοντας τὸν ποιητὴ μὲ τὸ θάνατο στὰ ὑψώματα τοῦ Δρίσκου κοντὰ στὸν Ἄραχθο, στὶς 29 Νοεμβρίου 1912. Ὕστερα ἀπὸ τριήμερη φονικὴ μάχη ποὺ οἱ Τοῦρκοι θέρισαν πολλοὺς Γαριβαλδινούς μὲ τὸ πυροβολικό τους, ἀποφασίζεται τὴν νύχτα τῆς 28 Νοεμβρίου καὶ σὲ πολεμικὸ συμβούλιο ἡ ὑποχώρηση. Μὰ ὁ Μαβίλης διαφωνεῖ καὶ τὰ ξημερώματα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμύνεται μὲ τὸ Λόχο του. Σὲ γενικὴ ἔφοδο μὲ τοὺς Γαριβαλδινούς του δέχεται τὴν πρώτη σφαῖρα ποὺ διαπερνᾶ τὶς παρειές του. Πληγωμένος σύρεται μέχρι τὸ μικρὸ παρεκκλήσιο τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ποὺ εἶχε μετατραπεῖ σὲ πρόχειρο χειρουργεῖο, κι' ἐνῷ στέκεται μιὰ στιγμὴ νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς μαχομένους στρατιῶτες του, δέχεται δεύτερο διαμπερὲς τραῦμα στὸν λάρυγγα. Μὲ τὴ βοήθεια κάποιου πιστοῦ Γαριβαλδινοῦ φτάνει μέχρι τὸ παρεκκλήσιο ὅπου καὶ ξεψυχάει, προφέροντας τὰ ἀτίμητα ἐτοῦτα λόγια: «Ἐ π ε ρ ί μ ε ν α π ο λ λὲ ς τ ι μ ὲ ς ἀ π ὸ τ ο ῦ τ ο τ ὸ ν π ό λ ε μ ο, μ ὰ ὄ χ ι κ α ὶ τ ὴ ν τ ι μ ὴ ν ὰ π ε θ ά ν ω γ ι ὰ τ ὴ ν Ἑ λ λ ά δ α...».

Τέτοιο ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἡρωϊκοῦ ποιητῆ τοῦ μεγάλου πατριώτη Λορέντζου Μαβίλη, ποὺ σὰν γνήσιος ἀπόγονος Σαλαμινομάχων καὶ Μαραθωνομάχων καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ἔδωσε τὴ ζωή του γιὰ τὸ λαμπρὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος μας. Τὸ ποιητικό του ἔργο, πλούσιο σὲ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ τεχνικὴ ἀρτιότητα μὰ πενιχρὸ στὸ μέγεθος—ἑξῆντα σοννέτα καὶ πολλὲς μεταφράσεις—ταξινομήθηκε ἀπὸ τὸ στενό του φίλο Κώστα Θεοτόκη καὶ πρωτοδημοσιεύτηκε σὲ βιβλίο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Γ ρ ά μ μ α τ α» τῆς Ἀλεξάνδρειας τὸ 1915. Καὶ ἡ Ἑλλάδα τιμῶντας τον, ἔδωσε τὸ ὄνομα του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλατεῖες τῆς πόλης τῆς σοφίας καὶ τοῦ πνεύματος. Μὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ τὸν Μαβίλη. Θὰ πρέπῃ ἡ πολιτεία νὰ τοῦ δώσῃ τὴ θέση ποὺ τοῦ ἁρμόζει ἐφέτος στὰ ἑκατόχρονα ἀπὸ τὴ γέννησή του. Οἱ νέοι ἄνθρωποι τῆς χώρας μας ἂς σταθοῦν εὐλαβικὰ σὲ στάση προσοχῆς γιὰ λίγο καὶ ἂς φέρουν στὴ θύμηση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔδωσε τὴν ψυχή καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα στὸ φωτεινὸ Ἑλληνικὸ περπάτημα καὶ στὸ ἔνδοξο μεγαλεῖο τῆς Πατρίδος. Λίγα δροσερὰ λουλούδια στὴν προτομὴ τοῦ ποιητῆ τῆς «Λήθης» ἴσως τοῦ θυμίσουν χαμένα ὄνειρα πολυθρήνητα μὰ καὶ ἡρωϊκὲς ἐποχὲς γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς Φυλῆς καὶ τὴν ἐπιβίωση τοῦ Γένους. Ἂς δοθῇ στὸν ἄξιο πατριώτη καὶ ποιητὴ μέρος ἀπὸ τὸ ἀπαύγασμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ποὺ ὀνομάζεται ε ὐ γ ν ω μ ο σ ύ ν η.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ

Ὑπὸ κ. **Α. Γ. Ν.**

Μελέται κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς

Αἱ μελέται τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς, διαφέρουν κατὰ βάσιν τῶν τῆς ὁδοποιΐας τοιούτων. Ἡ ὁδοποιΐα ἀσχολεῖται μὲ τὴν μελέτην καὶ κατασκευὴν τῶν ὁδῶν, βάσει, βεβαίως, τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ μέσου τύπου τῶν ὀχημάτων τοῦ ὁποίου τὴν κίνησιν καλοῦνται νὰ ἐξυπηρετήσουν. Λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς διαστάσεις του, τὸ βάρος, τὴν ταχύτητα, τὴν ἐπιτάχυνσίν του καὶ τὴν πρόσφυσιν τῶν ἐλαστικῶν του ἐπισώτρων ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος.

Δὲν ἀσχολεῖται ὅμως ἡ ὁδοποιΐα μὲ τὴν ὁμαδικὴν κυκλοφορίαν τῶν πάσης κατηγορίας ὀχημάτων καὶ μὲ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπίδρασιν τῶν διαστάσεων, κλίσεων καὶ λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ὁδοῦ καθὼς καὶ τοῦ φόρτου τῆς κυκλοφορίας. Τὰ προβλήματα αὐτὰ ἐντελῶς διάφορα, ἐμφανίζονται εὐθὺς ὡς ἡ ἀτομικὴ κίνησις παρεμποδισθῇ ἀπὸ τὴν συλλογικὴν καὶ ἀφοροῦν εἰδικῶς τὸν νεοπαγῆ κλάδον τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Προκειμένου νὰ κατανοηθῇ ἡ σχέσις μεταξὺ ὁδοποιΐας καὶ κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς εἶναι ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ὅτι ἐνῷ ἡ ὁδοποιΐα μελετᾷ καὶ κατασκευάζει τὰς ὁδοὺς χάριν τῶν ὀχημάτων ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ μελετᾷ ἐπίσης τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ἐξοπλίζει χάριν τοῦ παράγοντος ἄνθρωπος—ὁδηγὸς ἢ ἄνθρωπος—πεζός.

Χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἀσχολεῖται μὲ μελέτας καὶ ἔργα τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν τὴν κυκλοφορίαν ὀχημάτων καὶ πεζῶν ταχεῖαν, εὔρυθμον, ἀσφαλῆ καὶ οἰκονομικήν.

Ἀσχολεῖται π.χ. ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ μὲ τὴν μελέτην ἡ ὁποία προαπαιτεῖται διὰ τὴν εὔστοχον τοποθέτησιν ἑνὸς σήματος, μὲ τὴν μελέτην διανοίξεως νέων ἀρτηριῶν, μὲ τὴν εὐθείασιν ἐπικινδύνων στροφῶν κ.λ.π, μὲ ἔργα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν πάντοτε, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν.

Μία θεμελιώδης ἔννοια, κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν κυκλοφοριακὴν τεχνικὴν εἶναι ἡ **κυκλοφοριακὴ ἱκανότης τῶν ἔργων** τῶν ὑπὸ μελέτην, ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἢ καὶ ἐκτελεσθέντων ἤδη. Ὑπὸ τὸν ὅρον **κυκλοφοριακὴ ἱκανότης** ἔργου νοοῦμεν, τὸ μάξιμουμ τῆς δυνατότητος ἑνὸς ἔργου (ὁδοῦ, κόμβου, διασταυρώσεως) πρὸς διοχέτευσιν ὀχημάτων καθ' ὥραν.

Ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης ἑνὸς ἔργου, ἀποτελεῖ τὸν γνώμονα τῆς ἀξίας του ἀπὸ κυκλοφοριακῆς ἀπόψεως.

Ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι ὅσον ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος πλησιάζει πρὸς τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς κυκλοφοριακῆς ἱκανότητος μιᾶς ὁδοῦ, διασταυρώσεως κ.λ.π. τόσον ἐξαντλοῦνται τὰ περιθώρια ἀσφαλείας διὰ τὴν ὁμαλὴν κυκλοφορίαν. Ὅταν ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος φθάσῃ ἢ καὶ ὑπερβῇ τὰ ὅρια κυκλοφοριακῆς ἱκανότητος μιᾶς ὁδοῦ τότε ἀρχίζουν τὰ ἐμπόδια, αἱ καθυστερήσεις καὶ αἱ ἐπιβαρύνσεις αἱ οἰκονομικαὶ λόγῳ αὐξημένης καταναλώσεως καυσίμων, φθορᾶς κινητήρων, ἐλαστικῶν, ἀπωλείας ἐργασίμου χρόνου κ.λ.π.

Ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης μιᾶς ὁδοῦ εἶναι συνάρτησις πολλῶν παραγόντων. Οἱ σημαντικώτεροι τῶν ἀνωτέρω παραγόντων εἶναι οἱ ἑξῆς: Τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ, ἡ σύνθεσις τῆς κυκλοφορίας, ἡ ταχύτης αὐτῆς, ἡ μεταξὺ τῶν ὀχημάτων ἀπόστασις,

αἱ ὑπερφαλαγγίσεις ὀχημάτων, ὁ τρόπος καὶ ἡ ἱκανότης ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας, τὸ ἐπίπεδο πειθαρχίας ὁδηγῶν καὶ πεζῶν πρὸς τοὺς κανόνας κυκλοφορίας κ.λ.π. Ἡ κυκλοφορία καὶ ἡ ἱκανότης μιᾶς ὁδοῦ ἐξαρτᾶται, ἐπίσης κατὰ μέγιστον βαθμὸν ἐκ τῆς σταθμεύσεως ἢ μὴ ὀχημάτων ἐπ' αὐτῆς. Τοῦτο δὲ εἶναι εὐνόητον ἐφ' ὅσον ἡ στάθμευσις ὀχημάτων περιορίζει τὴν ὠφέλιμον κυκλοφοριακὴν ἐπιφάνειαν μιᾶς ὁδοῦ. Π.χ. Κατόπιν μετρήσεων διεπιστώθη ὅτι ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀνέρχεται εἰς 1.600 αὐτοκίνητα ὡριαίως. Μέχρι τοῦ ὁρίου αὐτοῦ ἡ κυκλοφορία γίνεται ὁμαλῶς. Ἂν ὅμως ἔστω καὶ ἓν αὐτοκίνητον σταθμεύσει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καταργεῖται μία κυκλοφοριακὴ λωρὶς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μειωθῇ περίπου κατὰ τὸ $^1/_4$ ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης τῆς ὁδοῦ καὶ νὰ προκληθῇ συμφόρησις, ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὰς ὥρας τοῦ μεγίστου κυκλοφοριακοῦ φόρτου, ὁπότε κορέννυται ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης τῆς ὁδοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κυκλοφοριακὴ ζήτησις εἶναι μεγαλυτέρα τῶν 1.600 αὐτοκινήτων ὡριαίως. Αἱ μετρήσεις ἔχουν ἐπίσης ἀποδείξει ὅτι τόσον διὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου ὅσον καὶ τὰς ἄλλας ἀρτηρίας τοῦ Κέντρου τῆς Πόλεως μετ' οὐ πολὺ θὰ ἰσχύσῃ τὸ ἀδιαχώρητον, λόγῳ τῆς διαρκῶς παρατηρουμένης αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαγομένων ὀχημάτων.

Δεδομένου ὅτι ἡ κατασκευὴ ὁδῶν ἢ ἄλλων συναφῶν δημοσίων ἔργων σημαντικὴν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας, εἶναι αὐτονόητον ὅτι αἱ μελέται τῶν ἔργων αὐτῶν ἐπιβάλλεται νὰ λαμβάνουν σοβαρώτατα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς κυκλοφοριακὰς ἀνάγκας, διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ποὺ γεννᾷ ἡ συλλογικὴ κίνησις ὀχημάτων καὶ ὁ παράγων **ἄνθρωπος.**

Οἱ ἐπηρεάζοντες τὰς μελέτας τῶν ἔργων παράγοντες εἶναι πολλοί, π.χ. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὁδοστρώματος δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι μόνον ὁμαλή, εἶναι ἐπὶ πλέον ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ εἶναι καὶ ἀντιολισθηρὰ διὰ νὰ παρέχῃ ἐγγυήσεις σταθερᾶς πορείας καὶ ἀσφαλοῦς τροχοπεδήσεως, ἄνευ κινδύνων διολισθήσεως (ντεραπαρίσματος).

Ἐπὶ πλέον τὸ ὁδόστρωμα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ φωτοανακλαστικὲς ἰδιότητες. Οὕτω μία ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ τραχεῖα (σαγρὲ) ὁδικὴ ἐπιφάνεια συμβάλλει εἰς τὴν καλὴν διάχυσιν τοῦ φωτὸς τῶν φανῶν πορείας καὶ κατὰ συνέπειαν, εἰς μίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀσφαλῆ νυκτερινὴν πορείαν. Ἐνῷ ἕνας μέλας καὶ λεῖος ἀσφαλτικὸς τάπης προκαλλεῖ, ἰδιαίτατα εἰς περίπτωσιν βροχῆς ἀντικατοπτρισμὸν τῶν φώτων, ὁ ὁποῖος ἐξουδετερώνει σχεδόν, καθ' ὁλοκληρίαν τὰς φωτιστικάς των ἱκανότητας ἐξ οὗ μέγιστοι κυκλοφοριακοὶ κίνδυνοι ἐγκυμονοῦσιν.

Εἰς τὰς μελέτας κυκλοφοριακῶν ἔργων ἀνάγκη ὅπως, αἱ ὁδοί, αἱ ἐσοχαὶ αὐτῶν πρὸς στάθμευσιν, οἱ κόμβοι κ.λ.π. διαμορφοῦνται κατὰ τρόπον ὥστε νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἁρμονικὴν σχέσιν πρὸς τὰς δαπάνας. Ὑπὸ τὸν ὅρον δ α π ά ν α ι ἐννοοῦμεν τὸ σύνολον τῶν ἐξόδων κατασκευῆς τῶν ὁδῶν, συντηρήσεως αὐτῶν καὶ διεξαγωγῆς τῆς κυκλοφορίας ἐπ' αὐτῶν (καύσιμα, φθορὰ ἐλαστικῶν, κινητήρ κλπ.). Κάθε δὲ κυκλοφοριακὸν ἔργον ἀνάγκη ὅπως μελετᾶται καὶ ἐκτελεῖται κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὸ μικρότερον ὕψος δαπανῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀσφαλῆ κυκλοφορίαν.

Βελτιώσεις ὑπαρχόντων ἔργων

Αἱ μελέται κυκλοφοριακῆς σημασίας διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ἔργων, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν ἀξιοποίησιν των, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς κυκλοφοριακῆς ἱκανότητός των εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Διαπλατύνσεις καὶ διευθετήσεις ἀρτηριῶν. 2) Διαρρυθμίσεις κυκλοφοριακῶν κόμβων. 3) Νησίδες πρὸς ἀσφαλῆ διαχωρισμόν, κυκλοφοριακῶν ρευμάτων. 4) Βελτιώσεις ὁρατότητος καὶ ὀπτικοῦ πεδίου. 5) Ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν διὰ πινακίδων σημάτων κλπ. 6) Ὀργάνωσις--ἀποδοτικὴ ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας. 7) Δημιουργία χώρων σταθμεύσεως. 8) Καθορισμὸς ὁδῶν μοναδικῆς κατευθύνσεως καὶ 9) Χάραξις διαβάσεων πεζῶν.

(Συνεχίζεται)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΓΑΛΙΑΣ

Ὑπὸ Δ/δος **ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Ὑπάρχουν χῶροι ἀρχαιολογικοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ γνῶσις μας μπορεῖ νὰ φτάνῃ σὲ λεπτομέρειες, ὑπάρχουν ὅμως καὶ μέρη μὲ πλούσια ἱστορία καὶ εὑρήματα γιὰ τὰ ὁποῖα κανεὶς ποτὲ δὲν μᾶς μίλησε ἢ δὲν ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθοῦμε. Τὴν δεύτερη, φοβᾶμαι, τύχη ἔχει ὁ ναὸς ποὺ ἐδῶ μαζὶ θὰ δοῦμε.

Ἄγνωστος στοὺς πολλοὺς ἀλλὰ θαυμαστὸς γιὰ ὅσους τὸν γνωρίζουν, ὑψώνει τοὺς δωρικούς του κίονες πάνω στοὺς ἀπόκρημνους τῆς Ἀρκαδίας βράχους.

Τὸ ἀπόκεντρο τῆς περιοχῆς στάθηκε εὐεργετικὸ στὸ ναὸ γιατὶ ἐν μέρει ἐμπόδισε τὴν τελεία ἐξαφάνισι τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν του.

Πολλὰ θὰ μπορούσαμε νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸν λόγο ποὺ ἀνάγκασε τοὺς κατοί-

Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Φιγαλίαν.

κους τῆς περιοχῆς νὰ διαλέξουν αὐτὴ τὴν δυσπρόσιτη ἄκρη γιὰ τὴν λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνα.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία μαθαίνουμε πὼς τὸ 659 π.Χ. στοὺς χρόνους τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, οἱ Φιγαλεῖς πολεμοῦσαν τοὺς Σπαρτιάτας ἐπειδὴ οἱ δωριεῖς αὐτοὶ ἐπιδρομεῖς εἶχαν καταλάβει τὴ χώρα τους. Ὁ θεὸς Ἀπόλλων στὴν κρίσιμη στιγμὴ τῆς μάχης παρουσιάστηκε ὅραμα, στοὺς πολεμιστὰς Φιγαλεῖς. Μὲ τὴν βοήθειά του

ἐκέρδισαν τὴν μάχη καὶ μαζὶ τὴν ἐλευθερία τους. Ἡ θέσις τῆς παρουσίας τοῦ ὑπερβορείου θεοῦ, ἔτσι ὠνόμαζαν τὸν Ἀπόλλωνα γιατὶ στὸ Πάνθεο τῶν δώδεκα τὸν εἰσήγαγαν οἱ βόρειοι ἐπιδρομεῖς, ἔγινε τόπος λατρείας.

Ἄλλη ἄποψις γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ χώρου εἶναι ἡ θέσις τῆς κορφῆς, ποὺ πάνω της ἔχει κτισθῆ ὁ ναός, σὲ σχέσι μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τῆς μέρας χαιρετοῦν τὸν θεὸ τους κι' ὕστερα σκορπίζονται στὴν ὑπόλοιπη γῆ.

Τὴν ἀπὸ βορρᾶ προέλευσι τοῦ θεοῦ μαρτυρεῖ ἴσως καὶ ὁ προσανατολισμὸς τοῦ ναοῦ ἀπὸ Β. πρὸς Ν.

Ἔτσι καὶ ἡ ἱστορία καὶ τὰ εὑρήματα μᾶς πείθουν πὼς πρὶν ἀπὸ τὸν σωζόμενο ναὸ ὑπῆρχε ἄλλος παλαιότερος ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὅμως δὲν σώζεται τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ μᾶς δηλώνουν τὴν ὕπαρξί του.

Αὐτὸς θὰ ἦταν ἕνα πρόχειρο ἱερὸ μὲ τὸν ἀπαραίτητο βωμό του ποὺ θὰ ὕψωσαν σὲ ἀνάμνησι τῆς ἐπικουρίας τοῦ θεοῦ στοὺς ἀγῶνες τους.

Γιὰ τὸν νεώτερο ναό, αὐτὸν ποὺ σήμερα μποροῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ νὰ θαυμάσουμε, ὁ μόνος ἱστορικὸς μας ὁδηγὸς εἶναι ὁ Παυσανίας. Αὐτὸς μᾶς ἀναφέρει πὼς εἶναι ἔργο τοῦ Ἰκτίνου, δηλ. τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος ποὺ ἔχτισε τὸν Παρθενῶνα καὶ πὼς ὁ Ἀπόλλων ἔλαβε τὸν τίτλο ἐπικούριος διότι ἔσωσε τοὺς Φιγαλεῖς ἀπὸ τὸ λοιμὸ τοῦ 430-429.

Ὡς πρὸς τὶς χρονολογίες αὐτὲς ἡ σημερινὴ ἀρχαιολογία δὲν συμφωνεῖ. Ὁ ναὸς τοποθετεῖται χρονολογικὰ σὲ παλαιότερους χρόνους δηλ. μεταξὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἤτοι γύρω στὸ 450 π.Χ.

Ὁ Παυσανίας τὴν περίφημη περιοδεία του ἔκανε κατὰ τὸν Β′ μ.Χ. αἰῶνα, ἔτσι οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνει δὲν εἶναι πάντα ἀπηλλαγμένες μύθου, παραδόσεως, φαντασίας. Αὐτὸ ποὺ ἴσως παρέσυρε τὸν ἱστορικὸ εἶναι τὰ γεγονότα τοῦ ναοῦ δηλ. ἡ ζωφόρος του καὶ οἱ δώδεκα μετόπες ποὺ βρίσκονται ἀνὰ ἓξ πάνω ἀπὸ κάθε δωρικὴ πρόστασι καὶ ποὺ ἀνήκουν στὸ 425 περίπου π.Χ. Ἡ νεώτερη χρονολογία τοῦ γλυπτοῦ διακόσμου εὔκολα δικαιολογεῖται δεδομένου ὅτι οἱ κάτοικοι δὲν ἦσαν ἐξαιρετικὰ εὔποροι ὥστε νὰ τελειώσουν ὅλες τὶς ἐργασίες τοῦ ναοῦ συγχρόνως.

Τὸ ὑλικὸ τοῦ ναοῦ δὲν εἶναι ἀπὸ γνωστὸ μάρμαρο ἀλλὰ ἀσβεστόλιθος τῆς περιοχῆς δύσκολος στὴν κατεργασία. Τὰ γλυπτὰ μόνον ἔχουν ὑλικό τους νησιώτικο μάρμαρο. Ὁ Ἰκτῖνος, μετὰ τὶς ἐργασίες του στὴν Ὀλυμπία ἀνέλαβε τὸ ἔργο τοῦτο καὶ τέλος τὸν ἐκάλεσαν στὴν Ἀθήνα ὅπου τὸ 447 ἄρχισε τὸν Παρθενῶνα.

Ἀρχιτεκτονικὰ ὁ ναὸς παρουσιάζει τὶς κλασσικὲς μορφές. Εἶναι δωρικὸς περίπτερος (μὲ κίονες στὶς τέσσαρες πλευρὲς) μὲ 6×15 κίονες.

Τὸ σχῆμα ἔχει μία ἀρχαϊκὴ ἐπιμήκυνσι, ἐνῷ γνωστὸ εἶναι πὼς οἱ κλασσικὲς ἀναλογίες κατὰ κίονες, εἶναι 8×17 ἢ 6×19 δηλ. οἱ μακρὲς πλευρὲς ἔχουν τὸν διπλάσιο ἀριθμὸ κιόνων τῆς προσόψεως σὺν ἕνα.

Ἄλλος ἀρχαϊσμὸς τοῦ ναοῦ εἶναι τὸ ἄδυτο, χῶρος ποὺ συναντᾶμε καὶ στὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος στοὺς Δελφούς. Κατὰ τ' ἄλλα διαιρεῖται στὸν πρόναο, κυρίως ναὸ ἢ σηκό, ἀκολουθεῖ τὸ ἀναφερθὲν ἄδυτο καὶ τέλος ἀκολουθεῖ ὁ ὀπισθόδομος χωρὶς καμμία θύρα πρὸς τὸ ναό.

Τό ἄδυτο χωρίζεται ἀπὸ τὸν σηκὸ μὲ ἕνα κίονα καὶ δύο ἡμικίονες στὰ πλευρά. Ὁ κίων καὶ οἱ ἡμικίονες συνεκράτουν ἴσως παραπετάσματα ὥστε ὁ διαχωρισμὸς νὰ γίνεται ἐμφανέστερος.

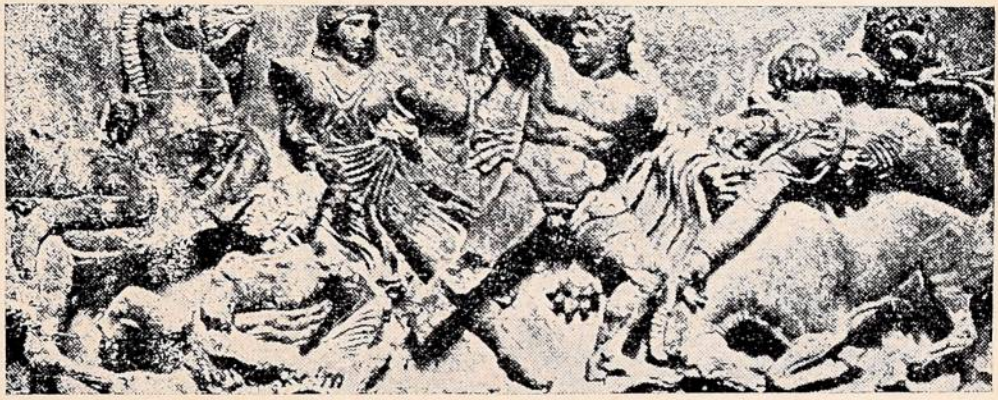
Τὸ ἄδυτο ἔχει μία δική του πλαγία θύρα πρὸς Α. γιὰ τὴν ἄνετη μετάβασι τοῦ ἱερέως στὸ ἱερὸ ἢ γιὰ τὸν ἄμεσο καὶ καλλίτερο ἀπὸ ἀνατολῶν φωτισμὸ τοῦ λατρευτικοῦ ἀγάλματος.

Ὁ σηκὸς ἔπρεπε νὰ χωρισθῆ σὲ τρία τμήματα μὲ τὶς δύο γνωστὲς σειρὲς τῶν κιόνων στὸ ἐσωτερικό, λόγῳ ὅμως τῆς στενότητος τοῦ ναοῦ οἱ κίονες προσεκολλήθησαν πρὸς τοὺς πλαγίους τοίχους, γενόμενοι ἔτσι ἡμικίονες. Αὐτοὶ ἔχουν Ἰωνικὰ κιονόκρανα καὶ βάσεις, ἐστήριζαν δὲ τὴν ζωφόρο τοῦ ναοῦ ἐσωτερικῶς.

Οἱ ἡμικίονες καὶ ὁ κίων ποὺ ἐχώριζαν τὸν σηκὸ ἀπὸ τὸ ἄδυτο ἦταν Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, θεωροῦνται δὲ ὡς τὰ ἀρχαιότερα δείγματα αὐτῆς τῆς μορφῆς.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς τέχνης στὸν ναὸ αὐτὸ βρίσκομε νὰ συνδυάζωνται οἱ τρεῖς ρυθμοί. Δημιουργὸς τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου ὑπῆρξε ὁ Καλλίμαχος ὁ Κορίνθιος, ἀναπαράστασί του δὲ μᾶς διέσωσε ὁ Haller.

Μέσα στὸ ἄδυτο πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ. Γι' αὐτὸ πάλι μᾶς πληροφορεῖ ὁ Παυσανίας. Ἦταν ὑψηλὸ ὡς 12 πόδια καὶ χάλκινο, ἀλλὰ ὅταν τὸ

Τμῆμα τῆς ζωφόρου μὲ ἀμαζονομαχίαν.

369 ἐκτίζετο ἡ Μεγαλόπολις οἱ Φιγαλεῖς τὸ μετάφεραν ἐκεῖ πρὸς στολισμὸν τῆς πόλεως, τὸ ἀντικατέστησαν δὲ στὸ χῶρο τῆς λατρείας του μὲ ἄλλο κατασκευασμένο ἀπὸ μάρμαρο καὶ ξύλο.

Ἡ ζωφόρος μήκους 30 μ. παρίστανε κενταυρομαχία καὶ ἀμαζονομαχία. Ἡ ἔκφρασις τῶν μορφῶν καθὼς καὶ ἡ κίνησις τῶν σωμάτων ἔχουν κάποιον ἀρχαϊσμό, χωρὶς ὅμως νὰ στεροῦνται ζωντάνιας καὶ καλλιτεχνικῆς ἐξάρσεως.

Ὁ φωτισμὸς τοῦ ναοῦ ἐδημιούργησε στοὺς εἰδικοὺς προβλήματα. Ὑπεστηρίχθη πὼς ὁ ναὸς ἦταν ἀσκεπὴς ὥστε ἡ ζωφόρος ν' ἀναδεικνύεται στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὁ Dinsmoor τὸν ἀναπαριστᾷ μὲ συνεχῆ ὀροφή, πιστεύοντας πὼς ἡ ζωφόρος ἦταν μόνο γιὰ τὸν θεὸ καὶ ὄχι γιὰ τοὺς θνητοὺς ἐπισκέπτας τοῦ ἱεροῦ. Πάντως μὲ τὸ φῶς τῆς ἑστίας ἀφ' ἑνὸς καὶ μὲ τὸ φῶς ποὺ ἡ θύρα τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἐπέτρεπε νὰ εἰσέρχεται ἀφ' ἑτέρου, τὰ γλυπτὰ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκτοῦν μιὰ ἰδιαίτερη αἴγλη μὲ τὶς ἐναλλαγὲς τῆς σκιᾶς καὶ μυστικοπάθεια θὰ γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἡ μοίρα τοῦ ναοῦ καὶ τῶν γλυπτῶν του ἔχει συνδεθῆ μὲ τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ 1812 ἀρχαιοκάπηλοι Ἄγγλοι καὶ Γερμανοὶ ὅπως οἱ Cockerell, Forster, Haller καὶ Linekh ἔφεραν στὸ φῶς, κατόπιν ἀνασκαφῶν τὴν ζωφόρο τοῦ ναοῦ. Μετὰ ἀπὸ ἀντιρρήσεις τοῦ Βελῆ-πασσᾶ μετάφεραν τὰ εὑρήματά τους στὴ Ζάκυνθο κι' ἀπὸ κεῖ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἀγόρασε γιὰ τὸ μουσεῖο τοῦ Λονδίνου τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Καὶ σήμερα ἀκόμα βρίσκονται ἐκεῖ.

Ἀνασκαφὲς ἔγιναν τὸ 1902 ἀπὸ τὸν ἔφορο Καββαδία, ἡ ἀναστήλωσις δὲ ἀπὸ τὸν Κουρουνιώτη τὸ 1907.

Σήμερα, ἡ στοργὴ ὅλων στρέφεται στὸν χῶρο τοῦτο, τὸν ἄξιο κάθε θαυμασμοῦ τόσο γιὰ τὴν ἱστορία του, ὅσο καὶ τὶς καλλιτεχνικές του μορφές.

Χ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

—Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ—

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου **κ. Σ. ΠΗΛΟΥ**

Φεβρουάριος 1960...

...Εἶναι ἕνα ἥσυχο ἀθηναϊκὸ ἀπόγευμα... Σιωπηλό, ζεστό, καλοκαιριάτικο... Ὁ ἥλιος ἔχει κρυφτῆ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα πίσω ἀπ' τ' ἀντικρινὸ βουνὸ ἥσυχα-ἥσυχα, ἀθόρυβα, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὴ Δύση του... δίχως μεγαλόπρεπες ἀνταύγειες, δίχως πυρκαγιὲς θεόρατες, δίχως ἄγριες ἐρυθρὲς πινελιὲς στὸν Ἀττικὸ ὁρίζοντα...

Κι' ἔτσι τώρα ἦρθε ἡ νύχτα... ἡ πρώτη νύχτα ὕστερα ἀπ' τὸ δειλινό... Ἡ Ἀθήνα φαίνεται κουρασμένη, μελαγχολική, ἀνόρεκτη. χλιαρή...

Ἄδικα οἱ φανταχτερὲς βιτρίνες τῶν μεγάλων μαγαζιῶν κι' οἱ φωτεινὲς διαφημίσεις στοὺς δρόμους πασχίζουν νὰ φέρουν μιὰ κοσμοπολίτικη ἀνησυχία στὴν γραφικὴ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα...

Ὅλα σωπαίνουν γύρω... Ὁ ρυθμὸς τῆς βιοπάλης εἶναι ἀργός, μονότονος, ταπεινός...

Εἶναι Δευτέρα... ἡ πατροπαράδοτη «τσαγκαρο-Δευτέρα» ἑνὸς λαοῦ ξεχειλισμένου ἀντιθέσεις... Χτὲς αὐτὸς ὁ κόσμος γλεντοῦσε, ξεφάντωνε... Σήμερα ἔγινε ἀσκητικός, φρόνιμος, ὑποταγμένος στὶς συντηρητικὲς παραδόσεις του...

Ναί! Παράξενο, κι' ὅμως ἀληθινό!!! Τὸ Ἑλληνικὸ «γουηκ-ἔντ» εἶναι πάντα ἕνα ἔντονο ξέσπασμα χαρᾶς... Ὅμως, ὕστερα, κάθε Δευτέρα, μεταβάλλεται σὲ σιωπηλὴ περισυλλογή...

Ὅπως δήποτε κάτι ἔχει ἀφίσει στὴ ζωὴ ἡ χθεσινὴ Κυριακή... Μιὰ σύγκρουση, ἕνα καυγᾶ, μιὰ διατάραξη τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ἕνα τραυματισμό, κάποια ἀντίσταση κατὰ τῆς ἀρχῆς, μιὰ ἀπείθεια... Κι' ἀκόμα ἐξυβρίσεις, τραύματα, συμπλοκές...

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο κοινωνικὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας... Καὶ ὅλο καὶ τὸ συζητᾶνε, καὶ τὸ ἐρευνοῦν, καὶ τὸ ἀναλύουν οἱ ἁρμόδιοι, ἀναζητῶντας τὴ λύση του...

Κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς κουβέντες, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἔρευνες, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀναλύσεις, βγαίνουν οἱ θεωρεῖες γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχοσύνθεση καὶ τὸ χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ μας...

Μιὰ λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς θεωρίες ἐξηγεῖ τὰ πάντα μὲ τὸ κρασί... Τὸ Σαββατο-Κύριακο, διατείνονται οἱ ὀπαδοί της, εἶναι χρονικὴ περίοδος ἀγρίας οἰνοποσίας... Οἱ ταβέρνες γεμίζουν... Κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσα βγαίνουν ἀγνώριστοι οἱ ἄνθρωποι... βγαίνουν τρικλίζοντας, μὲ ἐλαττωμένη τὴν ὅραση, μὲ θολωμένο τὸ μυαλό, μὲ ἀναστατωμένη τὴν κρίση... Κι' ἔτσι, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ οἰνοπνεύματος, παρανομοῦν μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία...

Καί, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἄποψή τους οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς τῆς θεωρίας φέρνουν μπροστά μας τὴ στατιστική... Ἀνοίγουν λοιπὸν τὰ δευτέρια τους, ἀνακατώνουν τὶς δικαστικὲς ἀποφάσεις, ψαχουλεύουν τὰ ἀστυνομικὰ Δελτία καὶ ἀραδειάζουν ἀριθμούς... Ἀριθμοὺς παρμένους ἀπ' τὴν καθημερινὴ ζωή, αὐθεντικούς, ἀτράνταχτους, καὶ συγχρόνως θλιβερούς...

Ὁ γράφων, μὲ πολλὴ εἰλικρίνεια ὁμολογεῖ πώς, δὲν ἔδωσε ποτὲ πίστη σ' ἐτοῦτα τὰ ἐπιχειρήματα σὰν ἦταν νέος καὶ ζωηρός... Στὰ κατοπινὰ ὅμως χρόνια, σὰν βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς συνεργάτες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, σὰν ἔγινε ὑπηρέτης τῆς Μεγάλης Ἀστυνομικῆς Ἰδέας ποὺ τὴν ἀντάμωσε πληθωρικὰ ὁμορφη κοντὰ στὸν δάσκαλο καὶ διευθυντή του, ἔβαλε «ἀρκετὸ νερὸ στὸ κρασί» του... ὥσπου στάθηκε νὰ μελετήσῃ σοβαρὰ καὶ δίχως προκατάληψη τὴ θεωρία τοῦ κρασιοῦ... Καὶ μελετῶν-

τας την ἀνατρίχιασε σύγκορμος... Γιατὶ ἤρθε σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ εἶδε ἀνατριχιαστικὲς εἰκόνες...

...Ποτέ μου δὲν ἤπια κρασὶ μέχρι πρὶν λίγα χρόνια... Οὔτε καὶ κανένας ἄλλος στὸ σπίτι μου... Ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἔδωσα κοινωνικὴ ἀξία στὸ οἰνόπνευμα... Ὅμως τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶδα τόσα μεγάλα καὶ φοβερά, ὥστε ἔγινα ἐχθρός του...

Ἂς μὲ συμπαθήσῃ λοιπὸν ὁ πανάγιος Βάκχος, τοῦ Οἴνου ὁ τρομερὸς θεός, γιὰ τὴν ἀσέβειά μου... Ἀλλὰ θὰ τὸ πῶ, γιατὶ τὸ πιστεύω... Καὶ πάντα μ' ἀρέσει νὰ λέω ὅ,τι πιστεύω... Καταραμένη νὰναι ἐκείνη ἡ στιγμὴ ποὺ ἔφαγε μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του τὰ πρῶτα σταφύλια καὶ σούρωσε... Γιατὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἄγνωστου ψυχικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, ξεπετάχτηκε ἕνα ἀδηφάγο λυσσασμένο τέρας: Ὁ Ἀλκοολισμός, ἡ μεγαλύτερη μάστιγα τοῦ αἰῶνος μας...

Ἀλλὰ στὴ φιλοσσοφία θὰ τὸ ρίξουμε; Ὄχι! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Τὸ ξέρουν καλὰ οἱ ἀναγνῶστες αὐτῆς τῆς φτωχικῆς στήλης ὅτι οὔτε μιὰ φορὰ δὲν φιλοξένησε βαθειές, ἀντιμαχόμενες φιλοσοφίες... φιλοξένησε μονάχα ἀνθρώπους... ἀνθρώπους ἁπλούς, καλούς, κακούς, μεγάλους, μικρούς... Ἀλλὰ ἀνθρώπους... Μονάχα οἱ ἀνεμοδαρμένοι ἄνθρωποι τῆς βιοπάλης ἦταν οἱ πρωταγωνιστές της...

Δὲν μοῦ ἐμπνέει λοιπὸν ἡ φιλοσοφία τὶς γραμμές μου... τὶς ὑπαγορεύει ἡ καθημερινὴ ζωή, ὅπως τὴν ἀντάμωσα δίπλα σὲ μιὰ ὀργάνωση ποὺ σὰν μοναδικὸ σκοπό της ἔταξε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς πατρίδος μου...

Πρόκειται γιὰ μιὰ γυναικεία ὀργάνωση, πολὺ γνωστὴ σας, γιατὶ ἄπειρες φορὲς ἐτέθη στὴ διάθεσή της αὐτὸ τὸ περιοδικὸ... Γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἕνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως... Πρόεδρός της εἶναι μιὰ φωτισμένη γυναῖκα, μιὰ χριστιανὴ ἐπιστήμων, ἡ διακεκριμένη ἰατρὸς Κα Θάλεια Ποταμιάνου, καὶ μέλη της διαλεχτὲς κυρίες τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ὀργάνωση πασχίζει νὰ φέρῃ τὴν Ἄνοιξη σὲ ρημαγμένα ἀπ' τὸ πιοτὸ σπιτικά, δίνοτας ἀδιάκοπα σκληρὲς μάχες ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ ποὺ θέλει νὰ σωριάσῃ σ' ἐρείπεια τὸ κοινωνικό μας οἰκοδόμημα...

Ἂς τὸ ὁμολογήσουμε γιὰ νὰ μὴ γκρινιάζουμε ἄσκοπα... Τὰ τελευταῖα χρόνια θέλετε ἀπ' τοὺς πολέμους, θέλετε ἀπ' τὶς κατοχές, θέλετε ἀπ'τὶς ἀνταρσίες, θέλετε ἀπὸ τὶς διεθνεῖς ἀπειλὲς ἔχουμε γίνει πολὺ μεμψίμοιροι...

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Μᾶς φταῖνε ὅλα... Καὶ πιὸ πολλὰ ζητᾶμε καὶ πιὸ εὔκολα ἐπικρίνουμε τὸ Κράτος καὶ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία...

Κι' ὅμως δὲν ἔμεινε θέμα κοινωνικὸ ποὺ νὰ μὴ τὸ ἀγκάλιασαν στοργικὰ οἱ δύο αὐτὲς θαυματουργὲς δυνάμεις...

Οἱ φτωχοί, οἱ γέροι, οἱ τυφλοί, οἱ ἀνάπηροι βρέθηκαν σὲ νοσοκομεῖα, πῆραν συντάξεις, κλείστηκαν σὲ ἀνθρώπινα ἱδρύματα, ἀναπαύτηκαν... Κι' ὅλα ἐτοῦτα δὲν ἔγιναν μὲ τὶς ἀπαισιόδοξες ἐπικρίσεις τῶν γκρινιάριδων, ἀλλὰ μὲ τὸν ὀβολὸ τῆς πανεμορφης ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, μὲ τὴν παλύτιμη συμπαράσταση καὶ βοήθεια τοῦ ἀστικοῦ μας Κράτους...

Καὶ νὰ ὁλοζώντανο παράδειγμα τὸ θέμα τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος... Καὶ πάλι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία... Αὐτὴ συγκινήθηκε, αὐτὴ ἄνοιξε τ' αὐτιά της ν'ἀκούσῃ καὶ τὰ μάτια γιὰ νὰ δῇ... Κι' αὐτὴ ὠργάνωσε μιὰ πανελλήνια σταυροφορία... Κι' ἦρθε ἀμέσως τὸ ἐπίσημο Κράτος ἀρωγό... Ἦρθε ἡ Ἐκκλησία... Ἦρθαν τὰ Ὑπουργεῖα... Ἦρθαν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὰ νυσοκομεῖα, οἱ γιατροί, οἱ κοινωνικὲς ὀργανώσεις... Κι' ἔδωσαν ὅλοι τὰ χέρια καὶ κατέβηκαν στὸ ἀγωνιστικὸ χαράκωμα... Καὶ ἔδωσαν μάχες... Καὶ μάχονται... Καὶ πασχίζουν νὰ διώξουν ἀπ' τὴ ζωή μας τὸν ἀλκοολισμό, τὸ μεγάλο σαράκι κάθε πολιτισμένης Κοινωνίας...

Καὶ συστηματοποιῶντας καὶ εὐθυγραμμίζοντας τὶς προσπάθειές τους ὥρισαν νὰ ἀφιερώνεται ἡ πρώτη μέρα μετὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου, κάθε χρόνο, στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος... Ἐπιτυχημένη ἡ τοποθέτηση... Γιατὶ ὁ ἄσωτος υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶναι μονάχα ἕνας σπάταλος κι' ἕνας ἀνήθικος... Εἶναι μαζὶ κι' ἕνας τραγικὸς πότης στὰ χρόνια τὰ δικά μας, ποὺ κατασπαταλᾷ ὄχι μονάχα τὴν περιουσία του, ἀλλὰ καὶ τὸ φτωχικὸ ὑστέρημά του στὸ καπηλειό...

Γραφικὴ εἶναι ἡ εἰκόνα μιᾶς ταβέρνας... Ἔτσι τοὐλάχιστον τὴν ὀνειρεύονται οἱ νοσταλγοὶ τοῦ παληοῦ, καλοῦ καιροῦ, μπερδεύοντας τὶς ταβερνίτσες τῆς πλάκας μὲ τὸν ρωμαντισμὸ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι... Δὲν εἶναι μονάχα κεχριμπαρένια ρετσίνα, δὲν εἶναι μονάχα μιὰ κιθάρα κρεμασμένη στὸν τοῖχο, δὲν εἶναι μονάχα καντάδα καὶ ἀνθρωπιά... Εἶναι καὶ ἀποπνιχτικὴ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ καπνοὺς τσιγάρων, εἶναι βρωμιὰ ἀπ' τοὺς ἐμετοὺς τῶν ἀλκοολικῶν, εἶναι βλαστήμιες καὶ νταηλίκια, καὶ παρεξηγήσεις καὶ πνίξιμο τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ὄργια καὶ πέσιμο σ' ἕνα λάκκο καὶ θάνατος αἰφνίδιος καὶ οἰκτρός...

Κι' ὅλα ἐτοῦτα εἶναι καπηλειό... Κι' ἄλλα πολλὰ ποὺ πολὺ λακωνικὰ ἀναφέρονται στὰ δικά μας Δελτία... Ἐμεῖς τοὐλάχιστον ξέρουμε καλὰ - καλὰ τί σημαίνει, πόσα πολλὰ πράγματα κρύβει ἡ ἁπλῆ λέξη «οἰνόφλυξ». Κι' ἂν ὁ διαλεχτὸς ἠθοποιός μας, ὁ Ὀρέστης Μακρῆς, λατρεύτηκε κυριολεκτικὰ στὸν ρόλο τοῦ «Μεθύστακα» ἦταν γιατὶ ἔξυσε βαθειὲς πληγές, γιατὶ ἀνασκάλεψε τραύματα, γιατὶ ἔκανε πολλὲς καρδιὲς νὰ ραγίσουν στὴ θύμηση κάποιου δικοῦ τους ἀτομικοῦ δράματος...

Ἦταν οἱ μαννάδες ποὺ ἔχασαν ἀπ' τὰ σπίτια τους τὸν ἄνδρα τους καὶ τὸν ἀντάμωσαν ὑβριστή, σκαιό, ἀδυσώπητο ν' ἀφίνῃ νηστικὰ τὰ παιδιά του, νὰ ἀτιμάζῃ τὸ κορίτσι του, νὰ ξυλοκοπῇ τὴ σύντροφό του, νὰ σπάζῃ τὸ καντήλι τοῦ σπιτιοῦ του, νὰ κατεβάζῃ τὶς εἰκόνες ἀπὸ ψηλά, νὰ τὶς πουλᾷ γιὰ ἕνα «κατοστάρι» ρετσίνας... Ἦταν οἱ πατεράδες ποὺ εἶδαν τὸ ὁλόδροσο παληκάρι τους, τὴ μόνη εὐτυχισμένη ἐλπίδα τῆς ζωῆς τους, νὰ σέρνεται στὶς λάσπες τῶν δρόμων, σὰν ἀφηνιασμένος χοῖρος, ἀφοῦ πρῶτα θυσίασε στὸν ἀδυσώπητο Βάκχο καὶ τὴν τελευταία δεκάρα του, καὶ τὴν τελευταία σταγόνα ἀξιοπρεπείας του...

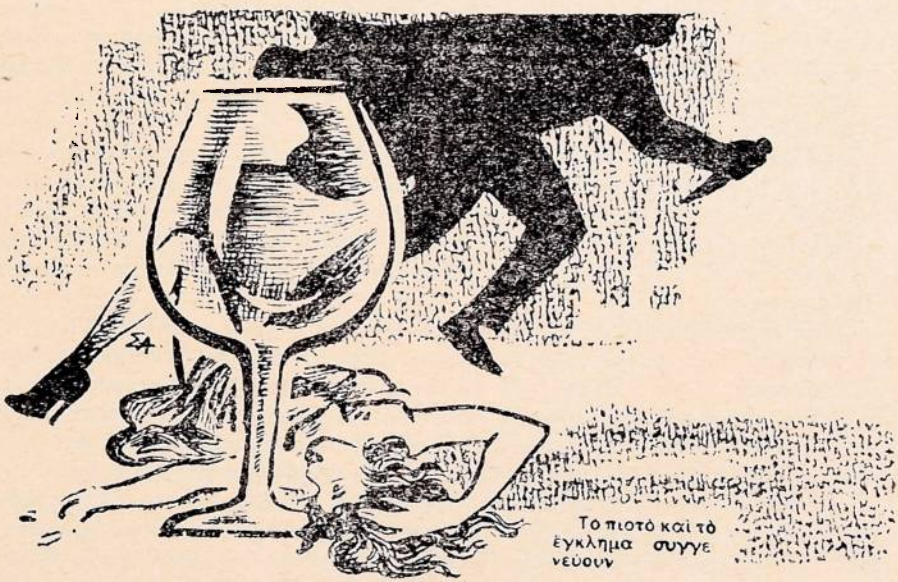
Τὸ ξέρω γράφω σκληρά... Γράφω θυμωμένα... Ὅμως πῶς ἀναλύονται αὐτὰ τὰ θέματα; Μὲ ρωμαντικοὺς περιπάτους στὰ σύννεφα καὶ στὸ φεγγάρι; Μὲ ρητορικὰ μεγαλόπρεπα σχήματα λόγου; ἢ μὲ τὸ μαστίγιο;.. Κτυπῶντας, κάποιον θὰ κάνῃς νὰ πονέσῃ... ἔστω καὶ ἕνα.. φτάνει αὐτός... Καὶ σὰν πονέσῃ θὰ ἔρθῃ στὸν ἑαυτό του καὶ

θὰ στοχασθῆ... Καὶ τότε θὰ σπεύση νὰ πυκνώση τὶς τάξεις τῶν στρατιωτῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς κοινωνικῆς μάχης ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ ἀλκοολισμοῦ...

Μά, ἔχουμε ἐμεῖς ἀλκοολικούς; Ἔχουμε ποσοστὸ ἀνησυχητικό, ὅπως ἄλλες χῶρες, δούλων τοῦ ποτοῦ; Ἢ μήπως τάχα κάνουμε κακὸ (... τουριστικὸ ἴσως!!!) παρουσιάζοντας τὸν τόπο μας σὰν χῶρο μεθυσμένων;

Ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ποὺ ἔκαναν αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα... πόση ἀφέλεια ἢ πόση ἄγνοια κρύβει ἡ ἀπορία τους!!! Ἂν ἔχουνε ἀλκοολικοὺς ρωτήσατε, κύριέ μου; Καὶ περιμένετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε ἐμεῖς; Ἀφοῦ εἶστε ἐρευνητής, ἀφοῦ εἶσθε κοινωνικὸς ἄνθρωπος δῶστε μόνος σας αὐτὴν τὴν ἀπάντηση, μὲ ἕνα ἁπλὸ - ἁπλό, καὶ πολὺ πειστικὸ τρόπο... Πηγαίνετε ἕνα Κυριακάτικο βράδυ σ' ὅποια ταβέρνα προτιμᾶτε... Πηγαίνετε ὅποια ὥρα ἐπιθυμεῖτε... Καὶ μπέστε μέσα στὸ καπηλειό, καὶ σταθῆτε ὄρθιος στὴν πόρτα... Καὶ ἰδῆτε... Καὶ βᾶλτε τὸ λευκό σας χέρι στὸν βρώμικο τύπο τῶν ἥλων... Τί εἶναι ἐτοῦτοι οἱ μανιασμένοι ποὺ μοιρολογοῦν μὲ ἄναρθρες κραυγές; Τί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δαιμονισμένοι ποὺ ἀλληλοσυμπλέκονται;Τί εἶναι οἱ ἄλλοι οἱ ἀναίσχυντοι ποὺ ἀσχημονοῦν;.. Εἶναι οἱ ὑπηρέτες τοῦ Βάκχου... Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐσεῖς ἀγνοεῖτε, ποὺ δὲν μαντεύετε κἂν τὴν παρουσία τους. Κι' εἶναι τάχα λίγοι; Εἶναι 2; Εἶναι 3; Εἶναι 9; Εἶναι 20; Πηγαίνετε καὶ σ' ἄλλο καπηλειό... Κι'ὕστερα σ'ἄλλο, σ' ἄλλο... Καὶ βγῆτε στοὺς δρόμους καὶ ἰδῆτε κι' ἐκεῖ πεζοὺς καὶ ὁδηγοὺς ἐκτὸς ἑαυτοῦ... καὶ μπῆτε σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ καμαρῶστε τοὺς «οἰνόφλυγες»... Καὶ πᾶτε καὶ πιὸ 'κεῖ, σ' ἄλλο... καὶ σ' ἄλλο... καὶ σ' ἄλλο... Καὶ πεταχτῆτε μέχρι τὰ Δικαστήρια... Καὶ καμαρῶστε νταηλίκια... Μά, τὸ κυριώτερο, πηγαίνετε στὶς φτωχογειτονιὲς καὶ στὰ φτωχόσπιτα... Καὶ φωτογραφῖστε πόζες καὶ τρομερὰ δράματα... Καὶ

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

τότε πέστε μου ἂν δὲν δακρύσετε, ἂν δὲν σχιστῆ ἡ καρδιά σας στὰ δυό, ἂν δὲν θυμώσετε, ἂν δὲν τρέξετε νὰ μπῆτε στὸ ἀντιαλκοολικὸ χαράκωμα τῶν εὐγενικῶν κυριῶν τῆς Χ.Ε.Γ.Μ.Ε.!!! Κι' ἂν ἔχουμε λοιπὸν ἀλκοολικοὺς δὲν πρέπει τάχατες νὰ τὸ λέμε; Πρέπει νὰ τοὺς ἀφίνουμε νὰ ἐξαπλώνωνται, νὰ μᾶς κυκλώνουν ἀνησυχητικά,

νὰ φέρνουν στὸν κόσμο παιδιὰ ἀρρωστημένα, νὰ πυκνώνουν τὶς τάξεις τῶν κακοποιῶν, νὰ διαλύουν τὶς οἰκογένειές μας, κι' ἐμεῖς νὰ μὴ μιλᾶμε γιὰ νὰ μή... βλάψουμε τὴ ... φήμη τοῦ λαοῦ μας... Κι' ἂν...

Μά, ὄχι! δὲν συνεχίζω ἄλλο, εὐγενικέ μου κύριε... Κατάλαβα ὅτι πεισθήκατε, ὅτι πιὰ δὲν ἀμφιβάλλετε, ὅτι σᾶς κέρδισε ἡ μεγάλη παράταξη τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀλκοολισμοῦ... Κι' αὐτὸ μὲ πλημμυρίζει εὐτυχία...

... Οἱ γραμμὲς ἐτοῦτες γράφονται ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς γιορτῆς ποὺ ὠργάνωσε ἡ Χριστιανικὴ Ἕνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως καὶ ἡ Ἀντιαλκοολικὴ Σταυροφορία, τὴν Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου, στὸν Παρνασσό...

Ἦταν ἕνα θέαμα καὶ ἄκουσμα ἀξέχαστο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω, μὰ ποὺ τὄζησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μ' ὅλες μου τὶς αἰσθήσεις, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου... Συγκινημένος τὄζησα... Μὲ ὑγρὰ τὰ μάτια... Καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη γιὰ τὶς εὐγενικὲς ἐκεῖνες ἡρωΐδες τῆς ζωῆς ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Χριστιανικὴ Ἕνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως...

Καὶ πόσο παρήγορο ἦταν νὰ βλέπῃς μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ, ποὺ ἦταν ἀσφυκτικά, ὑπερασφυκτικὰ μάλιστα ξεχειλισμένη, νὰ ἀνταμώνῃς ἀνέμεσα στὸ ἀκροατήριο κόσμο διαλεχτό, προσωπικότητες τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας!!!

Νὰ βλέπῃς Ἐπισκόπους, Ὑπουργούς, Καθηγητὰς Πανεπιστημίου, Βουλευτάς, Ἀνωτάτους Ἀξιωματικούς, Δημοσιογράφους κύρους, Προέδρους ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Διευθυντὰς δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, κυρίες τῶν ἀνωτάτων τάξεων, ἀστυνομικούς, νοσοκόμες, νέους, γέρους, παιδιά!!! Εἶναι μιὰ ὅαση μέσα στὶς ἀνησυχίες καὶ τὰ αἰτήματα τῆς ἐποχῆς μας μιὰ τέτοια εἰκόνα, ποὺ διαλαλεῖ μὲ τὸν τρόπο της ὅτι ὁ Αἰώνας μας ἔπαψε πιὰ νὰ εἶναι ὑλιστικὸς καὶ μὲ ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ βήματα ξαναγυρίζει, σὰν τὸν Ἄσωτο Υἱὸ στὴ γαλάζια καὶ χιλιοτραγουδισμένη χώρα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως... Μέσα λοιπὸν σὲ μιὰ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα πίστεως ἄνοιξε τὸ ἀξέχαστο αὐτὸ πρόγραμμα μὲ μιὰ δήλωση τῶν συνεργαζομένων Ὀργανώσεων Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως καὶ Πανελληνίου Ἀντιαλκοολικῆς Σταυροφορίας... Μὲ μιὰ δήλωση εὐγνωμοσύνης...

Ἐξέφρασαν δηλαδὴ οἱ ὀργανώσεις τὴν εὐγνωμοσύνη τους «πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, δι' ὅσα ὑπὲρ τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος ἔπραξαν».

Ἐπίσης «πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς κ.κ. Ἀνδρέαν Στράτον, Ἰωάννην Ψαρρέαν, Γεώργιον Βογιατζῆν καὶ Εὐάγγελον Καλαντζῆν, οἵτινες ἔθεσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὶς ὀργανώσεις αὐτές».

Τέλος ἐξεφράσθησαν αἱ εὐχαριστίαι «πρὸς ὅλους ἐκείνους οἵτινες, διὰ τῆς ἐργασίας των ἢ διὰ τῆς προσωπικότητός των συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν «ἰδιαίτεραι χάριτες» ἐτονίσθη ὅτι «ὀφείλει ἡ ὀργάνωσις πρὸς πολλοὺς ἐκ τῶν κ.κ. Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἱδρυμάτων, πρὸς τοὺς ὁμιλητὰς τῆς συγκεντρώσεως, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ πρὸς τὸ Ἐπίσημον Κράτος διὰ τὴν πολύτιμον βοήθειάν του»...

Τὴν συγκέντρωση εὐλόγησε, ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Θεοκλήτου, ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀντιαλκοολικὸν ἀγώνα καὶ εὐχήθηκε «Καλὴν ἐπιτυχίαν» στὶς εὐγενικὲς προσπάθειες τῶν δύο ὀργανώσεων...

Ὕστερα ἔλαβε τὸν λόγο ὁ κ. Γερακάκης, ἐκ μέρους τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Προνοίας, ὁ ὁποῖος μετέφερε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἐξέφρασε τὴν λύπη του γιατὶ δὲν κατέστη δυνατὸν εἰς τὸν ἴδιον τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ παραστῇ στὴν συγκέντρωση καὶ ἐδιάβασε τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἡ ὁποία θαυμάστηκε γιὰ τὴν σπουδαιότητα

τῶν ἐπιχειρημάτων της καὶ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος ἐκ μέρους τοῦ 'Υπουργείου Προνοίας.

'Η ὁμιλία τοῦ κ. 'Υπουργοῦ ὑπῆρξε πράγματι μιὰ ὑπεύθυνη καὶ χριστιανικὴ φωνὴ πλημμυρισμένη πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν 'Ελληνικὸ Λαό, τὸν ὁποῖον κατὰ τρόπον ἄξιον καὶ ὑποδειγματικὸ διακονεῖ ὁ κ. 'Υπουργός.

'Ακολούθως, ὡμίλησεν ὁ 'Ακαδημαϊκὸς κ. 'Ιωακείμογλου, ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς ἀντιαλκοολικῆς ὀργανώσεως, τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία ὑπῆρξε ἄκρως διαφωτιστική, συναρπαστικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα.. Γι' αὐτὸ καὶ καταχειροκροτήθηκε ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριο...

'Εν συνεχείᾳ ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Καθηγητὴς κ. Μαλάμος, γνωστὸς γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνική του δράση σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα. 'Ο κ. Μαλάμος ὑπῆρξεν ἕνας ἐπιδέξιος καὶ ἄριστος ὁμιλητὴς ποὺ προξένησε αἴσθηση, συγκίνησε καὶ συνήρπασε τοὺς ἀκροατάς του...

Τέλος ἐχαιρέτησε τοὺς παρισταμένους μιὰ νεαρὰ κοπέλλα, ἐκ μέρους τοῦ Τμήματος Νέων τῆς Πανελληνίου 'Αντιαλκοολικῆς Σταυροφορίας, ἡ ὁποία ἐπίσης, ἐνθουσιωδῶς καταχειροκροτήθηκε. 'Ακολούθησε παρουσίαση ἰαθέντων ἀλκοολικῶν ἀπὸ τὴν κ. Ποταμιάνου... Ἦταν ἀξέχαστες ἐκεῖνες οἱ στιγμές!!! Στιγμὲς γεμᾶτες δραματικὴ συγκίνηση, καθὼς χαροκαμένοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ πλησίαζαν δακρυσμένοι στὸ μικρόφωνο γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν μ' ὅλη τους τὴν καρδιὰ τὴν κ. Ποταμιάνου γιὰ τὴ σωτηρία τους ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ 'Αλκοολισμοῦ, τοῦ αἱμοβόρου τέρατος τῆς ζωῆς μας... Κι' ἀκούστηκαν λόγια ἁπλᾶ, μὰ πλημμυρισμένα παλμοὺς εὐγνωμοσύνης... Κι' ἀκούστηκαν προσευχὲς καὶ ὁλόθερμες εὐχές... Κι' ἀκούστηκαν φράσεις σὰν αὐτές:

«... 'Η Κα Ποταμιάνου ἔδωσε τὴ χαρὰ σὲ τεσσερισήμισι χιλιάδες σπίτια, μέσα στὰ ὁποῖα βασίλευε ἡ δυστυχία, ἡ φτώχια, τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ διαφθορὰ...».

«... Εἶχα παραμελήσει τὴν οἰκογένειά μου... Κάθε μέρα στὴν ταβέρνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Μιὰ ἀνώτερη δύναμις μὲ ἔσπρωχνε πρὸς τὰ ἐκεῖ... Μὲ τὸ κρασὶ ἔφερα τὴ δυστυχία στὴν οἰκογένειά μου καὶ μὲ ἀπέλυσαν ἀπ' τὴν ὑπηρεσία μου... Ἤμουνα ἐλεγκτὴς σιδηροδρόμων καὶ κόντευα μιὰ μέρα νὰ κάνω μιὰ μεγάλη σύγκρουση... 'Η Κα Ποταμιάνου μὲ ἔσωσε καὶ τῆς χρεωστῶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη...».

«... Τὸ σπίτι μου ἦταν μιὰ κόλαση... 'Ο ἄντρας μου καὶ ὁ πατέρας μου μέρα νύχτα ἔπιναν... Ὅλο στὴν ταβέρνα... Μᾶς ἄφιναν νηστικοὺς μᾶς βασανίζανε, μᾶς τυραννούσανε ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μου... Κάθε μέρα εἴχαμε κηδεία στὸ σπίτι μας.. Τὰ χείλη μας δὲν γελάσανε ποτέ... 'Αλλὰ μὲ τὰ χάπια ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ Κα Ποταμιάνου ἐμπῆκε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ στὸ σπίτι μου... Μὲ αὐτὰ γιάτρεψα καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἄνδρα μου... Γι' αὐτὸ εὐχαριστῶ πάρα-πάρα πολὺ τὴν Κα Ποταμιάνου...».

«...Ἤμουνα μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχα πέσει στὸ κρασὶ καὶ εἶχα φέρει πόνο καὶ συμφορὰ στὸ σπίτι μου, παραμελῶντας τὸν ἄνδρα μου καὶ τὰ παιδιά μου... 'Αλλὰ μὲ ἔσωσε ἡ Κα Ποταμιάνου...».

«... 'Απὸ τὸ 1926 μέχρι τὸ 1955 εἶχα τὸ καλύτερο κομμωτήριο τῶν 'Αθηνῶν. Οἱ περισσότεροι τῶν σημερινῶν κομμωτῶν ποὺ ἔχουν τὰ καλύτερα κομμωτήρια ἦταν βοηθοί μου παληοὶ καὶ μαθηταί μου... Μὲ τὸ κρασὶ ἔκλεισα τὸ μαγαζί μου, γιατὶ ἔτρεμαν τὰ χέρια μου... 'Αλλὰ μὲ τὴν βοήθεια τῆς Κας Ποταμιάνου ἐπανῆλθα, ἔσωσα τὴν ὑγεία μου κι' ὄχι μόνο τὴν ὑγεία μου, ἀλλὰ ξανάγινα καὶ πάλι καταστηματάρχης καὶ πάλιν ζοῦν ἄλλοι ἄνθρωποι μαζί μου... Γι' αὐτὸ τὴν εὐγνωμονῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...».

«... 'Ο γυιὸς μου, φοιτητής, κυνηγοῦσε νὰ σκοτώσῃ τὰ παιδιά μου, μᾶς ἔδερνε, ἤθελε νὰ γκρεμίσῃ τὸ σπίτι μας, μᾶς ἔδενε μὲ τὶς ἁλυσίδες... 'Ερχότανε ἡ 'Αστυνομία καὶ μοῦ τὸ πῆρε... Καὶ μοῦ τὸ ἔσωσε ἡ Κα Ποταμιάνου... 'Ο Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῇ...».

... Καὶ ἡ σεμνὴ τελετὴ ἔκλεισε μὲ ἀπονομὴ βραβείων καὶ ἐπαίνων στοὺς μαθητὲς ποὺ ἔγραψαν τὶς καλύτερες ἐκθέσεις, γύρω ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμό... Τὰ βραβεῖα ἐπέδωσεν ἰδιοχείρως ὁ παριστάμενος Ὑπουργὸς τῆς 'Εθνικῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆς τοῦ ὁποίου ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν σπουδάζουσα νεολαία εἶναι ἀπέραντη καὶ συγκινητική. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἔχει, ἀλήθεια, κατακτήσει τὶς καρδιὲς τῶν γονέων ὅλης τῆς Ἑλλάδος... Εἶναι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλη θέση... Καὶ πρόσθεσε, μὲ τὴν εὐγενική του παρουσία, στὴν συγκέντρωση μιὰ ξεχωριστὴ ἀξία.....

'Επίσης ἡ Χ.Ε.Γ.Η.Ε. καὶ ἡ 'Αντιαλκοολικὴ Σταυροφορία ἐκυκλοφόρησαν, τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, ποικιλίαν ἀπὸ ἀφίσες σὲ μεγάλο ἀριθμό, ἀπὸ τὶς ὁποῖες παραθέτομεν δύο πολὺ παραστατικές.

.....

Τώρα δὲν εἶναι πιὰ ἀπόγευμα... Οὔτε πρώτη νύχτα...

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα... Κι' ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι ἔχει σταθῆ ἄντικρυ ἀπ' τὴν κοιμισμένη πόλη, ἐκεῖ ψηλά, νὰ ἰδῆ τὴ γῆ τοῦ Παρθενῶνα... Σὰν χιλιάδες περιηγητὲς οἱ χρυσαφένιες ἀχτίδες του πλανηῶνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σκαρφαλώνοντας στὰ δένδρα, πηδῶντας μανδρότοιχους, ἀνεβαίνοντας στὴν 'Ακρόπολη καὶ κατηφοριάζοντας κατὰ τὸ Φαληράκι...

Κι' ἡ νυχτερικὴ 'Αθήνα λούζεται στὸ φῶς...

Καὶ γίνονται ὅλα της «μεγάλα καὶ λαμπρά, κι' ἀμόλυντα κι' ὡραῖα...»... Καὶ φαντάζει μεγαλόπρεπος ὁ Παρθενώνας καὶ ξεχωρίζει ὁ Ὑμηττὸς καὶ ἡ Πεντέλη, καὶ γίνεται σελίδα παραμυθιοῦ ἡ Πλάκα μὲ τὰ στενὰ σοκάκια καὶ τὶς ἀνηφοριές της...

Ἄ! Πόσο λατρεύω αὐτὸν τὸν τόπο!!! Πόσο σφιχτὰ εἶμαι δεμένος ἐπάνω του!! Πόσο συντριπτικὰ ἐξουσιάζει τὴν ψυχή μου!!!

'Αγαπῶ τὴν 'Αθήνα μου... 'Αγαπῶ τὰ παραμύθια της, τοὺς θρύλους της, τὴν παληά της αἴγλη καὶ τὴν σημερινὴ ὁλοζώντανη σφριγηλότητά της...

Μὰ πιὸ πολὺ λατρεύω τὸ λαό της, ὅποιος καὶ νᾶναι, ὅ,τι καὶ νᾶναι, ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ...

Γι' αὐτὸ τρέμω... Φοβοῦμαι τοὺς ἐχθρούς του...

Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ ἀλκοολισμός, ἡ μεγαλύτερη κατάρα τῆς Φυλῆς μας...

Καλοί μου φίλοι, ἀγαπημένοι μου ἀναγνῶστες. Νοιῶστε κι' ἐσεῖς τὴν ἴδια ἀνησυχία, καὶ βοηθῆστε τὴν Πανελλήνια 'Αντιαλκοολικὴ Σταυροφορία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας καὶ τῶν παιδιῶν μας...

Ἂς γράψουμε ὅλοι μέσα στὶς καρδιὲς μας μὲ πύρινα γράμματα τὸ ἔμβλημα τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως: **«'Ο ἀλκοολισμὸς εἶναι ἡ μεγαλύτερη μάστιγα τοῦ αἰῶνος μας»**. Κι' ἂς τὸν πολεμήσουμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις...

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀστυάνακτος.

Ἀπὸ Ἐξάρχου 54, στὸν Ἅγιο Ἰωάννη Βουλιαγμένης.

Κατὰ τὸν Ὅμηρο, ὁ Ἀστυάναξ ἦτο γυιὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Σκοτώθηκε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἅλωσι τῆς Τροίας ἀπὸ τὸν γυιὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμο, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτώσει καὶ τὸν Πρίαμο.

Ἀστυδάμαντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐτυχίδου 41, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Ἀστυδάμας, τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηνῶν, ἤκμασε κατὰ τὸν 4ον π.Χ. αἰώνα. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ ἀνδριάντα, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις βρέθηκε στὸ θέατρο Διονύσου τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀστυπαλαίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 224.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴ γνωστὴ νῆσο τῆς Δωδεκανήσου, τὴν γνωστὴ καὶ ὡς Ἀστροπαλιά. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες νήσους. Στὴν ἀρχαιότητα ἐλέγετο Ἰχθυόεσσα. Εἶναι ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Μεσογείου, ἡ ὁποία στερεῖται φιδιῶν καὶ τοῦτο γιατὶ εἶναι σταθμὸς τῶν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν στὴν Ἀσία καὶ τὴν Εὐρώπη ἀποδημούντων Πελαργῶν.

Ἀσωμάτων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 67, στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων.

Ἀσωπίου.

Ἀπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου 19, στοῦ Γκύζη.

Ὁ Ἀσώπιος Κων/νος, διαπρεπὴς φιλόλογος τῆς νεώτερης Ἑλλάδος, γεννήθηκε τὸ 1790 στὸ Γραμμένο τῆς Ἠπείρου. Διετέλεσε μαθητὴς τοῦ γνωστοῦ διδα-

σκάλου τοῦ Γένους, Ἀθανασίου Ψαλλίδα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν προσωνυμία «Ἀσώπιος», γιατὶ τὸ πατρικό του ὄνομα ἦτο Ντσόλμπας. Σπούδασε στὴν Ἰταλία, Γερμανία καὶ στὸ Παρίσι. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς φιλολογίας στὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία κι' ἔγινε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὸ 1842. Πέθανε στὶς 19 Νοεμβρίου 1872.

Ἀταλάντης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων 38, στὰ Σεπόλια.

Ἡ Ἀταλάντη, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος, ἀναφέρεται κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, ὡς ἕδρα Βαρωνίας, ἐλέγετο δὲ Ταλάντη. Ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς Ἀταλάντης, κατήγετο ὁ Ἀνδροῦτσος καθὼς καὶ ὁ γυιὸς του Ὀδυσσεύς, ποὺ τόσα πρόσφεραν στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821.

Ἄτλαντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 302, στὴ γέφυρα Ἀχαρνῶν (Κάτω Πατήσια).

Ὁ Ἄτλας, μυθολογικὸς γίγας κατὰ τὸν Ἡσίοδο, ἦτο γυιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς ὠκεανίδος Κλυμένης. Σὰν ἔργο εἶχε νὰ κρατῇ στοὺς ὤμους του τὸν οὐρανό. Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ἦτο γυιὸς τοῦ Αἰθέρος ἢ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς ὠκεανίδος Ἀσίας. Ὁ μῦθος τοῦ Ἄτλαντος, ἐνέπνευσε τοὺς καλλιτέχνες ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχή.

Ἀτρειδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀττάλου 10, στὸ Α' Νεκροταφεῖο.

Οἱ Ἀτρεῖδες, ἦσαν δυναστικὸς οἶκος τῶν Μυκηνῶν, μὲ γενάρχην τὸν Ἀτρέα. Στὴ δυναστεία τους ἀνήκουν ὁ Ἀγαμέμνων ὁ Μενέλαος, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὀρέστης καὶ ὁ γυιὸς αὐτοῦ Τισαμενός. Ἦτο ὁ πλουσιώτερος καὶ ἰσχυρότερος βασιλικὸς οἶκος. Εἶναι οἱ κυριώτεροι ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀχαιῶν, ὠνομάζοντο δὲ καὶ Πελοπίδαι, ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Ἀτρέα, Πέλοπα, Ταντα λίδαι δὲ ἀπὸ τὸν παππού τοῦ Ἀτρέα, τὸν Τάνταλον.

Ἕδρα τῆς δυναστείας τῶν Ἀτρειδῶν, ἦσαν οἱ Μυκῆνες. Ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀτρέα, βασίλευσε ὁ Θυέστης. Ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, ἔφυγαν στὴν Λακεδαίμονα, ὅπου ὁ πρῶτος παντρεύτηκε τὴν Κλυταιμνήστρα, κι' ὁ Μενέλαος τὴν ὡραία Ἑλένη, κόρες τοῦ βασιλέως Τυνδάρεως. Ἀργότερα ἔγιναν βασιλεῖς τῶν Μυκηνῶν, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Αἴγισθος, ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Τισαμενός. Σπουδαιότερος ὅλων ἦτο ὁ Ἀγαμέμνων.

Ἀτρέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κηφισσοδότου 22, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ὁ Ἀτρεύς, ὁ γενάρχης τῶν Ἀτρειδῶν, ἦτο γυιὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἔγγονος τοῦ Ταντάλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Παντρεύτηκε τὴν Ἀερόπη, κόρη τοῦ Κατρέα καὶ ἐγγονὴ τοῦ Μίνωα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, καθὼς καὶ τὴν Ἀναξιβία, μητέρα τοῦ Πυλάδου.

Ὁ ἀδελφός του Θυέστης, μοιχεύεται μὲ τὴν Ἀερόπη. Ὁ Ἀτρεὺς μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Δία ἀποκαθίσταται στὸ θρόνο, σκοτώνει τὸν Θυέστη καὶ ρίπτει στὴν θάλασσα τὴν γυναῖκα του Ἀερόπη. Ὁ Αἴγισθος, γυιὸς τοῦ Θυέστη, σκότωσε τὸν Ἀτρέα.

Ἀτροποῦ.

Ἀπὸ Ἀναξάρχου 11, στὴ Γούβα.

Ἡ Ἄτροπος, ἦτο μία ἀπὸ τὶς τρεῖς μοῖρες τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας (Κληθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος). Ἡ Ἄτροπος, ἐκφράζει τὴν ἀδυσώπητη ἀνάγκη τῆς Εἱμαρμένης.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

. . . . . .

Τὸ παιδὶ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἱστορία του... Τοῦ μίλησε γιὰ τὴν Δημοσία Βοήθεια, τὸ Τερνεραί, τὶς ταινίες μὲ τὴν διεύθυνση, τὸ νοσοκομεῖο, τὸ φορτηγό, τὴν ἐφημερίδα, τὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο. Τοῦ τὰ διηγεῖτο ὅλα μὲ λεπτομέρειες. Ἀλλά, παράξενο πρᾶγμα!!!...Ὁ δημοσιογράφος ἔμοιαζε σὰν νὰ τὸν ἄκουγε ἀφῃρημένα, χωρὶς νὰ τὸν προσέχῃ χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνῃ!!. Ἄλλως τε τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ διηγεῖτο τὴν ἱστορία του, πάνω στὸ γραφεῖο, τὰ τηλέφωνα τὸν διέκοπταν κάθε τόσο καὶ λίγακι, γρατσουνίζοντας, ρουθουνίζοντας, κτυπῶντας, κουδουνίζοντας δυνατά... Ὅποτε ὁ δημοσιογράφος ξεκρεμοῦσε, μὲ μιὰ μαλακὴ χειρονομία τὸ ἀκουστικό, ἄκουγε, ἀπαντοῦσε, ὕστερα κτυποῦσε τὸ κουδούνι κι' ἔδινε ἐντολὲς στὸ προσωπικὸ τῆς ἐφημερίδος...

—«Ναί;.. Τί; Διακόσιες γραμμές; Ἔστω. Μά, ὄχι περισσότερες ἀπὸ διακόσιες... Σύμφωνοι;».

—«Φώναξε τὸν Μαρτέν, καὶ πὲς καὶ τοῦ μικροῦ νὰ φέρῃ ἕνα νερό!».

—«Ἐμπρός... Μάλιστα... Ποιός; Ἄ! Τί γίνεται; Ποιὸ πρᾶγμα;. Ἐν τάξει! Μὴ ἀνησυχῇς! Θὰ τὸ τακτοποιήσουμε αὐτό...».

...Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔκλεινε τὸ ἀκουστικὸ ἢ τέλειωνε μιὰ παραγγελία, ξαναέστρεφε τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ παιδί, ἐνῶ κάτι σημείωνε στὸ καρνέ του, καὶ ἔλεγε εὐγενικὰ καὶ κάπως βαρυεστημένα: «Λοιπόν; Γιὰ συνέχισε!». Κι' ὅταν τὸ παιδὶ συνέχιζε τὴν ἱστορία του, ἐκεῖνος τὸ διέκοπτε: «Μὰ γιὰ τὸν Καδδύ... Τί ξέρεις γιὰ τὸν Καδδύ; Μίλησέ μου γι' αὐτόν!».

—«Σκέφθηκα» εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, μὲ στεγνὸ στόμα «σκέφθηκα ὅτι θὰ μπορούσατε ἐπίσης νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου...».

Ἀλλὰ ὁ ἄλλος τοῦ τὄκοψε μιὰ καὶ καλή:

—«Αὐτὸ δὲν εἶναι εἰδικότης μου, μικρέ μου. Ἄλλως τε δὲν εἶσαι τὸ μόνο παιδὶ στὸν κόσμο σ' αὐτὴν τὴν ἄσχημη θέση...».

—«Μάλιστα. Μά, τ' ἄλλα...».

Τὸ τηλέφωνο κουδούνισε στὴν κατάλληλη στιγμή... Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ δημοσιογράφος ἐσήκωνε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του....

—«Ναί;.. Καλά. Καλά... Σύμφωνοι... Μά σ' ἕνα λεπτό... Ἀκούω μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Γειά...».

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικὸ μαλακά, καὶ γύρισε στὸν Ἀλὲν Ρομπέρ:

—«Λοιπόν... Ἂς μὴ χάνουμε καιρό, φίλε μου. Ποῦ εἶναι ὁ Καδδύ;...».

—«Θὰ σᾶς πῶ... Ἀλλὰ γιὰ τοὺς γονεῖς μου τί νὰ κάνω;».

—«Ν' ἀπευθυνθῇς στὴν Ἀστυνομία... Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ σὲ βοηθήσω... Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐπιμένῃς σ' αὐτό;...».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ σηκώθηκε ἀπογοητευμένος!

—«Ἔστω δὲν ἐπιμένω!!! Ὅμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι γιὰ τὸν Καδδὺ δὲν θὰ ἀνακατέψετε τὴν Ἀστυνομία...».

—«Καλά... Καλά... θὰ δοῦμε... Μὴ ξεχνᾶς ὅμως ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι κυνοτροφεῖο, οὔτε ὀρφανοτροφεῖο γιὰ νὰ σᾶς κρατήσω ἐγώ... Ἄλλως τε...».

—«Τί ἄλλωστε; Μήπως πρόκειται, λοιπόν, νὰ τὸν ξαναστείλετε στὸ Νοσοκομεῖο;..».

—»Ἴσως, ναί!!!».

—«Ἀλλά, στὴν ἐφημερίδα λέγατε ὅτι...».

—«Ναί! ναί!» ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος κατσουφιάζοντας, κι' ἐνῷ ἄρχισε νὰ σκάβῃ νευρικὰ τὴν πίπα του μ' ἕνα μολύβι. «Δὲν λέω, βέβαια... Ἔγραψα ὑπὲρ τοῦ σκύλου... Ἀλλά, ξέρεις, ἡ δουλειά μας δὲν εἶναι νὰ πηγαίνουμε ἐναντίον τῶν Νόμων... Καταλαβαίνεις;... Ἐμεῖς ἁπλῶς δίνουμε στὸ κοινὸ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου... Εἶναι δική του δουλειὰ πῶς θὰ ξελασπώσῃ!!!».

—«Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κοινό;».

«Τί εἶπες; Τὸ κοινὸ ποιὸ εἶναι; Μὰ εἶναι... τὸ... ἡ... εἶναι... οἱ ἄνθρωποι στὸ δρόμο!!!».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, ὄρθιος, πολὺ χλωμός, ἔμοιαζε σὰν παράξενος δικαστὴς ποὺ ἀπήγγειλε τὴν καταδίκη τοῦ δημοσιογράφου, ἐνῷ τὸν κάρφωνε μὲ τὸ ἐπιτιμητικό του βλέμμα.

—«Πῶς θέλετε, ἀρά γε, οἱ ἄνθρωποι στὸ δρόμο νὰ ἐμποδίσουν τὸν Καδδὺ νὰ ξαναγυρίσῃ; Πῶς εἶναι δυνατὸν νά...».

Τὸ τηλέφωνο κουδούνισε ξανά...

Ὁ δημοσιογράφος ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό, καθὼς σηκωνότανε ὄρθιος, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του.

—«Ναί;... Ἐ! Καλά... Καλά... Ἐρχουμαι... Ἐφτασα σ' ἕνα λεπτό». Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ γύρισε πάλι πρὸς τὸν Ἀλὲν Ρομπέρ: «Ἐσύ, μικρέ, περίμενε ἐδῶ!!!. Δὲν θ' ἀργήσω!!! Σ' ἕνα λεπτὸ θὰ εἶμαι ἐδῶ!!!...».

Ἔφυγε ἀφίνοντας πίσω του τὴν πόρτα ἀνοιχτή... Τὸ παιδὶ γλύστρησεν ἀπὸ ἐκεῖ, διέσχισε τὰ γραφεῖα, προσπαθῶντας νὰ μὴ τρέχῃ, ὥστε νὰ μὴν προκαλέσῃ τὶς ὑπόνοιες γύρω του, κατέβηκε μιὰ σκάλα, βρέθηκε σ' ἕνα κακοφωτισμένο ὑπόγειο, χώθηκε ἀνάμεσα στὶς μηχανὲς τοῦ τυπογραφείου σὰν ἕνας ποντικός, μέσα σὲ ἄγνωστη σιταποθήκη, ἀνακάλυψε στὸ τέλος μιὰ ἁπλῆ τζαμόπορτα, ποὺ φυλαγότανε πὸ ἕνα ρολόϊ τοῦ τοίχου ψηλά, καὶ ἕνα μεγαλόσωμο τύπο ποὺ διάβαζε ἐφημερίδα κάτω, καὶ βγῆκε ἔξω... Ὥρμησε μᾶλλον ἔξω καὶ βρέθηκε στὴν ἴδια ἐκείνη αὐλὴ ὅπου εἶχεν ἀποθέσει τὸν Καδδύ.

—«Ἔλα γρήγορα, Καδδύ... Ἔλα, καλέ μου φίλε... Πᾶμε!!!». Γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μπῆκε καὶ βγῆκε μέσα σὲ ἕνα σωρὸ μικρούς δρομίσκους... Μά, σὲ λίγο ἄθελά του ξαναβρέθηκε μπροστὰ στὸ κτίριο τῆς ἐφημερίδος... Δὲν ἔτρεξε, γιατὶ φοβήθηκε... Προχώρησε ἴσα στὸ δρόμο, ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα του σιγά-σιγά...

Ἔτσι περπάτησε ὧρες... ὧρες πολλές... Καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα περίπτερο, εἶδε ὅτι οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅλες μὲ πελώρια γράμματα γιὰ τὸν Καδδύ... καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ λαμβάνῃ περισσότερες προφυλάξεις, ἀποφεύγοντας τοὺς ἐφημεριδοπῶλες, τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τὰ... παγκάκια... Εὐτυχῶς ἡ νύχτα εἶχε πέσει πάνω στὴ μεγάλη πόλη... Τότες ἤρθε στὸ νοῦ του ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ ποὺ τοὺς εἶχε φέρει στὸ Παρίσι καὶ ποὺ εἶχε προθυμοποιηθῆ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅταν τὸν χρειάζονταν... Ἔτσι, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γκαράζ τῶν ὑπεραστικῶν φορτηγῶν... Ἔφτασε... Μά, καθὼς ἔκανε νὰ μπῇ, ἄκουσε μιὰ ἄγρια καὶ ἀντιπαθητικὴ φωνὴ δίπλα του νὰ ρωτᾷ ἀπότομα καὶ ἐχθρικά:

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ρηγόπουλος Ἄγγελος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Ἀνδρουτσόπουλος Νικόλαος καὶ Οἰκονόμου Ἄρης.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Δρούλιας Ἀχιλλεύς.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: Ἀστυνόμον Β' κ. Κατσιμαγκλῆν Δημήτριον καὶ Ἀστυνόμον Β'-Χημικὸν κ. Κορνηλάκην Μενέλαον, διότι οὗτοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν τῶν ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ Βραῶνα—Μεσογείων τελεσθέντων ἐγκλημάτων εἰς βάρος τῶν Μανίδη Γεωργίου καὶ Πετρουνάκη Γεωργίου, ἐργασθέντες ἀόκνως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, ἐπέτυχον τὴν ἀξιοποίησιν τῶν ἰχνῶν καὶ πειστηρίων, συμβαλλόντες οὕτω εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν στυγερῶν ἐγκλημάτων.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ ὡς ἀκολούθως:

Α'. Ἔπαινος εἰς τοὺς: Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον, Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Μπαρδόπουλον Παναγιώτην καὶ Παπασταφίδα Ἀγησίλαον, Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Τριανταφύλλου Σπυρίδωνα καὶ Κάκκον Σπυρίδωνα, Ἀστυνόμον Β' κ. Κατσιμαγκλῆν Δημήτριον, Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Μυρίλλον Δημήτριον, Καραγιαννόπουλον Δημήτριον, Τσιμπρούδην Ἀχιλλέα, Κουντουριώτην Νικόλαον καὶ Κατσούρην Στυλιανὸν καὶ Ἀνθυπαστυνόμους κ.κ. Μαρουδέαν Κωνσταντῖνον, Δαριώτην Σωτήριον καὶ Νομικὸν Αὐγουστῖνον, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν προσωπικὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν λαβοῦσαν χώραν τὴν 8.30' ὥραν τῆς 23-9-59 εἰς Συνοικισμὸν Περιστερίου, λῃστείαν εἰς βάρος τῆς Ἑλληνοαμερικανίδος Μπουγάδη Ἀναστασίας, κατευθύναντες ἐπιτυχῶς τὰς ἐνεργείας τῶν ὑφισταμένων των καὶ χειρισθέντες ἐπιδεξίως τὴν ἀνάκρισιν, ἐργασθέντες δὲ μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως, συνέβαλον θετικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς λῃστείας καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν.

Β'. Ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: Ἀρχιφύλακας Παπακωνσταντίνου Νικόλαον καὶ Καρναβέζον Δημήτριον, Ὑπαρχιφύλακας: Παπαδόπουλον Σταῦρον, Βουτσινᾶν Εὐάγγελον, Κατραφούρην Ἀθανάσιον καὶ Ρόζον Νικόλαον καὶ ἀστυφύλακας: Τζαβέλαν Ἰωάννην, Ξυραφᾶν Γεώργιον, Ἀδὰμ Βασίλειον, Ἀλεξόπουλον Παναγιώτην, Μπουζάλαν Ἰωάννην, Κοντογιάννην Βασίλειον, Ζαλαχώρην Ἀναστάσιον, Γεωργάκον Διονύσιον, Λάμπρον Ἀριστείδην, Τσουκνάκην Μαρῖνον καὶ Βάγιαν Σπυρίδωνα, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας συνέβαλον εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν στοιχείων, βάσει τῶν ὁποίων ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῶν δραστῶν τῆς ὡς ἄνω λῃστείας.

Γ'. Ἔπαινος εἰς τούς: Ἀρχιφύλακα Φελουκαντζῆν Ἀντώνιον, Ὑπαρχιφύλακα: Καριώτην Ἀνδρέαν καὶ Ἀστυφύλακας: Χατζησῖμον Εὐγάγγελον, Μαραβίτσαν Παναγιώτην, Γρεβενιώτην Χρῆστον, Λουκόπουλον Σπυρίδωνα, Πλέτσαν Δημήτριον, Κολλιόπουλον Ἰωάννην, Γκότσην Βασίλειον, Μαρκόπουλον Βασίλειον, Ματσούκαν Εὐθύμιον, Μητρόπουλον Παναγιώτην, Διαμαντόπουλον Νικόλαον, Χατζησπύρου Ἀνδρέαν, Ἀρκούδαν Ἀντώνιον, Ταμπάκον Θωμᾶν, Ἀγγελῆν Ἰωάννην, Κουτσουβέλον Γεώργιον, Μπεράκην Παναγιώτην, Δημητρακῆν Πανα-

γιώτην, Μαραβελάκην Ἐμμανουήλ, Κουγιεντάκον Ἀνδρέαν, Χαβρεδάκην Ἰωσήφ, Λιώσην Ἐπαμεινώνδαν καὶ Κορομπίλην Ἰωάννην, διότι καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν προϊσταμένων των, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Μπασοῦλον Πέτρον, διότι διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τούτου ἐξαιρετικῆς παρατηρητικότητος καὶ ζήλου, ἐπετεύχθη ἡ ἀναγνώρισις καὶ σύλληψις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπικινδύνου κλέπτου πορτοφολίων Σιδεράτου Δημητρίου συνωθουμένου μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ προσκυνητῶν κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τὴν 29-11-59 εἰς Πάτρας ἔνθα εἶχε μεταβῆ οὗτος πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας μεθ' ἑτέρων ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ ὡς ἄνω κακοποιοῦ ἐξιχνιάσθησαν 15 ἐν συνόλῳ κλοπαὶ πορτοφολίων ἃς εἶχεν οὗτος διαπράξει εἰς Πάτρας, Ἀθήνας καὶ ἐντὸς ἁμαξοστοιχιῶν Σ.Ε.Κ.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Λύτραν Χρύσανθον, διότι οὗτος διατεταγμένος εἰς ὑπηρεσίαν περιπόλου κατὰ τὸ 4ωρον 2-6 τῆς 2-3/1/1960 καίτοι νέος ἀστυφύλαξ διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης παρ' αὐτοῦ παρατηρητικότητος, ψυχραιμίας καὶ θάρρους ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κλέπτου αὐτοκινήτων Χαστούκη Ἑρμῆ, παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κακοποιοῦ ἐπιδειχθεῖσαν δεξιοτεχνίαν πρὸς παραπλάνησίν του καὶ προσπάθειάν του νὰ διαφύγῃ.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: Σπανὸν Δημήτριον καὶ Διανέμον Βασίλειον, διότι οὗτοι τὴν 14-12-1959 διατεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν τάξεως παρὰ τὴν διασταύρωσιν Λ. Βασ. Σοφίας καὶ Ζαλοκώστα ἔξωθι τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀραβικῆς Πρεσβείας ἐπέτυχον, ἀπὸ τῆς 15.30'-17 ὥρας χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ παρατηρητικότητά των, νὰ ἐπισημάνωσιν μεταξὺ τῶν ἀναμενόντων τὴν διέλευσιν τοῦ Προέδρου τῶν Η.Π.Α. καὶ νὰ συλλάβωσιν κομμουνιστὰς ἔτι δὲ νὰ κατάσχωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν καταλλήλως κεκρυμμένα χάρτινα πανὼ μὲ κομμουνιστικὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον προσκομίσει διὰ νὰ τὰ ἀνυψώσωσι καθ' ἣν στιγμὴν θὰ διήρχοντο ἐκεῖθεν ἐπίσημα πρόσωπα συνοδεύοντα τὸν ἀφιχθέντα Πρόεδρον τῶν Η.Π.Α.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

—Μὲ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία δόθηκε τὸ Σάββατο, 20 Φεβρουαρίου, ὁ καθιερωμένος ἀποκρηάτικος χορὸς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπεκράτησε πλούσιο κέφι καὶ γιορταστικὴ χαρά.

Μέσα στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ποὺ εἶχε ὄμορφα καὶ μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο διακοσμηθῆ, οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι μὲ τὶς οἰκογένειές τους βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ περάσουν ἕνα ἀξέχαστο, καθαρῶς οἰκογενειακό, ἀποκρηάτικο βράδυ, μὲ τὴ συντροφιὰ διαλεχτῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῆς ὑπέροχης ὀρχήστρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ διηύθυνε ἄριστα ὁ Μαέστρος Ὑπαστυνόμος μας κ. Δημ. Μπουκουβάλας.

Ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἐπροξένησε, καὶ δίκαια καταχειροκροτήθηκε, τὸ χορευτικὸ συγκρότημα τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Κουσιάδη, ποὺ προκάλεσε ἐνθουσιασμὸ καὶ συγκίνηση μὲ τὴν γραφικὴ του ἐμφάνιση.

Κατὰ τὴν ἐπιτυχημένη αὐτὴ χοροεσπερίδα προσφέρθηκαν πλούσιοι μεζέδες, ὀρεκτικά, κρασί, φροῦτα καὶ γλυκίσματα.

Συμμετεῖχαν ἀντιπροσωπεῖες ὅλων τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν, καί, ἐκτὸς τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων, καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης, ὁ Ὑποδιοικητὴς αὐτῆς Ἀστυν. Α'

κ. Παν. Λυκούσης, ὁ Κοσμήτωρ τῶν Σχολῶν Ἀστυν. Β' κ. Λεων. Παπαθανασίου, ὁ Διοικητὴς τοῦ Παρ/τος Φιλαδελφείας Ἀστυν. Β'. κ. Ἀντ. Ντουφεξῆς, οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Ἠλ. Ψυχογυιός, Γ.Μῖχος, Στ. Ἀβραάμ, Παν. Βλαχάκης, Ἠλ. Κεχρῆς, Χρ. Στριχᾶς, Στ. Ἀριδᾶς, Θεόδ. Χαρλαύτης, Κων. Βάμβουκας, Γεώργ. Σακέττος, καὶ τὸ διοικητικὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς.

Τοὺς καλεσμένους ἐψυχαγώγησαν ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες, ὅπως ὁ Γιῶργος Πάρης, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς, ὁ Πιέρρο Λοβάττι, ὁ Τώνης Τέρης, ὁ Πᾶνος Ἀναστασόπουλος καὶ ἄλλοι.

Τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα παρουσίασεν ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός, ποὺ εἶχε καὶ τὴν ἐπιμέλεια αὐτοῦ. Ἐντύπωση προξένησαν καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτοσχέδια σκιτσάκια τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ὅπως τοῦ δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. Σάκη Κουρέτα, ποὺ καταχειροκροτήθηκε μὲ ἐνθουσιασμό, τοῦ συναδέλφου του κ. Ἀδὰμ Καλαϊτζάκη καὶ ἄλλων.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ἐκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων ἐπέτυχον εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν οἱ κάτωθι 163 ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι :

1) 13500 Ἀθανασίου Ἀθαν., 2) 14925 Ἀντωνόπουλος Λάμπρος, 3) 14756 Ἀναστασόπουλος Χρ., 4) 12975 Ἀνδριώτης Π. 5) 10489 Ἀντωνιάδης Μ. 6) 14661 Ἀσπιώτης Θεοχ. 7) 10768 Ἀντωνόπουλος Κων. 8) 14949 Ἀνδρινόπουλος Διον. 9) 10550 Ἀπανωμεριτάκης Εὐάγ. 10) 11982 Ἀποστολόπουλος Κων., 11) 10395 Ἀποστολόπουλος Λεων. 12) 14833 Βούλγαρης Μικόλαος, 13) 10073 Βασιλάκος Δημ. 14) 13483 Βεργῆς Κων. 15) 15360 Βαζένιος Νικ., 16) 12753 Βαΐτσης Χρ., 17) 14325 Βαρούχας Κων., 18) 14920 Γαλλίκας Γεώργ. 19) 13786 Γεωργουλάκης Γεώργ., 20) 12431 Γεωργόπουλος Βύρ. 21) 11212 Γεωργόπουλος Γεώργ. 22) 14254 Γιολδασέας Πέτρος, 23) 14779 Γκούρας Γεώργ., 24) 14919 Γιαννόπουλος Ἰω. 25) 11971 Γκούτης Νικόλαος, 26) 1005 Δημητρίου Δημ., 27) 10122 Δρανᾶς Παναγιώτης, 28) 12750 Δημόπουλος Γεώργ., 29) 14349 Δῆμος Ἀντών. 30) 11510 Διαμαντόπουλος Κων., 31) 12388 Δημητρακόπουλος Δημ., 32) 11979 Δαοντάκος Εὐθ., 33) 10522 Ζουριδάκης Στυλ., 34) 14129 Ζαροδῆμος Στυλ., 35) 11538 Ζαφειρόπουλος Νικ., 36) 14194 Ζαφειρόπουλος Συμεών, 37) 15024 Θεοδωρολέας Κυρ., 38) 7800 Ἰωαννίδης Βασ., 39) 14671 Κότσιρας Ἠλίας, 40) 14769 Κυριαζῆς Χρ., 41) 15584 Καλαϊτζίδης Θεοχ., 42) 11499 Καραχάλιος Ἰω., 43) 15130 Καλονόμος Ἰω., 44) 14927 Κυριακουλάκος Ἰω., 45) 14762 Κραβαρίτης Ἰω., 46) 9660 Κούρτης Θεοφ., 47) 10434 Καραβᾶς Σπυρ., 48) 12410 Κόγιας Κων., 49) 14336 Κοκορογιάννης Γεώργ., 50) 14772 Κίννας Παναγιώτης, 51) 10470 Κουνέλης Χρ., 52) 14412 Κόλλιας Παν., 53) 12217 Κολοβέας Γεώργ., 54) 14790 Καλαφατάκης Μιχ., 55) 12345 Κοντοπύργιας Νικ., 56) 14991 Καραμίρτζιος Γεώργ., 57) 12809 Κατσαρέας Νικ., 58) 15090 Κύρκος Ἀριστ., 59) 9627 Καραΐσκος Ἀθαν. 60) 14848 Κοντέρης Γεώργ., 61) 15017 Κοντὸς Στέφ., 62) 9445 Καραγκούνης Νικ., 63) 15143 Καραχάλιος Μιχ., 64) 13388 Καλογερόπουλος Γεώργ., 65) 12380 Κωστάκης Χρ., 66) 14752 Κούκης Ἠλίας, 67) 7374 Κικίλιας Παν., 68) 12387 Κουκουνάκης Γεώργ., 69) 9383 Καραμπάτης Δημ., 70) 11924 Καλδῆς Νικ., 71) 8404 Καρακαντᾶς Μιχ., 72) 14659 Καραμπάτος Ἡρακλῆς, 73) 9066 Κεντρωτῆς Ἐλευθ., 74) 10042 Κουτσοσίμος Εὐθ., 75) 12321 Κουβελιώτης Κων., 76) 14732 Κωνσταντακόπουλος Γεώργ., 77) 15215 Κολείρης Κων., 78) 10070 Κούφης Γεώργ. 79) 9441 Λούρης Χαράλαμπος, 80) 13106 Λιακάκος Παν., 81) 8605 Λάϊος Ἀπόστολος, 82) 10136 Λιακόπουλος Γεώργ., 83) 15790 Λιάπης Μιχ., 84) 15155 Λαχανᾶς Ἀθαν., 85) 9356 Λάσκαρης Κων., 86) 15026 Λυδιώτης Δημ., 87) 9679

Μηλιώνης Κων., 88) 15137 Μπουγᾶς Φώτιος, 89) 11340 Μαυρογιάννης Βασ., 90) 13758 Μελισσαρόπουλος Ἄγγ., 91) 8701 Μανέττας Γεώργ., 92) 9556 Μανωλόπουλος Βασ., 93) 12241 Μακρῆς Λουκᾶς, 94) 14404 Μπαγετάκος Ἠλίας, 95) 12189 Μπερτσιᾶς Θεμιστοκλῆς, 96) 15014 Μαντζαβᾶς Θεοχ., 97) 10655 Μάλλιος Δημ. 98) 13413 Μαυρακάκης Ἀντών., 99) 15126 Μπότσης Γεώργ., 100) 8887 Μαργαρίτης Πέτρος, 101) 14838 Μπέλλης Γεώργ., 102) 10492 Μουγᾶς Βασ., 103) 15391 Μποσινάκης Ἐμμ., 104) 11658 Μουρλᾶς Ἀνδρέας, 105) 14721 Μανώλης Κων., 106) 11323 Νιστικούλης Γεώργ., 107) 15197 Ντερμπεντέρης Κων., 108) 12116 Νικολόπουλος Ἰω., 109) 14751 Ντζιούρας Δημ., 110) 11940 Νικολόπουλος Δημ., 111) 14044 Ὀρφανίδης Ἰω., 112) 11684 Οἰκονομάκος Γεώργ., 113) 14116 Οἰκονόμου Γεώργ., 114) 9895 Πολυχρόνης Δημ., 115) 9615 Πολίτης Παν., 116) 11296 Πανουτσόπουλος Παν., 117) 9587 Πυροβολάκης Κων., 118) 13072 Παπακωστόπουλος Χρ., 119) 15299 Παπαϊωάννου Ἀπόστ., 120) 14993 Πέτρου Παν., 121) 9691 Παυλάκης Κων., 122) 14843 Παυλόπουλος Γεώργ., 123) 14982 Πηγαλιώτης Κων., 124) 13158 Παπαδημητρίου Ἰω., 125) 15074 Πανταζῆς Χρ., 126) 10085 Παπαζαρκάδης Δημ., 127) 13444 Παπαγεωργόπουλος Π., 128) 14644 Παναγόπουλος Ἠλίας, 129) 8867 Παπουτσόπουλος Χρ., 130) 9532 Πάζας Ἰω,. 131) 10456 Παγκαλάκης Ἰω., 132) 14770 Παπαδᾶτος Παν., 133) 11685 Περάκης Χρ., 134) 14443 Παναγόπουλος Χρ., 135) 12361 Παπαναστασίου Βασ., 136) 1500 Παππᾶς Χρ., 137)9504 Παπαστεργίου Παν., 138) 8379 Παππᾶς Νικ., 139) 13446 Παπανδρέου Εὐθ., 140) 9519 Παπανδρέου Νικ., 141) 11830 Παυλάκης Ἰω., 142) 10370 Παπαγγελόπουλος Παρασκευᾶς, 143) 9826 Πετρόπουλος Ἰω., 144) 14741 Ρεντζῆς Κων., 145) 14975 Ρίζος Ἰω., 146) 14994 Σακελιὸς Κων., 147) 13664 Συρῖγος Στ., 148) 12223 Σαλτερῆς Δημ., 149) 15276 Σωτῆρχος Λουκᾶς, 150) 12668 Σαράντης Κλεομένης, 151) 15067 Τσαγκάνης Νικ., 152) 15066 Τζανάκης Στυλ., 153) 14979 Τσαμαντᾶς Χρ., 154) 9785 Τζικόπουλος Νικ., 155) 12537 Τσάκαλος Ἰω., 156) 11341 Τσίφας Παν., 157) 8382 Φωτόπουλος Ἰω., 158) 14821 Φελώνης Ματ., 159) 12812 Χατζῆς Ἀθαν., 160) 13486 Χριστόπουλος Παν., 161) 15211 Χρονόπουλος Κων., 162) 12283 Χριστόπουλος Δημ. καὶ 163) 14737 Χοχτούλας Δημ.

Οἱ ἀνωτέρω θὰ ἐξετασθοῦν εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα ὡς ἀκολούθως: 1) Εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τὴν 6 Μαρτίου καὶ ὥραν 9. 2) Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τὴν 7 Μαρτίου καὶ ὥραν 17. 3) Εἰς τὸ μάθημα τῶν Διαφόρων Νόμων τὴν 8 Μαρτίου καὶ ὥραν 17. 4) Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας τὴν 9 Μαρτίου καὶ ὥραν 17. 5) Εἰς τὸ μάθημα τῆς Πρακτικῆς Διδασκαλίας τὴν 10 Μαρτίου καὶ ὥραν 17 καὶ 6) Εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ὀργανισμοῦ—Κανονισμοῦ τὴν 11 Μαρτίου καὶ ὥραν 17. Αἱ ἐξετάσεις θὰ λάβουν χώραν εἰς τὸ οἴκημα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

—Ἐκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων ἐπέτυχον 194 ἀστυφύλακες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 80 πρῶτοι εἰσήχθησαν εἰς τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων τὴν 22/2/1960, δι' ἐννεάμηνον εἰς αὐτὴν φοίτησιν. Οὗτοι εἶναι οἱ κάτωθι κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας:

1) Λύσσαρης Ἠλίας, 2) Καραστάθης Χρῆστος, 3) Κακαβᾶς Παναγιώτης, 4) Χελάκης Κωνσταντῖνος, 5) Πισπιρῖγκος Ξενοφῶν, 6) Μηλιώτης Κωνσταντῖνος, 7) Βαρλάμος Δημοσθένης, 8) Μάλαμος Θεόδωρος, 9) Πατερίτσας Γεώργιος, 10) Γιαννακόπουλος Εὐάγγελος, 11) Ἀργύρης Φώτιος, 12) Ξεροβασίλας Ἰωάννης, 13) Μεγαλακάκης Κωνσταντῖνος, 14) Φιλιόπουλος Φίλιος, 15) Τσαλίκης Παναγιώτης, 16) Νάνης Μιχαήλ, 17) Λιάπης Μιχαήλ, 18) Κωνσταντόπουλος Ἀθανά-

σιος, 19) Σιδέρης Γεώργιος, 20) Καβούρης Παναγιώτης, 21) Χαβέλας Ἰωάννης, 22) Χαραλαμπάκης Ἐμμανουήλ, 23) Χρονόπουλος Ἠλίας, 24) Παπαστεφάνου Ἰωάννης, 25) Ἀναγνώστου ἢ Παππᾶς Ἠλίας, 26) Θεοδώρου Χριστόφορος, 27) Μπλουγούρας Γεώργιος, 28) Παπαδόπουλος Νικόλαος, 29) Πουλόπουλος Κωνσταντῖνος, 30) Τσώτας Ἰωάννης, 31) Παραρᾶς Μάρκος, 32) Τσαντήλας Δημήτριος, 33) Ἀθανασόπουλος Σπυρίδων, 34) Χολέβας Νικόλαος, 35) Λαλάκος Γεώργιος, 36) Σταθάκος Δημήτριος, 37) Τόλιας Γεώργιος, 38) Χριστόπουλος Κωνσταντῖνος, 39) Γεωργακόπουλος Νικόλαος, 40) Ξενικάκης Κωνσταντῖνος, 41) Σφαλτὰς Δημήτριος, 42) Γκριτζάπης Νικόλαος, 43) Μαρκάκης Χαράλαμπος, 44) Μασαούτης Νικόλαος, 45) Κώης Ἰωάννης, 46) Γιαννακόπουλος Γρηγόριος, 47) Ἀναστασόπουλος Ἰωάννης, 48) Ρουμανᾶς Ἰωάννης, 49) Κοντογιάννης Ἡρακλῆς, 50) Μαντζουράτος Ἀθανάσιος, 51) Δασκαλάκης Κωνσταντῖνος, 52) Τζουμέρκας Παναγιώτης, 53) Γεωργίου Γεώργιος, 54) Βασιλείου Γεώργιος, 55) Καμαρινὸς Κωνσταντῖνος, 56) Καλφακάκος Δημήτριος, 57) Αὐλωνίτης Σπυρίδων, 58) Ἀργύρης Νικόλαος, 59) Νινάσης Βασίλειος, 60) Πιερακάκης Γεώργιος, 61) Φλῶρος Λάμπρος, 62) Ρεμπελάκης Κλέαρχος, 63) Αὐγουστῖνος Δημήτριος, 64) Ἀγγελόπουλος Κωνσταντῖνος, 65) Κολοβέας Δημήτριος 66) Κακούνης Κωνσταντῖνος, 67) Χουλάκης Χαράλαμπος, 68) Σουροπάνης Εὐάγγελος, 69) Κουλούκης Σπυρίδων, 70) Κουτσοκώστας Ἀνδρέας, 71) Κορτσαλὰς Δημήτριος, 72) Μούζουλας Γεώργιος, 73) Μπαρούνης Ἀντώνιος, 74) Καλαϊτζίδης Κωνσταντῖνος, 75) Χρυσανθόπουλος Χρῆστος, 76) Κοκμοτὸς Χαράλαμπος, 77) Καραγιάννης Χαράλαμπος, 78) Κοντογεωργάκης Κωνσταντῖνος, 79) Οἰκονόμου Δημήτριος καὶ 80) Σπηλιόπουλος Κωνσταντῖνος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Πλούσια, πρωτότυπη, ἐπίκαιρη καὶ διδακτικὴ ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, σὲ ἐπιμέλεια πάντα Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἔχει συγκεντρώσει τὴν ἐνθουσιώδη προτίμηση χιλιάδων ἀκροατῶν, ποὺ μὲ κολακευτικὰ γράμματά τους ἐκφράζονται μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀγάπη γι' αὐτήν.

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 13/2/1960, ποὺ πλαισιώθηκε ἀπὸ μουσικὰ ἑλληνικὰ συγκροτήματα, ἀπὸ τὸ Ζάχο καὶ τὸ Τρίο Καντσόνε, ἔγινε ἔναρξη μιᾶς μεγάλης ραδιοφωνικῆς ἔρευνας ποὺ ἐπρογραμμάτισε ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐκπομπή, σχετικὰ μὲ τὴ γνώμη τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων. Στὸ ἐρώτημα: «ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων» ἀπήντησεν ὁ Διεθνὴς σέντερ μπὰκ τοῦ δημοφιλοῦς Παναθηναϊκοῦ Κώστας Λινοξυλάκης καὶ ὁ ἐπίσης διεθνὴς τερματοφύλαξ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σάββας Θεοδωρίδης, ποὺ ἔπλεξαν τὸ ἐγκώμιο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων γιὰ τὴν ὄμορφη καὶ πολύτιμη ἐθνική, κοινωνικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ της δράση.

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 20/2/1960 ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ σκίτσα ἀπ' τὴ χειμωνιάτικη φύση, καὶ ἀφιερώθηκε ὁλόκληρη στὸ μεγάλο καὶ ἀθόρυβο ἔργο τοῦ ἀστυφύλακα, τοῦ ὁποίου ὑπογραμμίστηκαν οἱ πολλαπλὲς κοινωνικὲς ὑπηρεσίες. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη γραμμένο ἀπὸ τὸ δόκιμο Ὑπαστυνόμο κ. Σπῦρο Πηλό, καὶ ἀπόσπασμα διδακτικὸ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἄρεσε καὶ ἐνθουσίασε

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυφύλακα κ. Κων. Ρήγαν. Ἡ ἐπίδοσίς σας στὴν ποίηση παρουσιάζει συνεχῆ, αἰσθητὴ βελτίωση, μὲ ὁλοένα πιὸ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Τὰ δύο ποιήματά σας («Νοσταλγίες τοῦ χωριοῦ», «Χωριό μου») παρὰ τὶς ἐλάχιστες καὶ ἄνευ σημασίας τεχνικές τους ἀτέλειες, εἶναι ζωντανὰ καὶ ἱκανοποιητικά. Σᾶς συγχαίρουμε. Συνεχίστε μὲ τὴν ἴδια διάθεση. Θὰ σημειώσετε σημαντικὴν ἐπιτυχίαν. Μελετᾶτε καὶ ἀσκεῖσθε.

Ἀστυφύλακα κ. Ἰωάννην Τσιρώνην. Ἡ μελέτη σας «Διατὶ ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ εἶναι ἥρεμος, πρᾶος, εὐγενὴς» δὲν κρίνεται κατάλληλος πρὸς δημοσίευσιν.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.